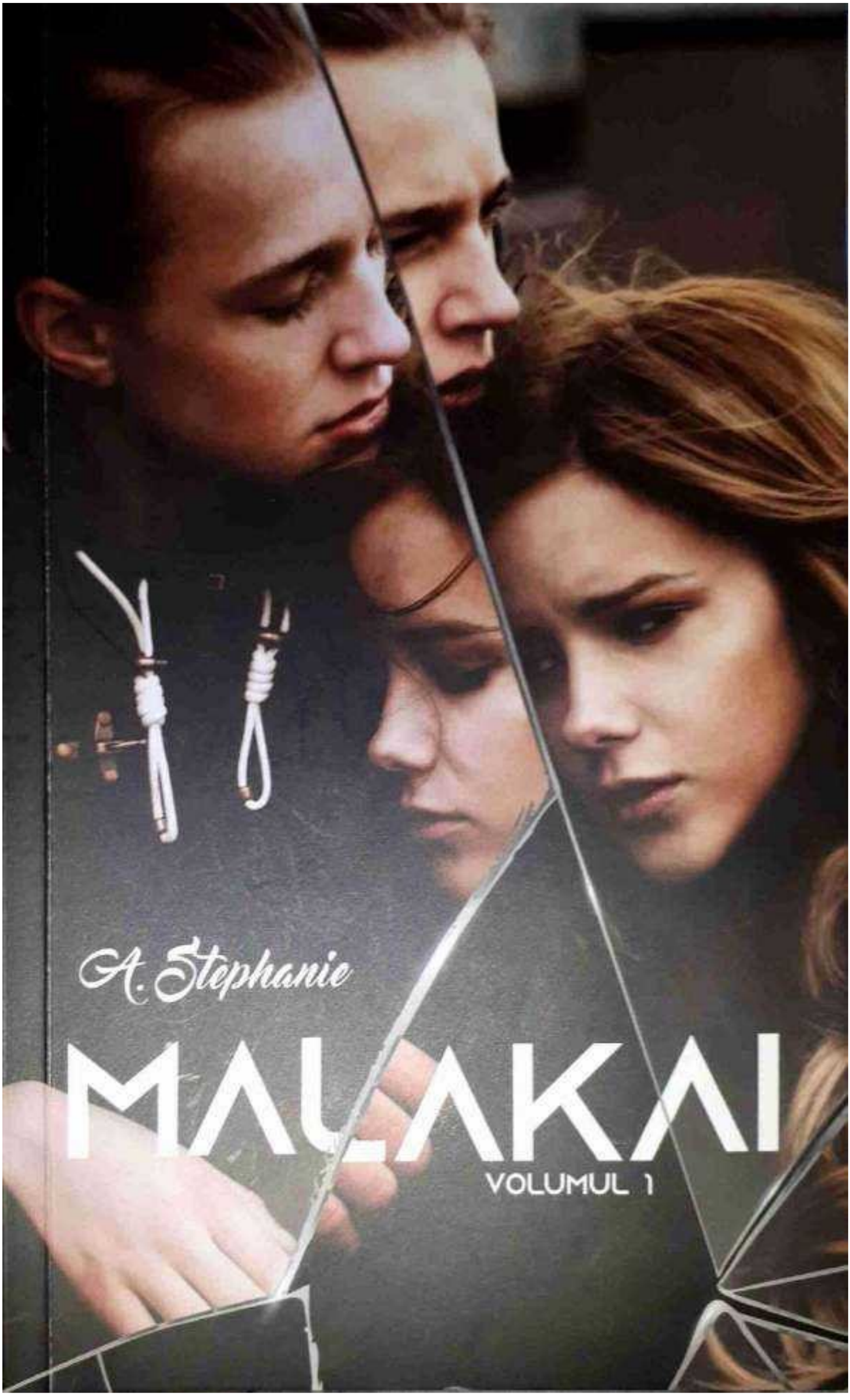
A. Stephanie
MALAKAI
VOLUMUL 1

mi-am dorit niciodată să mă îndrăgostesc, să devin vulnerabilă şi să am pumnul unei alte persoane încleştat în jurul inimii mele."

BOOKZONE

Adina
Stephanie

Malaka

Volumul 1

*

Bookzone.ro

BUCUREŞTI, 2019

cel caffe cui cănit inima ^¿jácb,

caty au, (beak dm, ei,

*axty, *& tudut ao el mwj,,*

cxxfyb cui incetai ia, mal lţe^,

wAtóít incSieJtety' üv wi,

Halestorm - Innocence

SYML - Fear of the Water

Ben Howard - Promise

Emma Bale - All I want

Birdy - The A Team

Jarryd James - Regardless ft. Julia Stone

3 Doors Down - She don't want the world

Think Up Anger ft. Malia J - Smells Like Teen Spirit

SVRC1NA - Meet Me On The Battlefield

James Bay - Wild Love

Dean Lewis - Lose My Mind

Kaleo - I Can't Go On Without You

Fleurie - Hurricane

lil happy lil sad - let me die

Iris - The Goo Goo Dolls

Flora Cash - You're Somebody Else

Tom Leeb - Are We loo Late

Oh Wonder - All We Do

Three Days Grace - Car Crash

Ashes Remain - On My Own

The Fray - She Is

X Ambassadors - Unsteady

Katelyn Tarver - You Don't Know

Three Days Grace - The Mountain

LP - Muddy Waters (live session)

Elias - Cloud

Oh Wonder - White Blood

Stephen Swartz - Bullet Train (Feat. Joni Fatora)

Daughtry - It's Not Over

Ruelle - The Other Side

Jacob Lee - Demons (Philosophical Sessions)

Andrew Belle - In my veins

Three Days Grace - I Am Machine

Breaking Benjamin - So Cold

All That Remains - What If I Was Nothing

Flora Cash - Down on your knees

Viaţa mea s-a schimbat la o sută optzeci de grade în ziua în care Malakai D'Andre a avut acel accident nenorocit de motocicletă. Atunci nici măcar nu mi-am dat seama şi avea să mai treacă timp până să devin conştientă de impactul pe care urma să îl aibă acel eveniment în viaţa mea.

Eu şi el? Locuitori din universuri diferite.

Această poveste nu este despre fata naivă care s-a îndrăgostit până peste cap de tipul rău, fermecată de zâmbetul lui dulce şi ameţită de parfumul lui năucitor. Dacă aş fi avut de ales, aş fi rămas în universul meu mediocru, lipsit de evenimente importante. în plus, nu am fost niciodată naivă sau tocilară.

Dar a trebuit să îi salvez viaţa.

A trebuit să îmi complic existenţa.

Ziua a început ca a oricărei alte adolescente de şaptesprezece ani. M-am trezit mai obosită decât m-am dus la culcare, am făcut un duş, am schimbat câteva cuvinte cu bunica în timp ce luam micul dejun, apoi am ieşit pe uşă, dar nu înainte să iau mărul pe care mi l-a întins, deşi era conştientă de faptul că nu aveam de gând să îl mănânc. Refuzam cu înverşunare să îmi pregătească

un pachet pentru prânz - l-aş fi dat probabil Un care nu era atât de fericit ca mine; care nu avea ^ C o,e 8 căruia să-i pese suficient încât să îi pregătea^ pentru prânz - apoi mi-aş fi lăsat privirea în ' C CeVa când bunica m-ar fi întrebat dacă mi-a plăcut

o mint. ' * Urani ^

*Mai aveam jumătate de oră până să ajun*g *h* / Mi-am băgat căştile în urechi, am dat *drumul* I_a m_u -CeU' am plecat. Preferam *să* mă plimb decât să iau a ?l Dacă aş *fi făcut-o, probabil viaţa mea ar fi rămas* ^ *era. Aş fi reuşit să trec prin ultimul an de şcoală iară^ complicaţii şi să îmi fac visuri în legătură cu pl ^ de facultate pe care oricum nu aveam posibilitatea^^*

urmez.

Dar dacă nu aş fi fost acolo, ce s-ar fi întâmplat cu Malakai?

Nu am luat autobuzul în acea zi. Ceea ce e ironic, având în vedere faptul că în urmă cu o zi decisesem să nu mai merg pe jos. Trebuia să mă trezesc mai devreme - şi, Doamne, chiar iubesc somnul! Mai mult decât plimbările.

Era şapte şi jumătate şi mai aveam de mers cam zece minute până la liceu.

Atunci l-am văzut.

Malakai D'A ^ eCăm P rea avea'cum să nu îl observi *pe*
iui ZtziT™ nid°
el. Şi, după ce m-amî ™posibd să nu *storci capul după*
°Prit *la stopul pe care* nf* VăZUt'o' MaŞÎna Care 3
Probabil o văzuse i ^ eU U vedeam din depărtare.
? / insă mult prea târziu. Am înlemnit

S

de groază în mijlocul trotuarului, simţind cum tot sângele mi se scurgea din obraji. Voiam să ţip, dar nu puteam. Nici nu îmi amintesc dacă am încercat, însă, chiar dacă aş fi reuşit, ar fi fost inutil. Malakai nu avea cum să mă audă. îmi amintesc că mi-am ţinut respiraţia atât de mult, încât plămânii au început să-mi ardă, cerşind după aer.

Până să mă dezmeticesc, a fost prea târziu. Mi-am scos căştile din urechi în timp ce alergam spre el. Era atât de departe. Maşina care îl izbise a trecut pe lângă mine cu o viteză năucitoare. Am aruncat o privire fugitivă la numărul de înmatriculare, dar tot ce puteam să văd era sânge. Sângele lui Malakai, scurgându-se pe asfalt. Am sunat la 911 înainte să ajung la el. Nu îmi amintesc exact ce am spus, însă sunt destul de sigură că m-am bâlbâit şi am început să plâng.

M-am aşezat în genunchi. Sângele lui fierbinte a pătruns în materialul blugilor mei şi am crezut că urma să vomit. Nu arăta bine. Nu arăta deloc bine. Sub tot sângele ăla, avea o fractură deschisă la picior. Din cauza gecii de piele nu reuşeam să văd ce se întâmplase cu mâinile sale, însă una dintre ele se afla într-o poziţie chircită, îngrijorătoare. Nici nu îndrăzneam să îl privesc mai mult de câteva secunde. Am închis ochii şi i-am strâns cu putere.

Nu fi idioată, mi-am zis. Lacrimile tale nu îl ajută cu nimic.

în plus, Malakai nu merita ca altcineva să plângă pentru el. Niciodată. Deşi mă mutasem în oraş doar de un singur an, ştiam cine era. Un tip cu probleme de comportament, violent, care în unele zile era înconjurat

de oameni, iar în altele punea preţ pe singurătate cazul unei altercaţii, existau nouăzeci la sută şan»«.*[1'1,1] fost implicat. Ba nu. Nouăzeci şi nouă. ’ [sâ] *h*

Unde naiba e ambulanta aia?

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să îi deschid viziera. Tocmai când mă întrebam dacă ar fi fost înţelept să îl mut, a scos un sunet jos, înfundat, ca şi cum se î[neca] cu sânge, dar nu părea să fie conştient. Nu puteam să || scot casca. în mintea mea pluteau câteva noţiuni despre primul ajutor, printr-o ceaţă densă, dar eram aproape optzeci la sută sigură că nu ar fi fost înţelept să îi [miţc] capul. Habar nu aveam cât de rău se rănise şi aş fi [putut] să fac mai mult rău decât bine.

Ochii lui erau închişi. Nu stătusem niciodată atât de aproape de Malakai D'Andre încât să ştiu ce culoare au ochii săi. întâlnisem tipul lu. de persoană ş. in fostul liceu la care am mers şi chiar nu voiam să am de-a face cu el I-am scos mănuşile cu greu şi l-am strâns uşor de degetele care păreau nevătămate. Erau reci. Atât de reci.

— Te rog să nu mori. Auzi? N-ai voie să mori.

Mâinile îmi tremurau de ceva timp şi continuam să plâng, îngrozită de imaginea din faţa mea. Pulsul lui era din ce în ce mai slab, iar panica mea din ce în ce mai

N-o să te las.

Cuvintele sunau de parcă deliram. Cineva încerca să vorbească, să mă ajute, să mă ridice de lângă el.

şi am sfârtecat-o ca 2 ^ rămânând doar *mtT un* maiou
vedeam şi să încerc să î" *** aC°Pen' pC “* °
auzit sirpnoi * [11] °P[resc] sângerarea. Dacă nu aş fi

‘of posibilul6 ambU,anţei în depărtare, probabil aş fi *făcut* Malak ai ca să împiedic sânge]e s P se maj ^

din *corp,* deşi eram destul de sigură că aveam nevoie de pansamente sterile.

Mă întreb dacă aş fi putut să fac mai mult pentru el. Niciun curs de primul ajutor nu te pregăteşte cu adevărat pentru... nimic. Mintea mea s-a blocat şi habar nu aveam ce să fac ca să îl ajut, deşi în urmă cu o vară urmasem unul.

Ce s-a întâmplat după aia e în ceaţă. Cineva m-a ridicat de acolo, deşi nu voiam să plec de lângă el. Sângele lui era îmbibat în hainele mele, în asfalt şi m-am întrebat dacă mai rămăsese vreun strop în corpul lui. Abia când m-am ridicat, am observat oamenii care se adunaseră în jurul meu. Unii păreau să încerce să mă ajute, dar ajunsesem în pragul în care eram pur şi simplu isterică. Eram în stare de şoc şi, înainte să îmi dau seama, eram urcată în ambulanţă.

în loc să fiu în drum spre şcoală, eram în drum spre spital, în aceeaşi ambulanţă cu Malakai D'Andre. Mi-am cuprins faţa în palme. încercam din răsputeri să nu mai plâng şi să nu privesc eforturile lor de a-l stabiliza.

Era pur şi simplu prea mult pentru mine. Nu înţelegeam ce căutam acolo, în ambulanţă. Fizic, eram bine.

După ce am ajuns la spital, şi am intrat într-un cabinet în care un doctor, al cărui chip nu mi-l amintesc, m-a consultat, iar Malakai a fost dus direct în sala de operaţii.

Malakai

Doamne, Dumnezeule, să nu moară. Nu poate să moară.

Doctorul mi-a spus că nu aveam nimic şi sâ pășfr^ x.,,ra ne care o primisem in ambulanţă, apoi a insistat 55 L «un părinţii- în oricare altă zi, aş fi pufnit ironic, însţ in acel moment, nici nu mă mai gandeam mei Ia părinţii Nu voiam să vorbesc cu bunica din simplul ’ nu fapt tcl voiam *ă îşi facă griji şi să vină acolo, la spital, dar ştiam că exista riscul să fie sunată de la şcoală şi anunţată că nu am ajuns la ore, ceea ce ar fi fost de o mulţime de ori mai rău. Aşa că am sunat-o şi i-am explicat pe scurt ceSe întâmplase, implorând-o să nu vină.

Eu voiam doar să stau acolo şi să mă asigur că Malakai avea să supravieţuiască.

_ Nu vreau să merg acasă, au fost primele

- Merg să văd în ce stare se află prietenul

cuvinte pe care i le-am spus doctorului. Vreau doar să ştiu dacă...

Am încuviinţat şi am rămas în acea încăpere care mirosea a dezinfectant, a medicamente şi a sânge, însă ultimul cred că era doar în mintea mea.

Sângele lui Malakai. Atât de mult sânge.

Nu aveam răbdarea necesară ca să aştept să se întoarcă. Am coborât de pe pat, simţindu-mă ameţită, şi am ieşit din cameră. Nu aveam nici cea mai mică idee în ce direcţie să o iau. Tâmplele îmi pulsau şi abia reuşeam să îmi păstrez echilibrul. Am mai făcut un pas înainte ca o asistentă să mă prindă de braţ şi să mă întrebe dacă eram prietena celui care fusese implicat în accidentul de motocicletă. M-am încruntat, confuză, apoi am privit în juru meu. Nu. Eram departe de a fi prietena Iui Malakai ms nu vedeam in jur niciunul dintre adevăraţii săi

P^r>etem, aşa că am încuviinţat.

Malak
ai

— O să am nevoie de câteva date.

Ştiam câte ceva despre Malakai, dar nu prea multe. Cum ar fi numele şi... cam atât. Bănuiam că ceea ce făcea el în timpul liber nu era deloc relevant şi nici faptul că avea un caracter impulsiv. Mi-am stors creierul de fiecare informaţie pe care o ştiam despre el. l-am spus asistentei că ar fi fost mai bine să aştepte să sosească una dintre rudele sale. Eu eram inutilă.

Şi agitată.

Jumătate de oră mai târziu, înţepenisem pe un scaun din sala de aşteptare, iar când aceeaşi asistentă a venit şi m-a întrebat ce grupă de sânge aveam şi dacă eram dispusă să donez, nici măcar nu puteam să îmi amintesc cum mă numeam.

Nu vedeam nimic altceva decât sânge şi oase.

Am trecut prin o mulţime de formulare, întrebări şi câteva teste. Nu mă gândisem niciodată cât de complicat este să donezi sânge. Sau cât de epuizant poate să fie după ce ai fost martorul unui accident îngrozitor.

I-am donat lui Malakai sângele meu.

Voiam doar să supravieţuiască.

Vlăguită, m-am întors în scaunul pe care îl revendicasem în sala de aşteptare. I-am trimis un mesaj tatălui meu, în care îi explicam că eram bine, în cazul în care bunica nu ar fi răspuns la timp la telefon şi l-ar fi sunat cineva de la şcoală,

dar nu i-am răspuns la apeluri. Nu eram în stare să discut cu el despre importanţa educaţiei şi urmările lipsitului de la ore.

Adina
Stephanie

Mă ridicam din când în când ş. mă interesam de .tare a lui Malakai, dar Probabil, nici ei nu ştiau dacă situaţia nu părea prea roz şi an, încetat să mai fac asta, la un moment dat.

nu.

Trebuia să o facă.

Câteva ore mai târziu, am văzut-o pe mătuşa lui păşind leneş pe hol. Contrar aşteptărilor mele, părea calmă. Mult, mult prea calmă. Şi, când s-au terminat orele, au apărut şi prietenii lui Malakai, cu aceeaşi atitudine revoltătoare ca a lui.

Iar eu eram din nou invizibilă.

Nu mă deranja. Mă deranja doar că nu ştiam ce se întâmplase cu el.

îmi venea să mă ridic şi să merg la mătuşa lui. Să o întreb ce naiba era în neregulă cu ea de nu părea deloc îngrijorată? Am vărsat eu mai multe lacrimi pentru Malakai decât ea, iar eu nici măcar nu îl cunoşteam.

Nici nu îl uram.

El era doar o prezenţă impunătoare, într-un univers care nu avea nimic de-a face cu al meu.

Dar ei spuneau că Malakai D'Andre nu a fost mereu aşa. în timp ce începeam procesul de pietrificare pe acel scaun inconfortabil, m-am gândit mult la asta.

, 1 3 0 nişte informaţii prin şcoală cum că Malakai nu a tost mereu aşa. Până în cel de-al doilea an de liceu, era un P normal. Apoi a dispărut un an şi, când

s-a întors,

trJT3ıera 61 S11 3 întâmPlat ceva care l-a schimbat pentru aUna ^ a

la ivealăacea latură a lui complet

dezagreabilă. Bârfele erau multe şi greu de urmărit. Unii ziceau că plecase împreună cu părinţii şi fratele lui în vacanţă, iar când s-a întors, era singur.

Iar în acel an...

în loc să fíe popular, Malakai era sarcastic.

în loc să fie căpitanul echipei de fotbal, Malakai era un fel de lider al unei găşti dubioase.

Şansele ca Malakai să aibă un viitor strălucit erau mari, în comparaţie cu ale mele, iar el părea să se îndrepte spre pierzanie.

Malakai era... nociv.

Dar nu fusese mereu aşa. Aşa ziceau ei.

Mătuşa lui mi-a observat prezenţa, probabil atenţionată de una dintre asistente, şi a venit la mine. O cunoşteam de la şcoală. Era chemată cel puţin de două ori pe săptămână, din cauza lui Malakai.

— Poliţia e aici, m-a informat ea. O să aibă câteva întrebări pentru tine, dar puţin mai încolo.

Nu m-am mirat.

— E bine şi acum, am răspuns.

A insistat să mă trimită acasă cu şoferul ei, de parcă de asta aveam eu nevoie. Am acceptat, dar abia după ce am vorbit cu poliţia şi le-am spus ce văzusem şi partea pe care mi-o aminteam din numărul de înmatriculare. Sau o parte din ceea ce văzusem. Maşina care venea din partea dreaptă şi

virase spre stânga, pe strada pe care era Malakai.

Le-am spus cum camioneta Ford nu oprise la stop, însă nu am menţionat nimic despre viteza cu care mergea Malakai sau despre faptul câ mergea pe linia dintre cele două benzi.

Nu ştiu de ce nu am făcut-o.

Nu voiam să devin o pacoste şi probabil că nici mătuşa lui nu voia să-i stau pe cap, aşa că m-a trimis acasă. Operaţia lui Malakai avea să mai dureze ceva, dar

*

şansele lui de supravieţuire nu erau prea mari. îmi era frig, mă simţeam slăbită şi aveam hainele îmbibate in sânge.

Malakai urma să îşi găsească prietenii acolo când urma să se trezească.

Mintea mea nu accepta altă variantă.

Moartea mă înspăimântă. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta fără să intru în panică.

Gândul morţii lui Malakai e ireal, chiar şi acum.

Malakai D'Andre avea să supravieţuiască, eu urma să redevin invizibilă, iar ordinea Universului nu s-ar fi schimbat cu nimic.

Wi

Oricât de mult îmi doream, nu puteam să intru. Şi ce aş fi putut să îi spun? în cazul în care aş fi reuşit să îmi fac suficient curaj încât să păşesc în salon, să mă apropii suficient de mult, iar Malakai s-ar fi trezit şi aş fi aflat, în sfârşit, ce culoare au ochii lui, ce aş fi putut să îi spun? Cum aş fi reuşit să îi explic prezenţa mea - o străină - în salonul său?

Nu aş fi putut să îi explic de ce eram doar eu acolo şi nimeni altcineva. Nicio rudă, niciun prieten. într- adevăr, nu stăteam în salon zi şi noapte, dar în timpul în care am fost acolo, nu am văzut pe nimeni altcineva. Şi cum aş fi putut să îi explic asta?

Simplu.

Nu puteam.

Aşa că am preferat să rămân de cealaltă parte a geamului.

Am preferat să-l privesc prin geamul de sticlă, aşa cum analizezi un animal sălbatic şi

cu *ţi \)\JJLSA4LI i\Mi.* &UlvituL pviiÎtuX

periculos, cu un amalgam de sentimente. Bucuroasă că ne despărţea acel geam, că aş fi putut în orice secundă să mă rotesc

pe călcâie şi să plec în cazul în care el s-ar fi trezit. D$_{ar}$ furioasă pentru că trebuia să înfrunte totul de singur. îmi venea să ţip de furie pe holurile spitalul^ $_{să}$ întreb unde îi era familia. Unde erau prietenii săi?

O secundă. Sau poate mai puţin. Suntem atât de fragili, încât de atât e nevoie ca să nu mai fim niciodată l$_{a}$ fel.

Şi, deşi nu voiam să recunosc, nu era vorba doar de Malakai.

Accidentul nu avea să îl schimbe doar pe el.

Fiecare secundă pe care o petreceam acolo, de cealaltă parte a geamului, mă schimba.

cu *ţi \)\JJLSA4LI i\Mi.* &UlvituL pviiÎtuX

Malakai D'Andre nu a murit, însă ceva s-a schimbat în ordinea Universului.

Oftez adânc şi tai omleta din faţa mea în bucăţi mici, pe care nu am de gând să le mănânc.

— Nu vreau să merg, şoptesc mai mult pentru mine.

Bunica îmi aşază în faţă o cană cu ciocolată caldă şi mă priveşte cu ochii ei iscoditori, la fel cum face mereu atunci când mă plâng fără încetare.

— Dar trebuie, îmi răspunde sec, deşi în colţul buzelor sale zăresc o urmă de zâmbet.

Mă întreb dacă nu s-a săturat de mine încă.

— Dar nu vreau, încerc să protestez.

— Am înţeles asta din primele cinci dăţi când ai spus-o.

Oftez şi mai adânc. Bunica habar nu are ce coşmar a devenit pentru mine să merg la şcoală. La început, după accidentul lui Malakai, mi-am spus că toată atenţia aia avea să dispară la un moment dat, însă nu s-a întâmplat aşa. Au trecut câteva luni bune, însă eu sunt vizibilă şi chiar nu

îmi doream asta. Voiam doar să trec liniştită prin ultimul an de liceu.

Adina
Stephanie

A doua zi după accidentul lui Malakai, *any* început să primesc toată atenţia aia nedorită care, de fapt, nici măcar nu e îndreptată asupra mea, ci asupra hi,,’
Malakai.

Eu sunt fata care i-a salvat viaţa. Cum? A naibii să fiu dacă am cea mai mică idee.

Dar ei aşa spun - inclusiv bunica - că i-am salvat viaţa lui Malakai D' Andre, şi toată lumea o spune de parcă am înfăptuit nu ştiu ce minune. Eu doar încerc să trec peste asta. Ei nu mă lasă. Coşmarurile nu mă lasă. Acum e mai bine, însă în prima lună am avut senzaţia că o s-o iau razna. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam doar oasele lui rupte, ochii închişi şi tot acel sânge scurs peste tot. Şi murea. în visele mele, Malakai murea, iar eu nu puteam face absolut nimic ca să îl salvez. Mă sufocam şi voiam să ţip, dar nu reuşeam.

Am slăbit câteva kilograme, m-am ales cu nişte cearcăne îngrozitoare, iar pielea mea a deprins o paloare ciudată, bolnăvicioasă. Şi am vizitat secţia de poliţie de atât de multe ori, încât am început să dezvolt o fobie.

într-o dimineaţă, m-am dus acolo de bunăvoie, în dimineaţa în care mi-am amintit întreg numărul de înmatriculare. Până atunci, fusese pusă asupra mea o presiune cu care nu mă puteam descurca şi care pur simplu era prea mult. Mă scotea din minţi. Aparent, asta se întâmplă în acest oraş dacă eşti martorul unui acadenj în care e implicat un membru al familiei D'Andre. Toa lumea se dă peste

cap ca să elucideze misterul.

— Serios că nu vreau să mă duc, mormăi din

— De ce? mă întreabă bunica serioasă.

Se aşază pe scaunul din celălalt capăt al mesei şi mă priveşte curioasă, aşteptând un răspuns.

— Nu ştii cum e, încep să mă plâng. Fiecare dimineaţă se desfăşoară în acelaşi mod. în fiecare dimineaţă mă întâmpină un grup plin de un entuziasm stupid, care vrea să povestesc chiar şi cel mai mic detaliu al accidentului.

Şi tot ce vreau eu e sâ uit, adaug în mintea mea.

— Şi tu ce faci?

Mă încrunt.

— îi ignor.

Bunica zâmbeşte de parcă ştie ceva ce eu nu ştiu.

— De ce?

Chiar mă întreabă asta? Nu am povestit detaliile accidentului decât poliţiei. De ce?

— Pentru că ar fi nedrept, îi explic. Şi inuman. Nu pot să îl expun pe Malakai în modul ăsta.

Deşi nu am nici cea mai mică îndoială că el, dacă ar fi fost în locul meu, nu ar fi ezitat să dea chiar şi cel mai
.A
mic amănunt. Insă eu nu sunt Malakai. Cred că sunt mai umană decât el.

— E bine că nu le-ai povestit, dar să ştii că au dreptate.

— Cu ce?

— I-ai salvat viaţa acelui băiat.

îmi dau ochii peste cap şi iau o gură de ciocolată.

— Ba nu, n-am făcut-o. Tot ce am făcut a fost să ᶜhem o ambulanţă şi să îmi pierd bluza preferată.

Bine, una dintre ele, însă era un cadou şi am folosit-o ca să încerc să opresc sângerarea lui Malakai.

- Hannah, clatină bunica din cap. Trebuie să mergi la şcoală. Nu poţi să fugi la nesfârşit.

Din fericire, bunica a înţeles atunci, după accident, că aveam nevoie să îmi iau câteva zile libere. Şi, deşi vreau să cred că nu m-a auzit ţipând în nopţile care au urmat, mă îndoiesc.

Notele mele au scăzut considerabil şi mă gândesc cu groază la ziua în care va afla, însă nu m-am putut concentra mai mult de câteva minute asupra unui lucru. Acum încep să îmi revin.

Uneori, din cauza lipsei de somn şi a oboselii, m-am urât pentru că m-am aflat acolo. Că nu m-am urcat în autobuz. Apoi, m-am urât doar pentru că mi-au trecut prin minte astfel de gânduri. Nu se mai afla nimeni acolo în acel moment. Poate, într-un fel, chiar i-am salvat viaţa lui Malakai. Doar că nu vreau ca asta să o schimbe pe a mea. Şi exact asta s-a întâmplat.

- Cum se simte el?

Bunica e singura care ştie ce am făcut în zilele care au urmat accidentului. N-am spus asta nici măcar prietenilor mei, pentru că, sincer, nu e problema lor şi nu vreau să interpreteze asta greşit. Dar l-am vizitat pe Malakai. Nu în adevăratul sens al cuvântului, cu felicitări şi mesaje stupide de însănătoşire sau baloane, dar am fost aco o. Zi de zi. Până acum trei luni, când a fost externat. De atunci nu mai ştiu nimic de el.

- Nu ştiu, recunosc. Ţi-am spus că a fost externat de ceva vreme şi... nu mai ştiu.

— De ce nu mergi în vizită?

Mă ridic de pe scaun şi iau ghiozdanul de jos. Râd scurt, apoi mă rotesc spre bunica.

— Pentru că nu suntem prieteni, îi spun ceea ce deja e evident.

— Dar...

— Nu, o întrerup. Nu i-am salvat viaţa. Iar acum trebuie să plec, altfel pierd autobuzul.

Nu mai merg pe jos.

— Ai grijă de tine.

Merg şi o sărut pe obraz, apoi plec.

Autobuzul ajunge la şi jumătate şi deja e aproape plin. îmi bag căştile în urechi ca să descurajez pe oricine ar încerca să aibă o conversaţie cu mine şi privesc pierdută pe geam.

A

In unele momente am avut impresia că accidentul lui Malakai m-a afectat mai mult decât ar fi trebuit. Pe moment, nu mi-am dat seama, dar toate acele imagini au rămas în mintea mea o perioadă îndelungată şi acum, uneori, când închid ochii, îl văd din nou pentru o fracţiune.

Zăcând pe asfalt.

îi simt din nou pulsul slab între degetele mele.

Hmily şi Elliot, cei doi fraţi cu care m-am împrietenit - adevărul e că nu sunt o persoană prea plăcută mă aşteaptă în faţa şcolii. Le sunt recunoscătoare că nu mă •asă să trec de una singură prin grupul care deja s-a format la intrare.

- Serios, pufnesc când ajung în dreptul lor. Au trecut câteva luni nenorocite! Luni! repet. Când o s-o l$_{ase}$ baltă?

- Probabil după ce o să le dai toate detaliile, râde
Elliot.

Nici măcar lor nu le-am povestit cum a fost. Chiar nu văd rostul. De ce ar vrea cineva să ştie cât de rău arăta unul dintre picioarele lui Malakai, cu fractura aia deschisă şi tot acel sânge care pur şi simplu nu voia să înceteze să curgă? Inconştient. Zăcând pe asfalt. încerc să îi înţeleg pe toţi cei care au încercat să mă tragă de limbă, dar nu pot. Eu aş da orice să îmi scot acea zi din minte.

— Unde avem prima oră?

M-am cam deconectat de la realitate în ultimul timp.

—De fapt, trebuie să mergi în biroul directorului. Ne-am întâlnit mai devreme cu el şi a spus să îţi transmitem că vrea să te vadă.

Fac o grimasă.

— Ce am făcut?

Amândoi ridică din umeri în acelaşi timp. Nu degeaba sunt fraţi. Nu doar că seamănă unul cu celălalt la înfăţişare - păr şaten, ochi căprui, feţe rotunde -, dar uneori au şi aceleaşi gesturi. Deşi nu sunt gemeni. Emily e mai mică decât mine şi Elliot cu doi ani.

— Mai bine mă grăbesc.

Emily îmi face cu mâna în timp ce se îndepărtează.

— Ne vedem în pauză, ţipă fără să se întoarcă.

îmi târăsc picioarele până la biroul directorului, deloc fericită. Secretara nu se află la biroul ei şi nu ştiu dacă să bat la uşă sau să mă aşez pe un scaun.

Ezit vreun minut, apoi bat. O voce masculină mă invită să intru şi, imediat ce fac asta, îmi dau seama că mâinile îmi tremură atât de tare, încât mă văd nevoită să le împreunez ca să le fac cumva să se oprească. Biroul lui e exact la fel cum l-am văzut prima dată când am ajuns aici, deşi nu îmi amintesc acum cauza. Are o bibliotecă pe partea stângă, cât un perete întreg. Un birou imens tronează în mijlocul încăperii, iar în spatele lui se află o fereastră cu vedere spre curte. Pe peretele din partea opusă bibliotecii sunt înşirate tot felul de diplome şi medalii. Directorul, un individ înalt, de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat mereu la costum şi care adoră să transmită cel puţin zece mesaje la radio în pauze, mă priveşte compătimitor. Ochii lui mici mă studiază cu atenţie şi nu îmi place asta. Pe unul dintre scaunele din faţa lui stă o femeie pe care nu o recunosc. Stă cu spatele la mine şi nu se deranjează să se întoarcă. Rostesc un salut politicos şi aştept ca unul dintre ei să spună ceva.

-Bună dimineaţa, Hannah, vorbeşte directorul.

Rămân în picioare, stingheră şi mă întreb cu ce am greşit. Mă gândesc la acţiunile mele din ultima perioadă, dar nu îmi vine nimic în minte. Nu

am făcut nimic ieşit din comun.

Nimic altceva, bineînţeles, decât să îi salvez viaţa lui Malakai.

— Doamna Walters a solicitat să discute cu tine. Probabil vede nedumerirea de pe faţa mea, ceea ce îl face să îmi explice: doamna Walters e mătuşa lui Malakai.

Femeia care până în acest moment a stat cu spatele la mine îşi roteşte capul şi zâmbeşte. Pare obosită, îşi înclină capul.

- Bine, rostesc confuză.

Eu şi mătuşa lui Malakai nu avem nimic de vorbit. Nu din câte ştiu eu, oricum.

- Ia un loc, mă îndeamnă directorul, arătând spre scaunul liber de lângă doamna Walters.

îmi forţez picioarele să se mişte. Şi plămânii să inhaleze aerul sufocant din încăpere. Nu mă simt prea bine şi aş da orice ca să mă aflu la groaznica oră de biologie, unde profesorul ne spune de cel puţin cinci ori într-o oră că abstinenţa e cea mai grozavă soluţie. Pentru orice.

- Nu am reuşit să îţi mulţumesc pentru ce ai făcut în acea zi, începe ea.

Nu prea îmi place asta. Mătuşa lui Malakai nu pare, la prima vedere, o femeie chiar plăcută. Iar atunci când cineva dezagreabil te linguşeşte, mai mult ca sigur urmează să îţi ceară o favoare.

- Nu aveţi pentru ce, rostesc cât de calm pot, deşi îmi vine să ţip la ea.

Indiferenţa pe care a afişat-o în acea zi şi-a făcut loc în coşmarurile mele. M-a bântuit şi mi-am petrecut multe ore întrebându-mă de unde provine. Doamna Walte^{rS} arată impecabil. Părul ei e strâns într-un coc comph^{cat}; rochia ei nu are nicio cută, cât de mică, iar unghiile ei
sunt atât de lungi, încât par inconfortabile. Dar... nu

în[11] place ceva la ea.

— Ăsta e ultimul an, îmi spune directorul, iar Malakai nu poate să îl piardă.

A trecut deja la subiect. încântător.

— Accidentul a avut unele urmări neplăcute, intervine doamna Walters. Nu doar fizice.

O privesc şocată. Unele urmări neplăcute? Asta crede că a suferit Malakai în urma accidentului? Eu aş spune, mai degrabă, că s-a soldat cu traume pe viaţă, dar nu sunt aici ca să îmi dau cu părerea şi pare mai înţelept să tac.

— Nu înţeleg, spun, simţind cum nu mai am răbdare.

— Eu şi doamna Walters ne-am gândit că ar fi bine pentru Malakai dacă ar interacţiona cu unul dintre prietenii lui. Are nevoie de cineva care să îl ţină la curent cu materia şi vom vedea cum vom proceda în perioada examenelor.

îmi muşc buza ca să împiedic un hohot de râs. Oricare alt elev ar fi fost nevoit să repete anul, însă evident că nu şi Malakai. Nu. El are nevoie să *interacfioneze cu un prieten* şi de *cineva care să îl fină la curent cu materia,* de parcă el dă doi bani pe lucrurile astea.

— Dar eu şi Malakai nu suntem prieteni.

De câte ori trebuie să mai repet asta până când cineva să mă ia în serios? M-am aflat acolo doar pentru nu am luat autobuzul. O simplă coincidenţă pe care nimeni nu o ia în considerare.

_ Hannah, oftează ea, rotindu-se spre mine şi încercând, probabil, să mă intimideze. Niciunul dintre prietenii lui nu a fost acolo şi... ei deja au încercat.

— Tot nu...

Tot nu înţeleg ce legătură are asta cu mine.

— Te rog, mă întrerupe.

Pentru prima dată, doamna Walters nu mai pare împietrită. Citesc o disperare mută în privirea ei, de parcă a ajuns la capătul puterilor şi doar eu pot să o mai ajut cu ceva. Ceea ce e o mare prostie. Medicii l-ar putea ajuta pe Malakai. Şedinţele de terapie. Orele de consiliere, dacă de asta are nevoie. Nu eu, o adolescentă care nici acum nu îşi poate scoate din minte tot acel sânge.

— Bine, zic fără să meditez prea mult. O să...

Mă opresc. Ce urmează să fac? Şi, mai ales, cum? în primul rând, nu ştiu în ce condiţie se află Malakai. în al doilea rând, aşa cum le-am atras şi lor atenţia, eu şi Malakai suntem departe de a fi prieteni. Cu siguranţă, există persoane care îl urăsc mai mult decât mine şi are câţiva duşmani mai înfiorători decât aş putea să fiu eu vreodată, dar nu suntem prieteni. De-ar înţelege asta odată.

— Ce trebuie să fac, mai exact?

— Să îl ţii la zi cu materia şi să nu renunţi după primele minute, zâmbeşte mătuşa lui.

0

— Bine, zic repede, dorindu-mi doar să ies de ai

Mă ridic, deşi nimeni nu mi-a spus că aş p[utea] fac

asta.

— Mulţumim, I lannah.

îmi iau la revedere, însă când ajung în dreptul uşii, ezit pentru o clipă.

— Doamnă Walters! îşi ridică privirea pătrunzătoare spre mine. Cum e... Malakai?

— Fizic, nu atât de grav.

Ies fără să mai spun şi altceva. Fizic. Şi psihic? în ce m-am băgat? A luat-o razna sau e doar mai insuportabil decât era înainte? Nu mai are niciun rost să merg acum la oră şi nici nu mă simt în stare. Ies din liceu şi traversez. Intru în cafeneaua care se află chiar de cealaltă parte a străzii, îmi iau un cappuccino, apoi mă aşez la o masă. Nu e nimeni la ora asta în local. Muzica nu e pornită şi am impresia că nici măcar angajaţii nu s-au trezit bine. Continui să casc. Deşi în ultima vreme am început să dorm mai bine, nu mi-am revenit complet. Cred că o să am nevoie de un an întreg de somn ca să îmi revin după toate lunile astea.

Aş vrea să nu mă mai gândesc la asta, dar nu am cum. Mă bântuie imaginea unei persoane pe care nu o cunosc şi nici nu vreau să o fac.

Tensiunea pe care o simţeam în biroul directorului începe să se risipească şi mă întreb ce a fost în mintea mea când am fost de acord cu cerinţa doamnei Walters.

Eu şi Malakai nu avem nimic în comun.

Poate, intr-o altă viaţă, aş putea să îl ajut. Acum, habar nu am ce pot face pentru el.

Şi dacă sunt atât de convinsă de asta, de ce m-am deranjat *A* trec pe la spital în toate acele săptămâni? încerc să mă consolez cu gândul că nu e nimic in neregulă cu asta. Nu am vorbit nici măcar o dată cu Malakai. Nu am intrat deloc în salonul lui. Doar... am fost acolo.

Pentru că sunt idioată şi am prea mult timp liber, îmi zic, deşi nu e adevărat.

Nu sunt ciudată şi nici nu urăsc oamenii. Oricum, nu pe toţi. însă în urmă cu un an, când a trebuit să mă mut aici, mi-a fost greu. Am lăsat în urmă toate locurile dragi mie, toţi prietenii şi absolut toate lucrurile familiare. Şi am venit aici. Ori făceam asta, ori ajungeam să locuiesc cu unul dintre părinţii mei. Iar acum, nu mai are rost să îmi fac prieteni. Ei vor pleca la facultate, iar eu voi rămâne aici. Aşa că nu vreau să mă împrietenesc cu prea multă lume, însă sunt o adolescentă normală. Muncesc pentru notele mele, nu mă închid în casă, refuzând să merg la vreo petrecere, şi deja am avut perioada mea de glorie, în care toate lucrurile s-au dat peste cap. Sau în care eu le-am dat peste cap.

Soneria se aude chiar şi de aici, din cafenea. Mă
ridic şi mă îndrept spre liceu, în timp ce mă gândesc la o
minciună pe care să o servesc când voi fi întrebată ce voia directorul de la mine.

Emily şi Elliot sunt prietenii mei, însă nu suntem chiar atat de buni prieteni şi nu vreau ca altcineva să afle de toată povestea asta cu Malakai.

Nu am prieteni buni.

Nu am nevoie de nimeni în universul meu.

N 0 c* Speranţele mele se împrăştie pe asfalt. Ce porcărie!

Ailim»
Slephiinii-

N o Să scap în veci din oraşul ăsta.

îndes câteva caiete în ghiozdan şi cobor. Bunica mă aşteaptă tăcută la baza scărilor, uşor îngrijorată.

- Nu ştiu de ce am fost de acord cu asta, mormăi nemulţumită. Nu trebuia să zic da.

Trec în fugă pe lângă ea şi îmi trag cizmele în picioare din mers. Sunt în întârziere, deşi nu ştiam că am o oră la care să fiu acolo. Doamna Walters a sunat acasă la bunica şi i-a împărtăşit planul ei care nu o să ducă nicăieri, aşa că nu am cum să ascund asta faţă de ea. Nu că m-aş fi gândit la asta. Iar acum mă aşteaptă şoferul lor personal în faţa casei, deşi bunica a insistat că mă descurc de una singură. Poate că nu a insistat suficient.

— Eşti prea agitată, îmi spune pe tonul ăla plin de înţelepciune pe care îl au uneori bătrânii, dar care ascunde, de fapt, o urmă de amuzament.

— Normal că sunt agitată. Mă aşteaptă în faţa casei, iar eu tocmai mă pregăteam să mănânc. Şi mă simt de parcă sunt aruncată în gura leului.

— Sunt sigură că băiatul ăsta nu e atât de dificil pe cât susţii tu.

— Spui asta doar pentru că nu l-ai cunoscut, oftez.

îmi iau geaca din cuier şi mă îmbrac pe fugă. Bunica mă opreşte şi aşteaptă să o sărut pe obraz.

- Síi ni grijă de tine>

încuviinţez, apoi plec. Mai cíi inii vine să íRn()r maşina parcată în faţa casei şi să merg pe jos, deşi nu sUnt figură în care direcţie să o iau. Şi e cam fng. tV Ac cuXvil M-am gândit toată ziua la cum, mai exact, o să decurgă asta. Nici acum nu mi-e destul de clar ce ar trebui să fac. Să îl dădăcesc pe Malakai? Să ti explic ce s-a predat la şcoală, când eu am fost aeriană in ultima vreme şi mi-ar prinde bine nişte meditaţii? Să stau pur şi simplu cu el, ca un animal de companie? Mătuşa lui trebuia să fie mai clară, iar eu trebuia să îi cer mai multe explicaţii.

Şoferul familiei D'Andre - sau poate că e doar şoferul doamnei Walters - mă salută prietenos şi îmi deschide portiera. Zâmbesc crispat, simţindu-mi stomacul strângându-se dureros de tare. Palmele îmi transpiră, iar inima îmi bate cu putere, dându-mi impresia că urcă până în gât, apoi coboară.

Nu ştiu de ce sunt atât de agitată. încerc să memorez traseul, mai ales că am de gând să mă întorc singură. Nu am nevoie de nicio favoare din partea lor, chiar dacă, de fapt, cred că eu le fac una.

Zece minute mai târziu, maşina încetineşte şi aşteaptă să se deschidă porţile imense din fier. Mă merunt, stomacul meu agitându-se şi mai mult. Bunica ar putut să mă atenţioneze, însă nu s-a deranjat să îmi spună că familia D'Andre locuieşte într-un nenorocit e conac; Pare a fi construit în stü englezesc, însă nu

princ in P ?v CepUt niclodată prea mult la arhitectură. Uşa deasunra | mcadrată de două coloane ionice, care susţin 0r un

Ailim»
Slephiinii-

balcon. Ferestrele sunt rotunde la etaj

şi pătrate la parter, însă par destul de mari încât să lase suficientă lumină să pătrundă în încăperi, iar acoperişul e ciudat. în mijloc, deasupra balconului, vine într-un V întors, iar în laterale se află alte două ferestre mici. Toate luminile sunt aprinse, inclusiv cea de pe balcon, însă, chiar şi aşa, pare lipsit de viaţă. Maşina opreşte chiar în faţa uşii şi cobor înainte să vină şoferul să îmi deschidă portiera.

Mama nu ar fi deloc mândră de mine acum. încă de mică mi-a explicat cum să mă comport, cum să mă îmbrac şi cum să vorbesc ca o domnişoară. M-a transformat încă de când aveam un an în copilul care îşi dorea ea să devin, însă ea nu e aici acum. Pot să fac ce vreau eu. Pot să nu îmi omor picioarele în nişte pantofi pe care îi urăsc. Pot să nu port o rochie care mă lasă fără răsuflare. Pot să vorbesc fără să cântăresc fiecare cuvânt.

- Mulţumesc, îi spun şoferului, apoi îmi aşez ghiozdanul pe umăr şi mă îndrept spre uşă.

Maşina dispare şi rămân singură. în mijlocul curţii se află o fântână arteziană, iar sunetul apei e singurul care tulbură liniştea înfiorătoare care îmi intră în oase. Inspir adânc, închid ochii, apoi bâjbâi după sonerie.

Retrag mâna de parcă m-ar fi curentat ceva şi aştept.

—Se deranjează cineva să răspundă la nenorocita aia de uşă?

Glasul masculin, nervos şi irascibil, provine din interior. Mă dau doi paşi înapoi, deşi în realitate îmi vine să o iau la fugă. îmi bag mâinile în buzunarele de

la geacă şi mă gândesc să plec. Când mă întorc, uşa ^ deschide. închid ochii, fac o grimasă şi oftez. Minunat. Mă rotesc din nou, puţin dezamăgită de faptul că cineva s-a deranjat să răspundă la nenorocita asta de uşă.

— Bună seara!

O bătrână care seamănă izbitor de tare cu bunica îmi zâmbeşte compătimitor, de parcă deja îi pare rău pentru mine. Nu îmi dau seama cine ar putea fi. Poate că e bunica lui Malakai. Cu siguranţă nu arată de parcă ar lucra în... conac. Serios? Lumea chiar mai locuieşte în aşa ceva în secolul douăzeci şi unu? Are părul tuns scurt şi vopsit într-un castaniu plăcut, iar ochii ei verzi îmi amintesc de mătuşa lui Malakai.

— Am venit aici ca să îl văd pe... Malakai, adaug cu greu, pentru că numele lui mi s-a blocat în gât pentru o secundă şi nu voia să se facă auzit.

— Nu vreau să văd pe nimeni! tună aceeaşi voce nervoasă pe care am auzit-o şi înainte.

Chipul bătrânei e umbrit de iritare pentru o secundă, însă îi răspunde pe un ton calm:

— Nu a bătut drumul degeaba, Malakai.

— Nu vreau să văd pe nimeni, insistă el.

Oamenii ăştia vorbesc de parcă eu nici nu ni-aş afla aici.

— Nu-i nicio problemă, zic de parcă nu ar fi ^*are* lucru şi mă dau doi paşi înapoi.

Bătrâna dă să spună ceva şi, chiar în secunda asl*j zăresc în spatele ei doi dobermani îndreptându-se spre mine. Ambii sunt negri şi au urechile, botul şi labele maro, însă cel din urmă are câteva pete maro şi pe gât. O, Doamne!

Nu-i bine. Nu-i deloc bine. Nu mă tem de câini, dar ăştia nu arată de parcă ar vrea să se joace. Unul se opreşte la picioarele bătrânei, dar celălalt nu dă semne că ar avea aceleaşi intenţii. Vine spre mine şi mă adulmecă. Devin stană de piatră şi închid ochii, rugându-mă să nu mă muşte. Asta mi-ar mai lipsi. Poate că ar trebui să încerc să mă împrietenesc cu el. Şi chiar aş încerca, dacă nu ar mârâi la mine.

— Malakai, ţi-am spus să nu îi mai ţii în casă, îi spune bătrâna, apoi mi se adresează: Nu-ţi fac nimic. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Nu-mi fac griji. Deloc. Absolut deloc. Am la picioarele mele un doberman care îmi trece cu puţin de genunchi, dar nu. Nu îmi fac griji.

— Osiris!

Vocea aia începe să mă cam irite. Osiris se dovedeşte a fi cel de la picioarele mele. îmi aruncă o ultimă privire în genul *ai scăpat de data asta,* apoi pleacă mândru spre Malakai.

— Haide, Isis. Mergi şi tu, îl îndeamnă bătrâna pe celălalt doberman.

Se ridică fără prea mare chef şi îl urmează pe Osiris. Nici nu trece un minut şi se întorc, doar că de data asta îi urmează şi Malakai.

Simt cum picioarele îmi devin gelatinoase şi mă clatin, deşi încerc să nu îi dau prea mare importanţă. Ooar că m-a cam speriat vocea lui furioasă şi dobermanii

neprietenoşi. încerc să nu mă holbez, dar merge de minune. Mă uit fix la el. Se sprijină în cârje şi are un picior în ghips. Pantalonii scurţi şi tricoul sunt ambele negre de parcă ar trebui să îşi păstreze imaginea chiar şi atunci când stă în casă. Pe antebraţul stâng are o cicatrice. pe braţul drept nu are nicio cicatrice. Are un tatuaj Ia baza încheieturii. Trei linii care încercuiesc încheietura, ca nişte brăţări. Părul lui şaten chiar are nevoie de o tunsoare. E complet răvăşit.

Iar când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, nimic nu mai funcţionează cum trebuie. Simt cuprinsă de furie, drept răspuns la furia din ochii lui, care, din locul în care stau, par a fi de un albastru glacial.

Malakai poate că e al naibii de sexy, dar comportamentul lui lasă de dorit al naibii de mult.

— Intră, îmi spune bătrâna în timp ce îl priveşte urât pe Malakai.

— Nu te deranja, zice el. Nu rămâne.

Ce bine că am aflat şi eu asta.

— Ce vrei?

Bătrâna dispare şi mă Iasă să îl înfrunt de una singură, dar nu înainte să îl privească mustrător. Nu că lui i-ar păsa. Nu îndrăznesc să intru în casă. în prim[11]* rând, nu am fost invitată. în al doilea rând, dacă fac ^ singur pas, sunt sigură că dobermanii ăia or să sară pe mine 0 să mă mănânce de vie.

-A...

- Te-ai rătăcit?
Deschid gura, dar nu iese niciun sunet.

— încerci să vinzi ceva?

Mă încrunt atât de rău că mă doare fruntea. începe să se mişte în direcţia mea încet şi pare mai degrabă că nu are chef să se mişte, decât că i-ar fi dificil să facă asta. Sunt puţin cam nedumerită. Mă aşteptam ca Malakai să fie într-o stare mai gravă, dar pare capabil să vină la şcoală. Că nu vrea, e altă poveste.

— La revedere!

Şi îmi trânteşte uşa în nas. Rămân, efectiv, cu gura deschisă pentru câteva secunde. Aş putea să bat din nou la uşă şi să îi spun vreo două, dar fir-ar ei să fie de câini! Stăteau în fata lui de parcă erau pregătiţi să sară pe mine la comanda lui şi, din puţinele cuvinte pe care s-a deranjat să mi le adreseze, nu am rămas cu nicio urmă de îndoială. Dacă insist, Malakai o să pună câinii ăia pe mine.

Mă rotesc pe călcâie şi plec. Sunt atât de furioasă, încât nici gândurile nu-mi mai sunt în ordine. Cine se crede, ca să îmi închidă uşa în nas? Pufnesc nervoasă tot drumul până acasă. Mătuşa lui n-are decât să găsească pe altcineva care să îi suporte toanele. O fi el drăguţ, dar n-am de gând să fiu dădaca lui.

Când ajung acasă, bunica mă aşteaptă pe fotoliul din sufragerie. Arunc ghiozdanul în hol şi, oricât de mult aş vrea să urc în camera mea şi să îmi descarc nervii pe [C0]va, nu o fac. S-ar supăra pe mine, iar în momentul ăsta, bunica e singura prietenă adevărată pe care o am.

— Hannah! Ce s-a întâmplat?

îşi mută privirea de la televizor asupra mea. Mă trântesc pe canapea, cuprinzându-mi faţa în mâini.

— E groaznic, şoptesc. Malakai e pur şi simplu... groaznic.

— Nu ai stat nici măcar o jumătate de oră.

Probabil nu aş fi stat nici măcar zece minute dacă ar fi pus câinii ăia pe mine şi aş fi fost nevoită să alerg până acasă.

— Nici măcar nu am intrat în casă, râd nervos.

— Cum aşa?

Nu ştiu cum să îi explic. Oare pe vremea ei existau astfel de specimene Insuportabile? Să încerc să îi explic bunicii sau mai bir, să îi fac cunoştinţă direct cu Malakai?

— Se pare că Malakai nu vrea să vadă pe nimeni.

— Poate că nu azi, încearcă ea să îi ia apărarea.

Bunica nu ar trebui să fie de partea mea?

— Ei bine, nu mă mai duc acolo, o asigur. Nu am de gând să fiu bătaia lui de joc.

— Hannah...

Clatin din cap, dându-i de înţeles că nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Tu ce ai făcut? încerc să schimb subiectul.

Ascultă atentă ceva, dar nu îmi răspunde.

— A oprit o maşină în faţa casei.

o maşină? Bunica şi auzul ei înşelător. Eu nu am

auzit nimic.

_ Ăă... nu...

Nu *cred.* Asta vreau să spun, dar nu apuc să o fac. Bătăile care se aud în uşă mă împiedică să o spun.

- Deschid eu.

Mă gândesc că o fi una dintre prietenele ei, dar când deschid uşa, dau ochii cu mătuşa lui Malakai.

- Bună seara, încerc să spun pe un ton politicos şi să nu par surprinsă sau morocănoasă.

- Bună, Hannah. Pot să intru?

Am de ales? Mă feresc din uşă şi o invit înăuntru.

- S-a întâmplat ceva?

- Am aflat despre incidentul din seara asta cu Malakai.

Nimic nu rămâne secret în oraşul ăsta? Pentru numele lui Dumnezeu, nu a trecut nici măcar o oră!

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Îmi încrucişez braţele la piept.

- îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Chiar... mă aşteptam la asta. Malakai nu e într-o dispoziţie foarte bună acum.

Nu zău ?

- Unde vreţi să ajungeţi? [1]

- Bună seara, intervine bunica.

Răsuflu uşurată. Poate că bunica o să poarte conversaţia asta în locul meu. Eu, una, nu mai vreau să am nimic de-a face cu vreun membru din familia D'Andre. Sau cu patrupezii lor. Mi-a ajuns. Mătuşa lui Malakai îi explică pe scurt bunicii ce s-a întâmplat, cerându-şi scuze de cel puţin cinci ori. Cam false, dar bunica nu pare să

observe.

— Sunt dispusă să te plătesc, Hannah.

Izbucnesc în râs. Mă opresc când îmi dau seama că mătuşa lui chiar vorbeşte serios. Să mă plătească? Cine are impresia că sunt?

— N-am nevoie de bani.

Asta e o minciună, iar bunica o ştie. Se uită acuzator la mine. Poate că am nevoie de bani, însă nu am de gând să mă înjosesc în halul ăsta.

— Te plătesc ca şi cum ai lucra undeva cu normă întreagă, încearcă ea din nou.

— Chiar atât de disperată sunteţi?

— Hannah! mă atenţionează bunica.

Nu mă deranjez să îmi cer scuze. Mimez un zâmbet la fel de fals ca scuzele pe care le-a rostit ea adineauri. Nu e vina mea că m-a jignit indirect.

— O oră pe zi, mă roagă. Sâmbăta şi duminica libere.

— N-am nevoie de bani, aproape ridic tonul, iritată de atitudinea ei.

— Bine, bate în retragere. Dar vrei măcar să mai încerci o dată?

— De ce eu?

— Nu ştiu. Cineva trebuie să îl scoată pe Malakai din starea în care e şi să îl convingă să se întoarcă la şcoală. M-am gândit la tine, pentru că ai fost acolo când s-a întâmplat. Nimeni altcineva nu ştie cum a fost şi... poate că e o legătură între voi.

Aşa cum credeam, Malakai poate să se întoarcă, dar nu vrea.

— Credeţi-mă, nu există nicio legătură între noi doi.

— O dată?

— Bine, cedez. O să mai încerc o dată luni, dar, sincer? Nu cred că o să meargă.

— Mulţumesc.

îşi ia la revedere de la bunica, apoi pleacă.

— De ce nu ai acceptat banii? mă întreabă bunica imediat după ce închid uşa.

— Crede-mă, buni, n-are ea suficienţi bani ca să convingă pe cineva să îl suporte pe Malakai.

Bunica încearcă să îşi ascundă un zâmbet, apoi se întoarce în sufragerie. Nu ar vrea să piardă prea mult din serialul ei favorit.

Eu iau ghiozdanul şi urc la mine în cameră. încerc să îmi fac din teme. Vine weekendul şi nu o să am prea mult chef de ele, dar nu mă pot gândi decât la Malakai.

Privirea lui glacială îmi dă fiori chiar şi acum.

Şi câinii... o, Doamne! Cred că mi-am semnat singură sentinţa la moarte.

to ^ 041

Bate un vânt rece, care îmi intră în oase şi mă face să tremur. Mă tem că o să mă lase să îngheţ aici. Am sunat deja de trei ori la uşă şi toată determinarea pe care am simţit-o pe drum încoace începe să se cam risipească. M-am gândit tot weekendul la cum aş putea face toată chestia asta să funcţioneze şi am ajuns la concluzia că singura opţiune e, poate, să fiu la fel de nesimţită ca Malakai. Poate că nici nu ar trebui să îmi bat capul, însă şi acum sunt nervoasă pentru că mi-a trântit uşa în nas.

Aşa că iată-mă aici, luni-seara, ora şapte, la uşa conacului D' And re, determinată ca de data asta să trec măcar de prag. Sau aşa eram. Cu cât stau aici mai mult, mă cuprinde un sentiment de teamă şi mă gândesc să mă întorc. Bunica mi-a oferit un zâmbet larg când am plecat de acasă. Un zâmbet pe care nu l-am înţeles. Dacă are impresia că Malakai e un adolescent atât de plăcut, de ce nu vine ea să îi aducă temele? O iau razna, mă enervează momentele alea în care bunica încearcă să îi ia apărarea lui Malakai. în plus, am aflat că se cere discreţie din partea mea. Nimeni nu poate să afle despre starea în care se află Malakai - sau, mai bine spus, despre toanele lui

Sunt luată prin surprindere când, în cele din urmă/ cineva se deranjează să deschidă uşa. Din fericire, e tot acea bătrână simpatică. Privesc în urma ei. Nu zăresc nici°
urmA de câini. Sau de Mulakai, al cărui comportament nu diferă chiar atât de mult de cel al dobermanilor.

- Bună, I lannahl mă salută prietenoasă. Intră.

Cum poate să fie atât de zâmbitoare când locuieşte în aceeaşi casă cu Malakai? Poate că doamna Walters a înştiinţat-o de venirea mea.

— Bună seara! Am venit să...

Fac o pauză. Nu ştiu pentru ce am mai venit de data asta.

— Malakai e jos, îmi explică. Te conduc. Poţi să îţi laşi haina aici.

Renunţ cu părere de rău la palton. E cald aici, dar mie încă îmi este frig şi e numai vina lor că m-au ţinut la uşă vreo zece minute. Şi e şi vina mea, că sunt suficient de idioată încât chiar am stat zece minute în faţa uşii. Poate nu idioată. Dar încăpăţânată sunt cu siguranţă.

- Haide.

îmi face semn să o urmez. Mi-e greu să nu stărui cu privirea asupra tablourilor şi a obiectelor de decor, încerc, totuşi, să nu o fac. Nu urcăm pe scările în spirală din mijlocul casei. în schimb, mă plimbă atât de mult, încât sunt sigură că nu o să ştiu să ies de aici în cazul în care dau nas în nas cu dobermanii. Se opreşte brusc lângă alte scări. Arunc o privire pe lângă ea, la uşa de la baza lor.

- Pe acolo, îmi spune. O să îţi fac o ciocolată caldă, bine?

— Mulţumesc.

Ea pleacă, iar eu cobor prima treaptă şi mă op$_{rcsc}$

Pol să fac asia, mă încurajez.

Şi poate că ar funcţiona, dacă după acea uşă $_{nu}$ aş şti că îl găsesc pe Malakai. încep să mă simt ca Într-$_{Un}$ film de groază. Mai cobor o treaptă, apoi încă una. Unt. Am impresia că bătrâna tot aici o să mă găsească atunci când se va întoarce cu ciocolata promisă. Dacă o va face.

Bat la uşă o singură dată.

- Ce vrei?

îi recunosc vocea. Tonul iritat e cam greu de confundat.

- Malakai?

El e. Cine altcineva ar putea să fie atât de prost dispus fără ca măcar să ştie cine e de cealaltă parte a uşii?

- Ce vrei? repetă el.

Palmele încep să-mi transpire. Le şterg de blugi şi mă aşez pe scări, gândindu-mă ce aş putea să fac în continuare. Să rămân aici nu pare o idee chiar atât de rea. îmi sprijin mâinile pe genunchi şi bărbia în palme. Mâ simt de parcă sunt într-un fel de misiune de a readuce ticălosul pe calea cea bună. Cale de la care oricum nu s-a abătut acum, ci cu mult înainte să îl cunosc eu.

Uşa se deschide şi îmi dau seama de asta doar pentru că aud un mârâit jos.

Minunat!

- Ce vrei?

Malakai repetă asta pentru a treia oară, ca o ^{case1}^. stricată. îmi ridic privirea spre el şi iar mă holbez. P^{â}
lui de un şaten închis stă în toate direcţiile, răvăşit. Poartă

aceleaşi haine ca şi vineri şi chiar sper din tot sufletul să nu fíe *chiar aceleaşi.*

— Te-am auzit de prima dată, îi spun, dându-mi ochii peste cap.

— Vocea ta e iritantă.

Câinele mârâie din nou. încerc să ghicesc care e. Aş merge pe Osiris. Isis nu părea chiar atât de războinică. Sunt hotărâtă ca de data asta să nu mă las intimidată de atitudinea lui. Nici a lui Malakai, nici a lui Osiris. întind mâinile în faţă şi îl chem la mine. Poate am noroc şi scap nevătămată. Dacă tot am reuşit să trec de prag, de ce să nu încerc şi asta?

Osiris mă priveşte suspect pentru o clipă, apoi vine spre mine. Aşa cum stau acum pe scări, faţa lui ajunge la nivelul feţei mele. îi simt răsuflarea prea aproape. îl las să mă analizeze şi să hotărască dacă merit atenţia lui.

— Ce faci?

Malakai nu pare surprins. Nici nervos. Doar deranjat de prezenţa mea aici. Osiris decide că e înţelept să mă lingă pe obraz şi cu asta cred că e l-0 pentru mine. Eu şi Osiris suntem acum prieteni. Dacă ar fi atât de simplu şi în ceea ce-l priveşte pe Malakai.

— Prieteni noi, îi răspund cu un zâmbet larg pe faţă.

îl mângâi pe Osiris, apoi mă ridic şi fac un pas în faţă. Dacă aş fi Malakai, acum probabil că l-aş împinge cu uşa, forţându-l să se ferească.

_ Cine naiba eşti?

_ Eşti obositor.

împing uşa uşor şi mă strecor pe lângă e|, invadându-i teritoriul. Arunc o privire fugitivă la e| şi văd cât de mult îl

deranjează asta. Maxilarul îi zvâcneşte scurt şi se încruntă. Când intru in cameră, înot pentru câteva secunde intr-un miros de parfum masculin, ciudat de înviorător, până mă obişnuiesc cu el şi nu îi mai acord importanţă. E un lucru bun, având în vedere cum arată Malakai. La urma urmei, poate că mai există speranţă şi nu poartă chiar aceleaşi haine.

— Ieşi!

- Nu.

Camera lui Malakai nu e chiar o cameră. Pare mai degrabă a fi un dormitor şi o sufragerie la un loc. în partea dreaptă, e dormitorul. Are un pat în mijloc, aproape de podea. Nu ştiu dacă nu cumva e doar o saltea. Şi haine împrăştiate peste tot. Uşa de la dulap e deschisă şi chiar şi de ea sunt atârnate câteva tricouri.

In loc de tavan, Malakai are un... acvariu.

Deasupra la tot apartamentul ăsta, pur şi simplu e un acvariu. Mereu am considerat peştii abstracţi, dar aflu că nu e chiar aşa. E liniştitor să te uiţi la ei. E suficient *si* fac asta doar un minut şi deja mă simt mai calmă. Aleg unul dintre ei, îl urmăresc cu privirea şi îmi rotesc capu' <n orice direcţie o ia.

- E frumos, oftez.

— Minunat. Ai venit, ai văzut... acum P^{0}'' ^
pleci.

Scrâşnesc din dinţi de nervi. Ar trebui să încerc să îmi ascund sentimentele, însă nu o fac. îmi încrucişez braţele la piept şi îl privesc furioasă. El încă ţine uşa deschisă, tot invitându-mă să ies. N-o să mă dea gata cu jumătăţile de citate.

— Ascultă, mârâi la el. Ai avut un accident. Da, e aiurea! Dar au trecut câteva luni bune, iar tu eşti aici. îndată o să mergi fără alea, zic, fluturând cu mâinile spre cârjele de care se ajută. Respiri. Nu ţi-a fost amputat nimic, aşa că termină!

Jur că nu asta am vrut să spun. Mi-am propus să nu îl las să mă scoată din sărite. Sunt o persoană incredibil de calmă. Ca să mă scoţi din minţi, chiar trebuie să te străduieşti. Sau să fii Malakai, aparent.

îşi ridică sprâncenele, închide uşa, apoi se îndreaptă spre canapeaua din stânga. Se tolăneşte pe ea de parcă el e stăpânul aici - ceea ce probabil e adevărat -, îşi ia telefonul de pe măsuţa din faţă şi se străduieşte să îşi deznoade căştile. Doamne, ce urăsc atunci când se încâlcesc!

Osiris se gudură pe la picioarele mele. Cobor la nivelul său şi îl mângâi, întrebându-l din priviri cum ar trebui să mă comport cu stăpânul lui nebun.

îmi imaginez deja faţa lui când o să mă vadă, dar nu îmi pasă. îmi arunc ghiozdanul pe pat şi tot acolo mă trântesc şi eu. Osiris vine lângă mine de parcă suntem prieteni vechi şi se aşază cu botul pe abdomenul meu. îl mângâi în timp ce mă uit la peştii din acvariu.

Secundele se scurg lent.
Minutele trec greu.

Trebuie să stau aici o oră. O singură oră, dar impresia că ora asta o să mă înnebunească mai tare decât orice altceva. Mă ridic puţin, suficient cât să îl pot p$_r$j$_{vi}$ pe Malakai. S-a întins pe canapea şi are căştile băgate în urechi. Dacă îl înjur, oare mă aude?

Malakai nu arată rău. E conştient şi el de asta. Are aproape un metru nouăzeci şi, deşi a slăbit câteva kilograme în urma accidentului, e bine clădit. Poate că a făcut sport, la un moment dat. Chiar dacă a avut acel accident stupid, Malakai e... Malakai. însă lumea avea dreptate. în spatele părului şaten şi al ochilor săi înfiorători de albaştri - şi reci - e ceva rău. Malakai e rău.

Nu-mi vine să cred că el e cel pe care l-am salvat.

Conform lumii, nu mie. Că el e acea persoană care zăcea inconştientă la picioarele mele. Căreia am încercat să îi opresc sângerarea şi, pe deasupra, i-am donat şi sânge, îmi vine să râd când mă gândesc la asta. Oare el ştie?

Sunt o persoană care se plictiseşte repede şi, contrar aparenţelor, nu îmi place să fiu singură. Mă deprim. Mereu am nevoie de o ocupaţie sau de alte persoane în preajma mea. îmi place gălăgia. Aglomeraţia. Prefer să simt că trăiesc, iar în secunda asta, împărţind acelaşi aer cu Malakai, simt cum mor puţin câte puţin.

Se aud câteva bătăi în uşă. Malakai nu le aude. ridic şi deschid uşa. Chiar îmi vine să o întreb pe bătrâna asta simpatică cine e. Refuz să cred că împarte acelaşi sânge cu Malakai. Dacă e aşa, atunci ordinea Universu ᵘ e a naibii de ciudată.

— I-am făcut şi lui una.

îmi întinde cănile. Sunt surprinsă de faptul că nu are de gând să intre. Mă dau la o parte, poate totuşi vrea să o facă.

— Mulţumesc, dar nu rămân. Cum merge?

Arunc o privire peste umăr. Malakai e în aceeaşi poziţie. Nici nu cred că e conştient de prezenţa noastră.

— Minunat, răspund, în timp ce iau cănile. Mulţumesc pentru ciocolată.

— Pentru puţin.

Pleacă, închizând uşa în urma ei. Oftez adânc, îngrozită de faptul că trebuie să mă apropii de Malakai. Să îi încalc şi mai mult teritoriul. Iau un suport de pahare din teancul care e la marginea măsuţei şi aşez una dintre căni pe el. Malakai deschide ochii şi mă fixează cu privirea. Spre deosebire de mine, nu se deranjează să ascundă asta. Sunt înspăimântată de cât de goi par ochii lui. Mâinile încep să îmi tremure şi, dacă nu mă îndepărtez acum, o să vărs toată ciocolata asta pe mine. Mă întorc la locul meu. De data asta, singură. Osiris a

rămas să îi ţină companie lui Malakai, însă parcă şi el ştie că trebuie să păstreze distanţa. S-a aşezat pe covor, cu botul pe labe. Malakai întinde mâna şi îl mângâie pe cap. E singurul gest uman pe care îl face de când sunt eu aici, dar nu reuşeşte să mă păcălească.

Oare aşa a fost dintotdeauna sau a devenit aşa abia după accident?

Simt furnicături în zona nasului şi vederea mi se înceţoşează. Grozav. îmi şterg ochii preventiv, forţându- Hrâ să nu încep să plâng. Nu că ar exista vreo şansă ca ei să mă audă.

N-am văzut în viaţa mea pe cineva care să p$_{arâ}$ mai singur decât Malakai. Ştiu că asta e ceea ce vrea el, să fie lăsat în pace şi acolo... în lumea lui. Că el refu^ compania celorlalţi, dar chiar şi aşa... de ce? Din cauza accidentului? Şi dacă asta e ceea ce îşi doreşte el, de $_{Ce}$ nu pare câtuşi de puţin - poate nu chiar fericit, dar măcar mulţumit? Nu am văzut-o pe doamna Walters nicăieri şi poate că ea nici nu locuieşte aici. Poate că nu e decât el cu bătrâna, deşi o casă ca asta pare să aibă nevoie de mai mulţi oameni ca să fíe întreţinută.

Simt un impuls ciudat să merg şi să îi smulg căştile alea din urechi. Să îl oblig să vorbească. Orice, numai să spună ceva.

în loc de asta, aştept cuminte să treacă ora, apoi iau caietele din ghiozdan şi i le aşez pe pat. Nu am nevoie de ele mâine şi acum am motiv să vin înapoi. Ştiu că am spus că asta nu o să meargă şi că eu nu pot să fac nimic pentru el, însă simt cum, efectiv, ceva se frânge în interiorul meu de fiecare dată când îl privesc.

Malakai vrea să dispară, dar nu o să îl las. O să îl găsesc şi o să îl aduc înapoi.

Asta e o promisiune pe care mi-o fac mie, nu lui.

— Nu te mai uita la mine. Pleacă odată!

Nu se deranjează să îşi scoată căştile din urechi- Nu-i răspund. Oricum nu o să mă audă.

Deja îmi vine să dau uitării promisiunea aia şi$^{n\ a}$ trecut nici măcar un minut.

^{le}s şi trântesc uşa în urma mea.

UtOt tvu, *t* dvuuj

Sincer, îmi vine sâ uit că mi-$_{am}$ ^ promisiune. îmi vine să uit tot şi să îmi văd de viaţa mea

Malakai e pur şi simplu incredibil, iar cuvântul ăsta nu descrie nici pe departe cum e Malakai cu adevărat. Dificil. încăpăţânat.

Au trecut trei săptămâni, iar el nu a scos niciun singur cuvânt. Niciun nenorocit de cuvânt. De parcă nu ştie să vorbească. îi e greu. îi e lene. Refuză pur şi simplu să discute cu mine. Aş fi recunoscătoare şi dacă doar mi- ar răspunde la salut, însă nu o face. în cel mai bun caz, mârâie la mine şi mă întreabă ce vreau. în primele zile am încercat să vorbesc cu el, dar privirea lui mi-a îngheţat sângele în vene şi am renunţat să o mai fac. Nu e interesat să discute despre nimic. Nici despre teme, nici despre filme, nici despre vreme, nici despre... nimic. Vrea doar să fie lăsat în pace, şi asta fac. îl las în pace.

Sau... asta am crezut că m-am hotărât să fac.

E sâmbătă. Nu aşa mi-a fost înţelegerea cu doamna Walters şi nu m-a obligat nimeni să vin aici. înţelegerea aia oricum nu are nicio importanţă. Ea nu mă Plăteşte, iar eu nu am niciun program în care să îl vizitez ^{pe} Malakai. însă am venit de bunăvoie şi deja îmi vine $^{să\ fu}$g- E sfârşitul lui februarie, iar eu nu

UtOt tvu, *t* dvuuj

am făcut niciu pr°gres cu Malakai, deşi îmi fac mai multe gnji P^en n°tele mele decât pentru ale sale. El e Malakai D Anctr .

WuAuxfc uiXu. ivu. $v\,d$ IUUU

Sincer, îmi vine să uit că mi-am făcut acea promisiune. îmi vine să uit tot şi să îmi văd de viaţa mea.

Malakai e pur şi simplu incredibil, iar cuvântul ăsta nu descrie nici pe departe cum e Malakai cu adevărat. Dificil. încăpăţânat.

Au trecut trei săptămâni, iar el nu a scos niciun singur cuvânt. Niciun nenorocit de cuvânt. De parcă nu ştie să vorbească. îi e greu. îi e lene. Refuză pur şi simplu să discute cu mine. Aş fi recunoscătoare şi dacă doar mi- ar răspunde la salut, însă nu o face. în cel mai bun caz, mârâie la mine şi mă întreabă ce vreau. în primele zile am încercat să vorbesc cu el, dar privirea lui mi-a îngheţat sângele în vene şi am renunţat să o mai fac. Nu e interesat să discute despre nimic. Nici despre teme, nici despre filme, nici despre vreme, nici despre... nimic. Vrea doar să fie lăsat în pace, şi asta fac. îl las în pace.

Sau... asta am crezut că m-am hotărât să fac.

E sâmbătă. Nu aşa mi-a fost înţelegerea cu doamna Walters şi nu m-a obligat nimeni să vin aici. înţelegerea aia oricum nu are nicio importanţă. Ea nu mă plăteşte, iar eu nu am niciun program în care să îl vizitez pe Malakai. însă am venit de bunăvoie şi deja îmi vine să fug. E sfârşitul lui februarie, iar eu nu am

WuAuxfc uiXu. ivu. $v\,d$ IUUU

făcut niciun progres cu Malakai, deşi îmi fac mai multe griji pentru notele mele decât pentru ale sale. El e Malakai D'Andre.

O să o scoată la capăt cumva, dar eu nu sunt atât dţ sigură.

E sâmbătă şi nu ar trebui să fiu aici.

Imediat ce trec de porţile de fier, sunt întâmpi natâ de Iris şi Osiris. Sar amândoi pe mine şi aproape dărâmă. Zâmbesc la gândul că doar în urmă cu câteva săptămâni credeam că o să mă desfigureze. Arunc 0 privire la conac şi îmi dau seama că ceva nu e în regula. Liniştea nu e neobişnuită, însă ceva nu e în regulă. în faţa casei e parcată o camionetă pe care am mai văzut-o în parcarea şcolii. Uşa de la intrare se deschide şi ies nişte persoane pe care nu le ştiu după nume, dar pe care le-am mai văzut. Sunt prietenii lui Malakai. Aceiaşi pe care i-am văzut şi la spital în ziua accidentului. Sunt trei băieţi şi o fată. Urcă în camionetă şi demarează cu viteza luminii, fără să se complice cu existenţa mea. Mă opresc din a mângâia dobermanii şi merg spre casă, puţin nesigură pe mine.

întoarce-te, îmi zic. Nu e treaba mea. Nu ar trebui să mă aflu aici.

Bat o singură dată la uşă, sperând să mă audă cineva. Marta îmi deschide imediat. Marta e bătrâna prietenoasă despre care nu aveam nicio idee cine *e.* Trebuia să fie dădaca lui Malakai din copilărie, dar s-a transformat în dădaca lui pe viaţă. Locuia la fanţii D Andre cu mult înainte de a se naşte Malakai. Pe atunc era doar menajeră, apoi, când s-a născut Malakai/ devenit, într-un fel, mamă. Nu a intrat în detalii/ ^ar' chiar şi aşa, mi se pare un coşmar.

— Bună dimineaţa! o salut politicos.

_ Bună, Hannah!

E tristă. Nu îmi place să o văd aşa. E ca şi cum mă uit la bunica mea şi aş da orice ca să îi pot îndepărta expresia de tristeţe de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Malakai iar e într-una din pasele lui proaste. Prietenii lui au trecut pe aici, dar nu a vrut să îi vadă. Poate că ar fi mai bine să te întorci luni, îmi explică repede, hotărâtă parcă să scape de mine.

Poate ar fi mai bine să mă întorc luni. Abia acum observ că totul în casă e răvăşit. Tablourile nu mai sunt la locurile lor, toate obiectele din sticlă - vazele, decoraţiunile, totul - acum sunt doar cioburi.

— O să vă ajut să strângeţi, mă ofer.

— Nu e nevoie.

— Nu mă deranjează.

Â

întrebarea îmi stă pe limbă şi mă arde, însă nu întreb. Malakai a făcut asta. Refuz să cred, dar în adâncul meu, ştiu că ăsta e adevărul. Malakai a făcut tot dezastrul ăsta, fără să îi pese că Marta trebuie să strângă în urma lui. Nu-mi pasă că poate ea vrea să plec. în preajma celor din familia D'Andre - sau a celor care au orice legătură cu ea - trebuie să fii insistent, dacă vrei să te bage cineva în seamă şi să nu te trateze de parcă nu exişti.

“ “ Ce s-a întâmplat? întreb jumătate de oră mai târziu, când nu am strâns nici măcar jumătate.

— Nu ştiu exact. Mătuşa lui a trecut pe aici şi au

avut °— discuţie. Da, să îi spunem discuţie, continuă

pe un ton meditativ. Au ţipat unul la celalalt a * plecat, iar Malakai a început să... ei bine, vezi ce a

Văd, dar mă întreb ce î-a spus mâtu>a |uj de ţ scos din sărite. Nu aş merge chiar atât de departe |r ’■ să spun că Malakai e calm. Deşi tot vin aici de săptămâni, nu îl cunosc. Dar, cu siguranţă, Malakai p fi destul de nepăsător.

— O să încerc să vorbesc cu el după ce terminârr aici.

— Poţi să mergi acum, dacă vrei, dar nu te sfătuiesc. Tocmai şi-a scos prietenii afară.

Elliot a început să bănuiască unele lucruri şi m-a sfătuit să stau departe de Malakai. L-am ascultat? Nu. 0 s-o ascult acum pe Marta? Evident că nu. Poate câ şi-a dat prietenii afară, însă noi nu suntem prieteni.

— Cred că o să încerc oricum.

Mă ridic, mă scutur de praful care cred câ e doar în mintea mea - casa asta e impecabilă apoi plec.

— Cu puţin noroc, mă întorc, îi spun peste umăr.

Cunosc drumul spre camera lui Malakai ^ ochii închişi. Acum nici măcar nu mă mai deranjez ^ bat la uşă. Exact cum mă aşteptam, îl găsesc lungit p* canapea, cu căştile în urechi. Nu ştiu ce face toată ziu- Eu aş înnebuni dacă nu aş ieşi din casă două zile, iar el pur şi simplu aici, fără să facă nimic.

Muzica se aude din ce în ce mai tare cu ^^ pas pe care îl fac. Îmi amintesc câ sunt furioasă pe ’ n-am venit aici ca să vorbim despre gusturile noa>

niaterie de muzică. Mă opresc lângă canapea şi îi smulg căştile din urechi.

fşj deschide ochii leneş. Dacă a fost luat prin surprindere, nu o arată. Doar mă priveşte indiferent.

Malakai

— Ce naiba cauţi aici?

îmi încrucişez braţele la piept. îmi transpiră palmele de emoţii şi nu aş vrea să vadă asta. Nu l-am înfruntat niciodată pe Malakai. La naiba! Nu mi-am forţat niciodată norocul.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?! ţip la el. Orice s-a întâmplat, crezi că asta îţi dă dreptul să redecorezi? Cineva trebuie să strângă în urma ta, idiotule! Iar acel cineva e Marta. Nu îţi pasă chiar deloc? De nimeni? De nimic?

Inspir adânc şi mă opresc. Se ridică încet, sprijinindu-se în cârje. Nu are nevoie de ambele, dar e mai uşor pentru el dacă le foloseşte pe amândouă. Am aflat lucrul ăsta de la Marta, nu de la el. Se ridică şi mă domină în totalitate. Simt nevoia să mă dau un pas înapoi, dar nu vreau să îi dau satisfacţie. Eu nu sunt chiar atât de scundă. Am un metru şaptezeci. E el prea înalt.

— E sâmbătă. Ce naiba cauţi aici?

A auzit măcar un cuvânt din ce am spus? Mi se pare că nu se odihneşte cum trebuie. Deşi nu are nimic de făcut, pare obosit. Mai mult, chiar. Pare epuizat. Are cearcăne sub ochi şi pare tras la faţă.

— Nu te flata, mârâi în continuare. Am venit s-o văd pe Marta, nu pe tine.

- Oare?

!mi susţine privirea până în punctul în care ced e? • nu mai pot îndura. Ochii lui reci îm. scormonesc prir, Şı V mi nlace Oare, ce? Nu sunt obişnuită să || cuflet si nu-mi place.

11

aud vorbind. M-a luat prin surpnndere. Malaka, nu pune întrebări. El doar mă întreabă ce vreau, ce caut aici şi

îşi

exprimă nemulţumirea.

_ Te crezi mult mai important decât eşti, Malakai.

Accentuez numele lui. Adevărul e că îmi place să îi rostesc numele. Atât de mult, încât i-am căutat semnificaţia. E o variantă a formei Malachi, iar în ebraică înseamnă mesager, însă Malakai poate să însemne şi îngerul meu. îmi amintesc că atunci când am dat peste explicaţia cu îngerul, m-am gândit la faptul că părinţii lui l-au iubit mult, probabil.

însă cel care stă în faţa mea e departe de a fi vreun înger. Chiar şi modificat genetic, tot nu are cum să aibă rădăcini bune.

Malakai e rău.

Malakai e întunecat.

Malakai e mai degrabă un demon.

Malakai îmi pune răbdarea la încercare.

- Anna, o să te mai întreb o singură dată. O vrei?

0

Cu H P , Numele meu ou e Anna! răbufnesc. E Hani**1

Şti incapabil să pronunţi toate consoanele?

- Cum zici tu, Anna.

— Nu-mi spune aşa!

— Ce vrei?

Şi ne întoarcem de unde am pornit.

— Vreau să mergi să îi ceri scuze Martei. Asta vreau.

Par mult mai sigură pe mine decât sunt. Pentru prima dată de când îl cunosc, Malakai schiţează un zâmbet. Nu e mult. E doar acolo, o umbră în colţurile buzelor, dar e prezent. Şi, din senin, fizionomia i se schimbă şi e... aş spune frumos, dar e frumos chiar şi atunci când nu zâmbeşte.

— Dacă fac asta...

îmi ridic sprâncenele, încercând să-mi maschez surprinderea. Pare dispus să ia asta în considerare?

— Dacă fac asta, reia el, o să îmi spui de ce urăşti atât de tare să ţi se spună Anna.

Simt cum îmi cade maxilarul. Nu a vorbit săptămâni întregi, iar acum nu doar că o face, dar mai pune şi condiţii.

— Nu, spun răspicat.

— înseamnă că nu îţi doreşti atât de tare scuzele
alea.

Şi se trânteşte la loc pe canapea. Ba da, vreau să îi prezinte scuze Martei. Femeia aia merită toată recunoştinţa din lume. în schimb, ea s-a ales cu Malakai pe cap. Ştiu să recunosc când sunt înfrântă, iar acum e unul dintre acele momente. Malakai e prea încăpăţânat ca să dea înapoi şi nu trebuie să fiu prietena lui cea mai

bună ca să îmi dau seama de asta. Doar că nu trebuie să joc după regulile lui, nu? Şi, oricum, .-aş spune de ce n_u îmi place să mi se spună aşa, chtar dacă nu ar f. de acord. Aş face-o doar ca să vorbească şi el odată.

- Bine, spun în cele din urmă. O să îţi spun de ce nu-mi place să mi se spună Anna, apoi o să mergi undeva cu mine.

l-am captat atenţia. îşi ridică privirea spre mine şi iar mă simt spintecată de irisurile lui albastre. îşi arcuieşte o sprânceană şi aşteaptă, cu braţele încrucişate la piept. Mi se pare că doar se preface interesat.

- Unde?

- Afară. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine nişte aer.

Tot de la Marta ştiu că el n-a mai ieşit din casă de luni bune. De la accident. S-a închis aici şi refuză să ia orice contact cu lumea exterioară. Inclusiv să intre în contact cu aerul proaspăt. Cum poate să facă asta? Cum? Eu aş intra în depresie.

- Arăt eu de parcă îmi arde de plimbare?

Număr până la zece înainte să-i răspund, altfel o să spun ceva ce o să regret mai târziu.

- Arăţi de parcă eşti pe moarte.

să îl c ^Sta e Cel mai drăguî lucru pe care sunt capabilă

5511 sPun ,n momentul ăsta.

- Pleacă, Anna.

s-o crezi tu.

Adina
Stephanie

Ştiu Cim CreZ‘ Că 3⁎a merită Marta Să ∘ trateZ‘? NU Ş CUm Să 111 SPU"< dar nu prea văd prea mulţi oamen>

pc aici dispuşi să îti îndure toanele, aşa că... Şi, crede-mă, eşti aproape insuportabil.

De ce am spus aproape? Nu e *aproape* insuportabil.
E insuportabil, şi atât. Poate că doar m-am obişnuit eu cu tăcerea lui săptămânile astea şi nu i-am mai dat importanţă. însă de fiecare dată când deschide gura, îmi amintesc de cât de greu de suportat poate fi.

Se ridică înapoi şi ceva tresare de bucurie în mine, dar mă simt în acelaşi timp prost că îl pun să facă atât de multe mişcări. Chiar dacă le poate face. Ştiu că în unele zile încă are dureri şi că la început a fost groaznic. Marta mi-a spus că nu a fost doar fractura de la picior. A avut o mână ruptă, la care i-a fost scos ghipsul cu câteva zile înainte să vin eu pentru prima dată, şi una luxată. A fost un adevărat coşmar pentru ea. Apoi, mi-a povestit de durere până în punctul în care nu am mai suportat şi am rugat-o să se oprească.

însă astăzi nu pare să îl doară nimic. Şi... cred că am atins o coardă sensibilă cu Marta.

— Deci? bat nerăbdătoare din picior.

— Deci ce, Anna?

Trece pe lângă mine şi se îndreaptă spre uşă. Vreau să îl ajut, dar nu o fac. îl urmez. încă urcă scările încet şi, chiar dacă o să scape de ghips, va începe şedinţele de recuperare. Nu cred că o să fie prea entuziasmat în legătură cu asta. Marta e în sufrageria imensă, strângând nişte cioburi. Malakai se opreşte sub boltă, dar nu spune nimic. îi dau un

ghiont în coaste, aducând asupra mea o privire nervoasă. îl îndemn să vorbească mai repede.

— N-am toată ziua la dispoziţie, îi şoptesc.

îşi dă ochii peste cap ca un copil, apoi îşi drege glasul, atrăgând atenţia Martei.

— Da, Malakai. Ai nevoie de ceva?

îi vorbeşte de parcă nu s-a întâmplat nimic. Cu căldură maternă şi îmi vine să îl iau la bătaie pe idiot.

— Nu, răspunde el sec.

Urmează o tăcere ciudată, chiar şi pentru casa asta. Doamne, cât de greu îi e să îşi ceară scuze. Şi-a înghiţit limba?

— Malakai! mârâi la el.

— De fapt, sunt aici ca să îmi cer scuze. îmi pare rău pentru dezastrul pe care l-am făcut şi îmi pare rău că tu trebuie să strângi în urma mea.

Il privim amândouă şocate. Mai că îmi vine să-l aplaud. Deci, poate să fie politicos atunci când vrea.

— Poftim? şopteşte Marta cu o voce de parcă mai are puţin şi plânge.

Săraca de ea. Malakai, mare idiot eşti!

— Am spus că...

— Am auzit ce ai spus, îl întrerupe Marta. Doar că...

— Las-o aşa, vine răspunsul sec al lui Malakai' aducându-l totodată şi pe obişnuitul Malakai înapoi.

El pleacă, iar eu zâmbesc triumfătoare în urma lui. Marta nici acum nu înţelege ce s-a întâmplat, dar wc>
nu trebuie. înţeleg eu, iar acum sunt mulţumită. Asta e o mică victorie şi simt că nu am bătut drumul degeaba până aici.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua? mârâie Malakai.

La început nu înţeleg ce se întâmplă, dar apoi aud uşa izbindu-se.

— Aia a fost...

— Uşa de la intrare, zâmbesc. Da. Vă descurcaţi
aici?

— Dacă nu-l mai aduci înapoi, să ştii că nu mă supăr.

Chicotesc. Ştim amândouă că ar muri fără el. în plus, eu nu aş putea să mă descurc cu Malakai mai mult de o oră pe zi.

Nici nu vreau.

Mă îndrept spre uşă cu un zâmbet larg pe faţă.

Mă întreb cât o să ţină pasa asta relativ bună a lui Malakai.

uuu'** ^ «teci

Cit IVU. ¿Clu, *Ci* CO^fi

— îmi blochezi soarele.

Malakai nu s-a deranjat să mă aştepte şi a trebuit să îl caut şi să mă rotesc prin jur ca o curcă beată. L-am găsit, în cele din urmă, în grădina din spatele casei - dea cărei existenţă habar nu aveam stând pe un leagăn din lemn. Când îl zăresc, îmi încetinesc pasul, ca să nu pară că am alergat pe aici după el, căutându-l. Nu are nevoie de niciun motiv în plus ca să se simtă important.

— Scuze, îi zic fără să îmi pot stăpâni zâmbetul, înţeleg că vrei să te bronzezi puţin.

îmi aruncă o privire iritată, marca Malakai, cu care am început să mă obişnuiesc de acum. Mă aşez in celălalt capăt al leagănului, la o distanţă considerabilă de el. Nu mă deranjez să împing cu piciorul în pământ. Nu fac nimic, de fapt. îmi imaginez cât de frumoasă e grădina asta vara, cu trandafiri înfloriţi şi fântâna arteziană din mijloc. Acum peisajul e cam deprimant, sincer. că e de vină anotimpul, însă totul în jurul conaculu^ puţin dezolant. Eu una nu mi-aş dori să trăiesc *a ici* ^ place casa primitoare a bunicii, cu ea învârtindu^e bucătărie şi gătind fel şi fel de dulciuri. îmi place mea, cu instalaţia de Crăciun de deasupra patulu[1]^ ¡n dacă a trecut de mult Crăciunul. îmi place să^ camera mea şi să-mi găsesc hainele întinse p[eslt]

tm câ sunt Prea ,ene∗a ca să ,e îmPachetez Ş» să le ^tv în dulap. îmi place să găsesc cărţile deschise, cu tot rolul de semne de carte inventate prin ele. îmi place ce ini acum şi nu aş da asta la schimb pentru nimic în lume. Şi în niciun caz pentru ceea ce are Malakai.

- Deci, Anna...

Cât îl urăsc în secunda asta! Speram să uite şi să mă lase în pace. încep să cred că prefer să îmi petrec timpul cu el atunci când nu se sinchiseşte să deschidă gura.

- Pe mama o cheamă Anna, îi spun, sperând să mă lase în pace.

Nu am nimic de ascuns. Eu nu sunt ca el. închisă şi neprietenoasă.

— O urăşti cu aceeaşi ardoare cu care urăşti numele?

Abia acum observ că se uită la mine. îmi mut privirea pe fântâna arteziană, de parcă apa aia e cel mai fascinant lucru de pe pământ în momentul de faţă. Nu înţeleg de ce pare interesat acum să poarte o conversaţie cu mine. Oare ce s-a întâmplat astăzi? De ce şi-a scos Malakai prietenii afară şi ce a vorbit cu doamna Walters de s-a enervat atât de tare?

- Aproape, răspund.

— De ce?

- Nu-i treaba ta.

Nu am nimic de ascuns, dar nici nu îmi place să fiu interogată. Malakai dă să se ridice.

- Ce faci?

- Nu-i treaba la.

- Nu fi copil! Stai jos. O să îţi spun, cedez

Se a şa zii la loc, chiar dacă nu s-a ridicat

nici,H|.lla cu adevărat. Totul a fost doar ca să mă determine vorbesc. Nu aveam de gând să plece. Chiar se comporta precum un copil uneori. Atunci când nu mârâie, ţipa Mu distruge lucruri.

— Nu te aud, mormăie.

Nu vreau să vorbesc despre părinţii mei în general şi în special nu vreau să deschid subiectul în faţa lui Malakai. însă presupun că acum e prea târziu.

— S-a trezit într-o dimineaţă şi a realizat că nu îl mai iubea pe tata. Sau, mai bine zis, că iubea banii mai mult. Aşa că a divorţat de el şi s-a căsătorit cu cineva cu bani, s-a mutat într-o casă cam ca asta, rece şi deprimantă, dar probabil că... Ştii tu. Vechea poveste. Oamenii nu mai luptă pentru nimic.

Mă opresc. Deja am spus mai mult decât ar fi trebuit.

— Scuze, mă rotesc spre el. Nu asta am vrut spun despre casa asta.

Ceva s-a schimbat la Malakai. A ren|!!'^tjvâ. încruntare, iar expresia lui e mai degrabă me Profit de pauza din conversaţie şi îl analize/' n^pg câteva săptămâni, nu am stat niciodată atât de <>P ^ de el încât să mă pot zgâi la trăsăturile sale în v» ^ ^ să simt nevoia să îl lovesc sau să îl înjur. Faţa

degrabă ascuţită decât rotundă, într-un mod aproape imposibil de explicat. Pometii săi arată de parcă cineva şi-a luat timp îndelungat să îi sculpteze, la milimetru. Părul îl are mult mai lung decât atunci când l-am văzut ultima dată la şcoală şi sunt sigură că nu s-a mai deranjat să se tundă. Are un tic de a-l feri de pe frunte cu degetul arătător şi mijlociul, ceea ce face şi acum.

- Ai dreptate, zice, în timp ce scoate pachetul de ţigări din buzunar. Casa asta e cam deprimantă.

îşi aprinde o ţigară şi nu pot să nu observ că îi tremură degetele. E îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou. Cred şi eu că îi e frig.

— Hai să mergem.

— Nu încă.

Mă scoate din minţi când fumează. îmi vine să-i iau fiecare ţigară şi să o rup, însă mă tem că aş începe să mă joc cu răbdarea lui dacă aş face asta. Oricum, poate data viitoare. Astăzi sunt mulţumită de faptul că l-am determinat să îşi ceară scuze Martei şi să iasă din casă. Şi, dacă tot eu sunt cea care l-a adus aici, pot să fiu drăguţă şi să îi aduc o pătură. Oricum mă mişc mai repede decât el.

- Stai aici, îl rog. Mă întorc.

Când ajung în casă, o găsesc pe Marta în sufragerie, bând o cană de cafea. A terminat de strâns dezastrul pe care l-a făcut Malakai şi acum se odihneşte. De când vin aici, m-am obişnuit să nu mai acord importanţă lucrurilor jurul meu, însă în momente precum acesta, tot rămân Şocată de cât de goală e casa asta. Nu contează că e

decorată ca un muzeu. Nu contează cât e de impunăt0ar re
E lipsită de viaţă.

- îmi puteţi da o pătură, vă rog? şoptesc, având impresia că o deranjez pe Marta.

— Sigur.

Se ridică şi scoate o pătură dintr-un dulap.

— Cum e? mă întreabă, întinzându-mi pătura.

- Cred că azi e într-o pasă relativ bună, spun primul lucru care îmi vine în minte.

Pe Malakai îl găsesc tot pe leagăn. Din fericire pentru mine. Nu mă văd alergând pe aici în căutarea lui. Locul ăsta e un adevărat labirint.

— Ţine, îi spun cu răsuflarea întretăiată.

— Nu mi-e frig.

— Taci şi pune asta pe tine. Eşti şi aşa o pacoste. 0 pacoste răcită? Nu, mulţumesc.

Ia pătura, şi-o aşază pe spate şi... se încruntă. Nu se deranjează să îmi mulţumească. Malakai e o pacoste. E sobru şi prost dispus mereu. Serios că nu ştiu de ce continui să vin aici. O fac pentru că m-a rugat mătuşa lui Pentru că, într-un colţ al sufletului, chiar dacă nu vreau să recunosc, mi-e milă de el? Pentru că oricum nu aş f** nimic în ora asta pe care am decis să mi-o petrec cu c • evident că el nu mă vrea aici şi abia se abţine să nu mâr la mine şi să-mi spună să îl las în pace.

— Şi tatăl tău?

Vocea lui mă aduce cu picioarele *pe* ^ une Tonul cu care aş putea să mă obişnuiesc dacă nu ar *s*

lucruri răutăcioase. Dacă. însă continuă să mă ia prin surprindere. Nu sunt obişnuită ca el să vorbească.

_ Tata e în California.

- Şi tu ce naiba cauţi aici?

Formulări stilul Malakai. începe să mă indispună.

- Locuiesc cu bunica. Malakai, ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? mă risc şi întreb.

- Nu-i treaba ta. Mi-e frig.

Şi cu asta, Malakai se ridică şi pleacă. Brusc. îmi scapă un oftat adânc, apăsător. N-ar fi trebuit să încerc să intru în viaţa lui. Trebuia să mă aştept la asta, însă tot îi simt lipsa, deşi nu a trecut nici măcar un minut de când a plecat. Mă apostrofez în minte, mă ridic şi plec. Mă simt ciudat să stau aici fără el. Zâmbesc trist şi mă îndrept spre casă. Cea primitoare, unde lucrurile sunt la locul lor şi unde nu voi fi ignorată. Chiar nu ştiu cum să o scot la capăt cu el. Dar astăzi am progresat mai mult decât în toate săptămânile la un loc.

Mi-e greu uneori să interacţionez cu el. Mă plictisesc să stau acolo zi de zi, într-o linişte totală. Până acum mi-am băgat nasul în biblioteca lui şi am citit, însă
după ziua de azi, presimt că nu o să mă mai pot concentra pe citit.

Malakai poate că era problema cea mai mare a Şcolii, dar pentru mine e un adolescent care a avut un accident şi nu se descurcă prea bine cu asta. Vrea să fie s,ngur, însă singurătatea asta o să îl sufoce la un moment dat- A rămas cu câteva semne în urma accidentului Ş1 nici ™ăcar nu le poate privi. Se uită la ele

cu o furie

care mocneşte pe zi ce trece. De parcă i-ar fi alterat perfecţiunea. Iar toată acea furie va izbucni într-o zi. ş, nu aş vrea să fiu acolo când o să se întâmple asta.

Nici nu îmi dau seama cât de repede ajung acasă. Bunica mă aşteaptă în sufragerie. Astăzi nu se uită la unul dintre serialele ei preferate sau poate că doar e prea dimineaţă pentru asta. Şi-a pus ochelarii şi croşetează.

— Cum a mers astăzi?

De obicei, răspunsul e simplu. Rău. Insă nu şi azi.

— Complicat. Malakai a făcut o criză de nervi şi a spart unele lucruri, dar... Cred că a fost mai bine decât de obicei.

Cred.

— Din cauza ta? mă întreabă îngrijorată.

— Nu, nu din cauza mea. Nu ştiu de ce.

Mă lungesc pe canapea şi îmi acopăr ochii cu antebraţul.

»

— Dar a fost mai bine decât de obicei?

— Da. Am reuşit să îl scot din casă, râd.

Mă rotesc spre ea şi o privesc intens, aşteptând ca ea să îşi dea seama de asta şi să mă întrebe ce vreau, cum se întâmplă de obicei. Un minut mai târziu, se uită la mine, dar mă răzgândesc. Probabil bunica nu ştie ce s-a întâmplat cu familia D'Andre, iar Marta nu cred că ar fi dispusă să împărtăşească informaţia asta.

Adina
Stephanie

Iar Malakai... Deja am văzut cum decurg lucrurile atunci când încerc să aflu ceva.

_ S-a întâmplat ceva?

Nimic, răspund ridicându-mă de pe canapea. Merg să îmi fac temele.

Urc in camera mea şi mă trântesc pe pat. Scot caietele şi încerc să le răsfoiesc absentă. M-aş întoarce doar ca să ii spun că nu mă poate trata aşa cum vrea el, dar n-ar avea niciun sens. Malakai nu se comportă frumos nici măcar cu Marta. Ce aşteptări aş putea să am eu?

Nu-i adevărat. Când nu e într-una din pasele alea proaste, Malakai se comportă normal cu Marta. Pe cât de normal te poţi aştepta de la Malakai.

Nu. Te. Mai. Gândi. La. Malakai.

Încerc. Dar pe seară, când Emily mă sună ca să mă întrebe dacă nu vreau să merg la nu ştiu ce petrecere cu ea şi Elliot, o refuz. Pentru că mă gândesc la Malakai. Pentru că m-aş simţi prost ca eu să fiu acolo, în timp ce el...

Ce naiba?

Zece minute mai târziu, stau cu telefonul în mână >i oscilez între a o suna pe Emily înapoi sau nu.

Bine, fie.

Mă ridic din pat, mă îndrept spre dulap ca să caut ceva de îmbrăcat şi, in timp ce fac asta, o sun. Nu-mi rdSPunde, dar asta nu mă face să dau înapoi. O să îl sun F* Elliot şi dacă nici el nu răspunde, o să merg singură şi ° sâ mă întâlnesc cu ei acolo.

în următoarea jumătate de oră sunt gata. Am tUt un du*/

mi-am prins pârul intr-o coadă şi am decis să înlocuiesc ţinuta mea obişnuită, din blugi şi tricou, ^ o rochie. O apelez din nou pe Emily, fără succes.

Când cobor, o găsesc pe bunica în bucătărie, curăţând tacâmurile.

— Ai nevoie de ajutor?

Zâmbesc amuzată, întrebându-mă ce a apucat-o la ora asta.

— Unde mergi aşa elegantă?

— Nu sunt elegantă, protestez.

Ea continuă să îmi studieze rochia simplă, neagră.

— Cum zici tu.

Mă aşez pe unul dintre scaune şi îmi sprijin bărbia în palme.

— Aveam de gând să mă duc la o petrecere, îi mărturisesc.

între mine şi bunica nu există secrete. Asta a fost singura condiţie când i-am spus că vreau să locuiesc cu ea. Indiferent ce fac şi unde mă duc, trebuie să ştie. Nu mă deranjează. Ştim amândouă că perioada mea rebelă a trecut, iar viaţa mea a devenit normală acum. în plus« nu sunt o mincinoasă prea bună. Mereu mă încurc în minciuni şi nici măcar nu mi le mai amintesc.

— Unde?

— Pe undeva prin centru, cu Emily şi Elliot.

— La cât te întorci?

Ridic din umeri. Dacă are de gând să îmi dea o s-o respect. Bunica nu mă pedepseşte. Nu îmi ia Afonul. Nu mă lasă să stau flămândă. Nu mă închide în casă.

în clipa în care îi ies din cuvânt, bunica nu mai vorbeşte cu mine. E cel mai îngrozitor lucru care s-ar putea întâmpla. Aş prefera să îmi ia tot ce am, să fíe nervoasă sau să mă închidă în casă, dar să continue să vorbească.

E cea mai îngrozitoare pedeapsă.

- Dar?

— Dar ce?

— Nu era niciun dar pe acolo?

Ridic din umeri, încercând să par indiferentă. Oricum o să-i zic. Dacă nu pot să cer sfaturi de la ea, atunci la cine să apelez? Nu-mi place să implic oameni din exterior în problemele mele.

— Poate unul mic.

— în legătură cu ce?

Apreciez că e preocupată în continuare de lustruirea tacâmurilor şi nu mă priveşte cu ochii ei iscoditori, aşteptând să-mi fac ordine în gânduri.

— Mă simt prost să mă duc la petrecerea aia când ştlu că Malakai stă închis în casă.

Abia acum se opreşte şi mă priveşte.

— îl obligă cineva să stea în casă? *Clatin din cap.* nci nu ai de ce să te simţi vinovată. Dacă Malakai ar
rea să ∗as^' atunci ar face-o.

Mă îndoiesc că Malakai o să iasă und0v a viitorul apropiat.

- Poate ai dreptate. Dar tot mă simt prost

- Hannah, ieşi cu prietenii tăi. Malakai e responsabilitatea ta.

Ştiu asta. Chiar ştiu, dar ceva s-a schimbat d discuţia de astăzi. împins puţin de la spate, Malakai nu mai e atât de intolerabil. Cu puţină răbdare, par tea umană din el iese la iveală.

- Ştiu. Ai dreptate. Vrei să ne uităm la un film?

Mă priveşte pe deasupra ochelarilor, cu sprâncenele ridicate. îmi încerc norocul.

— Bine, am înţeles, râd. Plec. Nu stau mult.

Mă ridic, înconjur masa, îi dau un sărut pe obraz, apoi îmi iau paltonul şi ies.

Dar tot nu mă simt bine. Malakai e acolo...

Şi e singur.

WU ^¿ÎÀÎ^ı ML*X. CC

Ziua de luni se dovedeşte a fi un coşmar. Ce e mai rău decât să fii martor la accidentul lui Malakai D'Andre? Să mergi la el acasă şi toată şcoala să afle. Ceea ce evident că mi s-a întâmplat. Se pare că în ultima vreme nu sunt prea norocoasă. Poate că norocul m-a părăsit în ziua accidentului.

— Nu eram eu! ţip pentru a mia oară, ieşindu-mi din minţi. Vedeţi-vă de treaba voastră!

îmi aşez ghiozdanul pe umăr şi aproape mă împing în ei. Aproape. Pufnesc nervoasă tot drumul până afară. Primul meu gând a fost că Malakai e vinovat. Apoi m-am întrebat de ce ar face Malakai una ca asta? De ce ar răspândi zvonul că am fost sâmbătă acasă la el? Doar ca să îşi bată joc de mine? De ce acum? A avut la dispoziţie trei săptămâni şi nimeni nu a aflat nimic. Apoi m-am gândit mai bine şi am ajuns la concluzia că nu a fost el. Au fost minunaţii lui prieteni pe care i-a scos afară. M-am întâlnit sâmbătă cu ei la petrecere şi tot ce am obţinut a fost o privire ciudată din partea lor - de parcă nu era suficient că oricum mă gândeam la el şi mă simţeam prost dar nu le-am dat prea mare importanţă. Dacă aveau ceva de ˢpus, trebuiau să îmi spună mie. Să mă

WU ^¿ÎAÎ^ıML*X. CC

întrebe pe mine ce căutam acolo. Urăsc bârfele.

Mă aşez pe trepte, încercând să mă calmez.

Nu merită, îmi repet la infinit. Poate o să ajung să mă şi cred dacă mormăi nonsensuri în minte.

îmi strâng frustrată mâinile în pumni, în timp Ce mă întreb pentru a mia oară cu ce am greşit de Malale a ajuns să fie o prezenţă constantă în viaţa mea. Probabil, am făcut ceva incredibil de rău sau prostesc într-o viaţă
anterioară. Altfel, nu-mi explic.

— Hannah?

— Da, sunt bine, răspund la întrebarea nerostită a lui Elliot.

— Eşti sigură? Nu prea pari.

Nu-mi place să ţin secrete. Nu-mi place să mint. Iar acum am un secret în faţa prietenilor mei şi o să-i mint atunci când, în cele din urmă, toată harababura asta se va termina şi mă vor întreba şi ei dacă e adevărat. Nu pot să le spun. Pur şi simplu, nu pot. Pentru că vor întreba cum se simte Malakai. Cum e. Iar eu nu am nici un răspuns bun la asta şi, cel mai probabil, tot aş ajunge să îi mint.

— Sunt sigură.

Peste câteva ore, o să fiu acasă. O să mă pot trânti în pat şi o să pot ţipa în pernă ca o nebună în devenire. Telefonul începe să-mi sune de undeva din ghiozdan şi durează ceva până când îl găsesc.

Mă uit urât la ecran, deşi telefonul nu mi-a greşi' nimic.

Mă sună cineva de pe numărul de fix al familiei *evenbilvt* ^arta a insistat să salvez numărul. *Pentru orice* Se pare *' 1* 3 ZIS ea a?a că iam dat Ş* eu numărul meu-
^ Pare că a apărut o... eventualitate.

Malakai.

De ce altceva m-ar suna Marta?

—Ne vedem la oră, îi zic lui Elliot înainte să mă ridic şi să mă îndepărtez de el.

Inima-mi bate cu putere. Sper să nu se fi întâmplat ceva cu Malakai. Vocea Martei mă întâmpină de la celălalt capăt.

—Bună, Hannah. îmi pare rău că te deranjez în timpul orelor. Ai pauză?

— Da. Nu-i nicio problemă. S-a întâmplat ceva?

—De fapt, mă întrebam dacă ai putea să vii puţin mai devreme astăzi.

O secundă, ca să-mi verific agenda goală.

— Da. Aşa cred. De ce?

— Malakai... Ă... Nici nu ştiu cum să îţi spun asta.

Stomacul mi-a ajuns în gât când am auzit numele lui. Orice ar fi, să o spună odată. Nu poate să pronunţe numele lui Malakai şi apoi să mă lase să aştept cu inima în gât.

— Malakai a răcit.

Cum e asta o... urgenţă?

— Poftim?

îmi muşc buzele ca să nu râd.

— Malakai a răcit şi e mai prost dispus decât de obicei. Imaginează-ţi asta, pufneşte revoltată.

Sincer? Nu cred că pot. Cum? Un Malakai mai prost dispus decât tot ce am văzut eu până acum?

— A mai spart ceva? o întreb, ca să ştiu la ce să aştept când ajung acolo.

— Nu. Dar asta din cauză că nu se ridică din pat.

— Nu ia pastile?

Cineva să mă trezească la realitate şi să îmi spună că visez. Că ăsta e doar un vis urât.

Malakai e un coşmar.

— Refuză.

Atunci zaci acolo, afurisit ce eşti!

Alung gândul. Conştiinţa mea nu vorbeşte serios. Nu vreau să mă gândesc la starea lui Malakai. La toanele pe care trebuie să le îndure Marta.

— A spus că vrea să te vadă, continuă ea.

A spus ce?

— O să trec pe acolo după ore, poate îl conving să
le ia.

Nu ştiu de ce am spus asta. Plănuiam să zic cu totul altceva, cum ar fi fost un protest. Plănuiam să îi dau de înţeles că nu sunt la dispoziţia lui Malakai. îmi pare rău pentru el, dar... O, fir-ar!

— Mulţumesc.

^
îmi iau la revedere şi mă îndrept spre cursuri- Când nu trebuie să îl dădăcesc pe Malakai, trebuie să învăţ ca să mă asigur că notele mele nu vor rămâne aşa cum sunt acum. Nu aveam nicio problemă înain» de accidentul lui Malakai. Nu riscam să rămân la n** matene şi îmi făceam chiar şi nişte iluzii false în pr'vinţa

facultăţii- Asta s‘a schimbat Acum' singura problemă pe arc o am, pe lângă cea cu notele, e ca Malakai să îşi ia

pastilele.

Reuşesc ca prin minune să nu mă gândesc la Malakai în orele care mi-au mai rămas şi să evit întrebările celorlalţi. Şi, surprinzător, reuşesc să fac asta fără să fiu nevoită să mă ascund în toaletă.

Dar la sfârşitul orelor nu mai reuşesc să îl împiedic să îmi pună stăpânire pe gânduri. îi fac cu mâna lui Emily şi mă îndrept spre ieşire. L-aş fi putut ruga pe Elliot să mă ia cu maşina, dar atunci ar trebui să îi dau nişte explicaţii de care nu sunt capabilă momentan.

Ajung douăzeci de minute mai târziu, epuizată. Marta îmi deschide uşa dinainte să apuc să bat.

— Bună ziua!

îi zâmbesc. Malakai mă îndoiesc că o face prea des şi nu văd alţi oameni prin preajmă care ar putea să o binedispună.

— îmi pare rău, Hannah. Ştiu că nu eşti dădaca lui.

— Nu-i niciun deranj.

În timp ce spun asta, conştientizez că nu mint. Nu mă deranjează. E plăcut să ştiu că cineva are nevoie de ajutorul meu, chiar dacă acel cineva e Malakai. Indirect, °ricum.

— I-am făcut ceai şi pastilele pe care ar trebui să »a sunt în cameră.

— De ce refuză să le ia?

Marta ridică obosită din umeri şi îmi face sem$_{n}$ ^ o urmez spre bucătărie. Mă dezbrac din mers şi l$_{as\ haina}$ pe spătarul unui scaun, apoi iau cana cu ceai şi $_{îmi}$ ^ ghiozdanul la loc pe umăr.

- Nu e copil, oftez, deşi sunt conştientă că Mart$_{a}$ nu are nevoie să-i spun şi eu asta.

- Ştiu. Dar aşa a fost dintotdeauna. Dificil. Ca să îl convingi pe Malakai să acţioneze cum vrei tu, trebuie să găseşti o cale să ajungi la el. Dacă nu, ceva cu care să îl şantajezi, râde.

Aş putea să îi spun că nu o să mai vin dacă nu i$_{a}$ pastilele, dar, sincer? Nu cred că îi pasă.

- Şi de ce m-aţi sunat pe mine?

- Pentru că tu pari să găseşti o cale de a ajunge la el, îmi răspunde simplu. Şi pentru că a spus că vrea să te vadă.

îmi ridic sprâncenele. Eu găsesc o... ce? Cred că îşi bate joc de mine. Eu abia dacă reuşesc să îl fac să vorbească sau să mormăie ceva de neînţeles. Vrea să mă vadă? Probabil că delira.

- Mult succes! îmi urez singură, ceea ce o face pe Marta să râdă.

Intru în camera lui Malakai fără să bat la uşă, aşa cum, de altfel, m-am obişnuit până acum. Acum e mult mai ordonată decât era când am venit prima dată. Nu ştiu dacă el e cel care s-a deranjat să strângă sau dacă tot $^{m\ Cârca\ Martei}$ a căzut sarcina asta.

Ce vrei? întreabă el pe o voce nazală car e tace să izbucnesc în râs.

— Bună şi ţie, Kai.

înghit în sec şi aştept replica lui răutăcioasă. I-am prescurtat numele şi nu ar fi trebuit să fac asta. Acum i-am dat motiv ca să ţipe la mine.

Hannah?

Pare surprins. Poate că răceala l-a obosit atât de tare, încât nu mai poate să fie o stană de piatră.

Sper să fie răguşit şi să nu poată ţipa.

— Eu sunt.

O, Doamne! Clipesc des, luată prin surprindere. Stă întins în pat, cu ochii închişi, cu dobermanii la picioarele sale şi... problema e că nu s-a deranjat să îşi ia pe el niciun tricou. înghit în sec şi simt cana alunecându-mi din mână. îmi încleştez degetele pe ea în ultima secundă, înainte să provoc un dezastru. Abdomenul îi luceşte din cauza transpiraţiei, iar eu mă uit la el de parcă e primul tip pe care îl văd fără tricou.

Pieptul îmi urcă şi coboară rapid, în ritm cu respiraţia mea. Pantalonii îi stau pe talie indecent de jos şi îmi vine să ţip la el să se acopere cu ceva, dar aş fi ridicolă. E Malakai. Eu nu simt nimic pentru Malakai, aşa că de ce mă agit?

— Hannah, o să mor, se plânge fără să îşi deschidă
ochii.

Ceea ce e bine. Nu că o să moară. E bine că îşi ţine ochii închişi. Nu vreau să mă vadă în halul în care arăt acum, cu obrajii în flăcări.

— Nu o să mori, îl asigur.

— De-abia aştepţi, pufneşte.

Zăresc pastilele pe măsuţa care a fost mutau marginea patului. Las ghiozdanul jos, le iau şi mi aprop* de el.

_ Malakai, pastilele.

Mormăie ceva indescifrabil. Nu-mi place *că* trebuie să mă apropii de el, însă ce alte opţiuni am? îngenunchez la marginea patului şi aştept să îşi deschidă ochii.

— Nu fi copil! Ia pastilele.

— Mhm, mormăie fără să-şi deschidă ochii.

îl cunosc suficient de bine încât să ştiu că nu o să cedeze atât de uşor. Oftez. Malakai mă înfrânge din ce in ce mai des şi îmi dă impresia că habar nu am cum merge jocul ăsta. Eu n-am fost înştiinţată de regulile lui.

—Uite, îi zic, dacă iei pastilele, îţi rămân datoare cu o favoare.

Şi, dintr-odată, Malakai deschide ochii. Sunt tulburi şi înspăimântător de frumoşi, acum că nu sunt reci sau umbriţi de furie.

— Repetă.

Las pastilele pe pat şi întind mâna spre frunte lui. N-am încercat niciodată să îl ating şi habar n-air cum o să reacţioneze. L-am atins o singură dată, ui *&&* zi când, după ce i-am dat mânuşile jos, i-am strâns degetele. Şi acum îmi amintesc cât erau de reci. însă Malakai e conştient şi trebuie să mă mişc cu atenţie, preajma unui animal sălbatic. Nu vreau sâ-l sperii ^ ne întoarcem de unde am plecat. îl simt tresărind mâna mea li atinge fruntea.

_ Eşti rece, se plânge.

_ j$_{ar}$ tu arzi. Ia pastilele.

_ Repetă.

Plescăi nemulţumită din buze. Nici nu mai ştiu $_{are\ e}$ scorul, dar acum sigur un punct merge la el.

_ Dacă iei pastilele, îţi rămân datoare cu o favoare.

- Orice.

Vocea lui e răguşită, dar chiar şi aşa, tot are o nuanţă de aroganţă.

Nu e deloc înţelept, dar ştiu că e în stare să nu ia pastilele. Marta avea dreptate. Poate că nu am nimic cu care aş putea să îl şantajez şi nici nu îi pasă de mine suficient încât să găsesc o cale să ajung la el, însă de un lucru sunt sigură. Malakai adoră să deţină avantajul. Poate că la asta s-a referit Marta. Reuşesc să îl conving pe Malakai să facă unele lucruri doar pentru că îl las să deţină avantajul.

- Orice, îl asigur şi deja mă gândesc la cum o să ies din asta.

- Dă-le încoace.

Îi întind pastilele şi cana cu ceai. Strâmbă din nas, dar le ia.

- Deschide gura.

- Glumeşti?

îmi ridic sprâncenele şi mă uit la el serioasă.

~~ Le-am luat.

- Deschide gura, repet calmă.

Mă săgetează cu privirea, dar se confo$_{rniea/1}$ Scoate limba şi o plimbă în toate direcţiile, bătându-l joc de mine. Face tot felul de feţe şi, chiar dacă nu vr$_{eau}$

chicotesc.

- N-o să mori, repet când mă ridic.

- Unde pleci?

Mi se pare mie sau e puţin dezamăgit? Nu aveam de gând să plec, ci doar să aşez cana pe masă, dar e] nu trebuie să ştie asta.

- Ştii, când nu te dădăcesc pe tine, am şi eu o viaţă.

- Eu sunt cel mai important.

Tonul lui e arogant şi, deşi ştiu că pastilele nu şi- au făcut încă efectul, începe să îmi pară rău. Marta a spus că e mai prost dispus decât de obicei, dar mie nu mi se pare. Cred că febra aia i-a făcut bine.

- Ai vrea tu, mormăi.

- Dacă nu-i aşa, atunci ce cauţi aici?

¡1 urăsc! îmi plăcea mai mult de el când nu vorbea. Ce întrebare bună. Poate că Malakai nu e cel mai important lucru din viaţa mea, însă, cu siguranţă, e acolo, în topul priorităţilor. Mă sperie gândul ăsta.

- Nu vrei eventual să îţi cânt ceva şi să te [e8an * N-ar strica.

îmi dau ochii peste cap şi îmi aşez ghiozdan^1 1

Malak
ai

_ Hannah...

. la uşă când îmi spune din nou pe nume. Nu *J* observ că a pronunţat şi h-urile. E un început.

pot

_ Da, Kai? întreb fără să gândesc prea mult.

_ Mai vreau o gură de ceai.

Nu, nu vrea, dar o să-i fac pe plac de data asta. Mă întorc.

- Ai terminat? II întreb după ce stă de vreo două minute cu buzele lipite de cană, fără să bea.

— E rece. Vreau ceai cald.

— Şi eu vreau un unicorn, pufnesc.

îşi îndepărtează cana de buze şi o aşază de cealaltă parte a patului.

— Ce faci? Nu mai vrei ceai?

— N-ai teme? Mi-e dor să fac teme. îmi

înclin capul şi îl privesc impasibilă.

— Bine, oftează. Fără teme. Atunci, spune-mi o poveste.

— Dumnezeule, Malakai. Câţi ani ai?

— Ai dreptate. Vreau să mă legeni şi să-mi cânţi. Fără poveste.

Se ridică puţin mai sus şi îmi zâmbeşte. Rămân unde sunt. El chiar vorbeşte serios?

— Dă-mi un tricou.

îmi ridic sprâncenele. în primul rând, dacă vrea Un Idcou, ar trebui să arate nişte bune maniere. Şi, în al d°ilea rând... nu ţin neapărat să ia un tricou pe el.

Chiar mă gândesc la asta?

- Te rog, îi răspund.

- Ce mă rogi?

îmi încrucişez braţele la piept şi apro$_{a}$p$_{e\ b}$ nerăbdătoare din picior. a|

- Spune *te rog,* altfel, plec.

Nu reacţionează în niciun fel. Mă rotesc şi d$_{au}$ *si* mă îndrept spre uşă.

- Hannah, vrei, te rog, să îmi dai un tricou?

O, fir-ai tu să fii, Malakai!

Schimb direcţia şi mă opresc în faţa dulapului. Nu ştiu dacă acelea care sunt atârnate de uşă sunt curate, aşa că încep să scotocesc prin rafturi după unul. Care să nu fie negru. Din câte ştiu eu, Malakai nu ţine doliu. Găsesc unul roşu şi îl arunc spre el.

- Dintre toate, tocmai ăsta? mă întreabă nemulţumit.

- Dacă vrei altul, ridică-te şi ia-ţi.

E prea leneş şi i-ar fi greu să se ridice. îl îmbracă pe cel pe care i l-am dat.

- Deci? insistă.

îmi dau ochii peste cap, reamintindu mi desp^ ce vorbeam. Mă descalf şi mă întind în pat, la $_{jn}$ o *di&rt* sigură de el. încă nu mi-am dat seama ce fel ¡j minte, însă se pare că sunt suficient de idioatâ îr>^{c} dau apă la moară.

Malakai, în schimb, nu pare interesat să păstreze distanţa dintre noi. Se apropie încet de mine şi, cu fiecare centimetru de distanţă care dispare, inimii mele i se adaugă o bătaie. Coboară, cu grijă din cauza piciorului, apoi îşi aşază capul pe abdomenul meu. îngheţ. îi simt răsuflarea fierbinte prin materialul subţire al bluzei, iar când îşi întinde mâna peste mine, nu mai ştiu exact ce simt. Simt prea multe dintr-odată şi nu ştiu cum să fac faţă la apropierea dintre noi.

Chiar nu ştiu ce-i în mintea lui.

Malakai e... Malakai. Asta explică totul şi nu există alt mod de a defini cine e el, decât o mulţime de adjective adunate la un loc. Negative. Multe adjective cu sens negativ.

însă asta nu-mi împiedică trupul să reacţioneze. Pielea să mi se facă precum de găină şi stomacul să mi se urce în gât, iar el nu face nimic. Nu mă atinge cu intenţia de a mă face să simt ceva. Doar stă aşa. Şi respiră. Şi e suficient.

— Mă legeni sau ce faci?

Revin cu picioarele pe pământ.

- Taci, te rog.

Dacă nu l-aş cunoaşte mai bine, aş crede că zâmbeşte. Poate că nu încep să îl legăn, dar cedez tentaţiei de a-mi trece degetele prin părul lui, care, cu cât creşte mai mult, cu atât se ondulează mai tare. E mătăsos şi aş putea face asta la infinit.

Şi, înainte să îmi dau seama, jucatul în părul lui devine un reflex, iar el adoarme.

Şi se face linişte.

- Deci? Cum a fost?

Mă rotesc spre Elliot şi încerc să îmi dau seama despre ce vorbeşte.

- Ă... da, mi-a plăcut, răspund, încercând să nu par chiar căzută din spaţiu.

Elliot vorbeşte despre filmul de la care tocmai am ieşit. Două ore din viaţa mea care au fost irosite. Două ore în care, în loc să mă concentrez pe ecranul din faţa mea, m-am gândit la Malakai. Trebuie să încetez să mai fac asta. Nu ştiu cum, însă trebuie să-l scot din mintea mea. A devenit o prezenţă constantă. Sâcâitoare.

- Mi-a plăcut, mormăi din nou.

Zombi? în niciun caz, însă mi s-a părut o idee bună să ies cu Elliot. Şi chiar aşa a fost. Până să-şi găsească drumul Malakai în gândurile mele, Elliot a fost ca o gură de aer proaspăt după ce stai închis în casă prea mult timp. Elliot nu e morocănos. Elliot nu ţipă la mine. Elliot e normal.

- Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

- Nu prea. Scuze.

îi ofer zâmbetul meu larg. Cel care mă scoate ° ICe,/ din

P^r°bleme, sperând să nu se supere pe mine-

- Nu-i nimic. Vrei să te duc acasă?

Gatin din cap. îndată e şapte şi trebuie să ajung la Malakai, dar nu-i spun asta lui Elliot.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să ajung undeva.

Elliot îşi trece o mână prin păr şi îmi zâmbeşte stingher. Arată de parcă vrea să spună ceva, dar nu-

şi găseşte cuvintele. în cele din urmă, o lasă baltă şi doar mă sărută pe obraz.

— Atunci, presupun că ne vedem mâine.

Dacă nu apare vreo urgenţă la familia D'Andre, care m-ar împiedica să ajung la şcoală. Poate găseşte Malakai stafide in desert şi nu îi plac sau orice altă prostie de genul.

- Ne vedem mâine, îl asigur, deşi spun asta mai mult pentru mine.

Am nevoie să ştiu că normalitatea e acolo, la locul ei. Că in afara conacului D'Andre, lumea nu e prost dispusă. Că atunci când nu interacţionez cu Malakai, lumea işi urmează cursul ei normal. îl privesc pe Elliot cum urcă in maşină, apoi pornesc spre Malakai. Mi-am luat şi ghiozdanul cu mine, în cazul în care Malakai e prost dispus şi nu are chef să vorbească. Am câteva proiecte de făcut. Şi am făcut şi o listă pentru el, dacă va binevoi să arunce o privire peste ea.

Nu prea ştiu în ce stare o să-l găsesc pe Malakai, mai ales că ieri, după ce a adormit, am plecat. Nu chiar imediat. S-a dovedit că a-l privi pe Malakai cum doarme e aproape la fel de liniştitor ca atunci când te uiţi la peşti. Şi am rămas. O oră. Sau poate două. Şi i-am venficat

temperatura din când în când, dar nu are im$_{P}$or$_{tanţă}$ Pentru el nu contează. Şi n-ar trebui să conteze ^ pentru mine, însă atitudinea lui e frustrantă.

Mă mişc greu şi ajung pe la şapte şi jumătate Sun la uşă şi aştept. Acum, nici măcar nu îmi mai simt stomacul în gât. Nici palmele nu-mi mai transpiră. D$_{0ar}$ m-am resemnat şi aştept ca Malakai să se întoarcă l$_{a}$ şcoală, deşi noi n-am vorbit niciodată despre asta.

De data asta, nu Marta e cea care îmi deschide uşa. în faţa mea stă chiar Malakai. încruntat, evident. 0 să facă multe riduri, dar nu-i treaba mea. Poartă nişte pantaloni scurţi, negri, şi un tricou, ca de obicei.

- Ai întârziat.

Vocea lui încă e puţin răguşită.

îmi ridic sprâncenele, mirată. Şi de tonul lui care pare ofensat, dar şi de constatare. Credeam că el nici nu ştie când vin şi nici când plec.

- Am fost la un film, încerc să mă scuz, luată pe nepregătite.

Aşteptam să fiu întâmpinată de Marta, nu de el.

- Cu cine?

- Cu Elliot.

De Ce "u fac P^{e} P^{lac} Şi îi răspund la întrebări?

~ Cine naiba-i Elliot?

‘ treaba ta. Mă mai ţii mult la uşă?

Adina
Stephanie

ᵇine zis, ₀ jumăTa^R' ⁎⁎ 3pleCă şi face ° reverentă' *m* ' tate' E
^uzant şi cu greu mă abţin să nu

zâmbesc. Dar are un picior în ghips, se sprijină într-o cârjă şi are chef de reverenţe. Cine îl mai înţelege?

- Mulţumesc.

îmi dau haina jos şi o aşez în cuier.

— Unde-i Marta?

Ridică indiferent din umeri. încerc să număr până la zece şi să mă calmez, însă nu funcţionează. Tot simt furia răspândindu-se prin corp. Şi decât să mă cert cu el, mai bine plec. îmi iau haina şi mă îmbrac, deşi abia am aşezat-o în cuier.

— Ce crezi că faci, Anna?

Accentuează numele, ca să fie sigur că mă scoate din minţi.

— N-am chef de asta, Malakai.

De toată chestia asta. Ba vorbim, ba nu vorbim. Ba face mofturi că nu vrea să-şi ia pastilele, ba mai are puţin şi mă scoate afară. Azi pur şi simplu n-am chef. Se comportă de parcă ieri nu s-a întâmplat nimic.

— Te-ai certat cu iubitul? Pari cam nesatisfăcută astăzi.

— Du-te naibii!

Mă rotesc şi dau să ies, dar nu pot. Se postează în faţa uşii şi, chiar şi în condiţia în care e, tot reuşeşte să fie intimidant şi sigur pe el. Mi-am promis că nu o să-l ias să mă scoată din sărite, dar tocmai asta se întâmplă. Mă scoate din minţi ca nimeni altcineva, dar sunt sigură că nu-l urăsc. Cum e posibil aşa ceva? Iar el ştie asta. Şi

îi face plăcere să îşi bată joc de mine. I entru că daca l-$_a$, urî, l-aş fi lăsat pe Elliot să mă ducă acasă. Aş fi fost cu el acum. Şi aş fi regretat că mă aflam acolo şi nu aici.

- Lasă-mă să plec, îl rog cu tot calmul de care sunt capabilă în secunda asta.

Nu citesc nimic pe fa(a Iui. Orice simte nu o arată şi orice îi trece prin minte nu pot ghici.

- Malakai? şoptesc aproape speriată de privirea lui intimidantă.
- Cum a fost filmul?

De unde să ştiu cum a fost filmul, când tu mi-ai ocupat gândurile în fiecare secundă ?

- Minunat Acum lasă-mă să plec.

Nu o va face. Pur şi simplu ştiu că, dacă e necesar, o să stea în faţa uşii o oră întreagă, doar ca să-mi demonstreze că nu plec dacă el nu vrea asta. îmi strâng mâinile în pumni şi renunţ să mai vorbesc cu el. încerc să *aplic* asupra Iui metoda bunicii. O să îl ignor. îmi iau ghiozdanul şi merg în sufragerie. Dacă vrea să se închidă în camera lui - sau apartamentul, orice e ăla -, n-are decât. Mă aşez pe un fotoliu şi scot cartea de chimie din ghiozdan. Am de rezolvat nişte exerciţii pe care habar n-am cum, dar pot să încerc.

Urăsc chimia. Dar chimia nu îmi face atât de mulţi nervi precum Malakai.

Spre surprinderea mea, Malakai mă urmează. Nu face nimic altceva decât să se trântească pe

canapeaua din faţa mea şi să se uite la mine.

0,fxr-ar!

Scot o foaie albă şi un pix, căruia am să-i rod capacul de nervi până când o să-l nenorocesc.

Nu. Chiar nu am nici cea mai mică idee cum să rezolv exerciţiile astea şi, cu cât mă uit mai mult la ele, cu atât mă simt mai proastă. Dar decât să înfrunt privirea lui Malakai, mai bine stau cu nasul în carte. îi arunc câte o privire din când în când, dar nu se schimbă nimic. Stă întins pe o lateralã, cu faţa spre mine. Şi mă priveşte cu neruşinare. îşi trage nasul din când în când, însă, cu siguranţă, se simte mult mai bine decât ieri. A fost alarmă falsă. Poate că nici nu făcuse febră din cauza răcelii.

Scrâşnesc din dinţi. E acelaşi Malakai care ieri se plângea că moare şi voia legănat? N-are cum. Poate e geamănul malefic al acelui Malakai... suportabil.

încerc să-mi văd de exerciţii şi să nu mă mai uit la el, dar e atât de linişte, încât îi pot auzi respiraţia, dacă mă concentrez.

Oftez adânc.

- Ce-i?

Nu îi răspund. O să îl ignor până la capăt. Se ridică şi deja mă bucur, gândindu-mă că o să plece. în schimb, vine şi se aşază pe marginea fotoliului. E mai sus decât mine şi mult prea aproape. Parfumul lui mă ia prin surprindere de fiecare dată şi am un sentiment de déjà [vu]- Tot ce am simţit ieri pare să revină şi e un moment prost. Foarte prost, dar nu am cum să împiedic asta. închid ochii şi mai rău fac, pentru că acum mă concentrez

pe ritmul respiraţiei sale şi pe al meu, care e mult mai rapid.

_ oi, Anna? Dă »a văd.

Deschid ochii, dar refuz să mă uit la e|.)W/ carte a din mână şi aruncă o privire peste exerci t ii.

_ Dă-mi ăla, zice, arătând spre pix.

între timp ia şi foaia şi îşi găseşte o poziţie maj confortabilă, cu spatele rezemat.

_ Amuzant, zice, în timp ce taie tot ce am reuşit eu să scriu pe foaia aia. Dar e greşit.

începe să scrie. Mai aruncă din când în când câte o privire în carte şi continuă să scrie. O parte din mine crede că mă ia peste picior, însă când mă uit la el, îmi dau seama că e concentrat şi, probabil, nu ar fi aşa dacă ar scrie nişte prostii pe foaia aia. O întoarce pe partea cealaltă şi tot scrie, iar eu tot mă întreb ce naiba face, dar sunt prea încăpăţânată ca să vorbesc cu el.

El scrie, iar eu mă uit ca o toantă. La el, nu la rezolvarea exerciţiilor. O şuviţă aproape îi intră în ochi, însă nu pare să observe. Dacă nu aş fi atât de încăpăţânată, l-aş ruga să îmi explice. Dar sunt. Aşa că tac.

- Hannah, rişti cumva să nu treci la chimie?
- Mda.

Fir-ar!

Nu ştiu dacă am răspuns din cauză că mi-a spus annah sau din cauză că n-am observat nicio urmă de a jocură m vocea lui. Sau nu sunt atât de încăpăţânată r* cat mă cred.

- Ce-i asta?

---

* Shio^TdaÎ liSU PC ~ am HCU, ıoı o

- Lista cu toate proiectele la care m-am oferit să-ţi fiu parteneră.

Şi nu a fost simplu. A trebuit să vorbesc cu fiecare profesor în parte şi, pe deasupra, să am grijă să nu afle restul colegilor.

— De ce?

O ia, dar nu se uită la ea. Privirea lui e fixată asupra mea.

— Pentru că ai nevoie de note? întreb pe un ton retoric.

— Credeam că vrei să nu mai trec nici eu.

Zâmbeşte. Nu e mult. E doar o umbră în colţurile buzelor, dar e acolo.

— Amuzant, mă strâmb. Ce-ţi pasă?

— Nu-mi pasă.

Mă mai mir? Surprinzător, dar da. Scot telefonul din buzunarul de la blugi ca să arunc o privire la ceas. Nici nu apuc bine să îl deblochez, că Malakai deja a pus mâna pe el. S-a mişcat atât de repede încât nici nu mi-am dat seama ce avea de gând să facă.

— Elliot ţi-a scris că s-a simţit bine în seara asta, pufneşte în râs. Serios? Cine mai zice asta?

Malakai râde. Nu-mi vine să cred, dar chiar asta face. îşi bate joc de Elliot, da. însă râde, iar eu mă pierd pentru câteva clipe, neobişnuită cu sunetul. I se formează o gropiţă în obrazul drept. Sunt invidioasă. Nu ar trebui să o aibă. Malakai nu o merită!

__ pa-mi ala înapoi!

_ stai că mai scrie ceva.

Ridică telefonul şi îşi dă capul pe spate.

_ Acum, Malakai!

Mă rotesc şi încerc să-l iau. Aproape mă caţăr pe fotoliu, dar tot nu ajung.

_ Stai cuminte, că nu pot să citesc dacă te agiţi.

Pufnesc nervoasă.

_ Mu vrei să ştii ce scrie?

Nu. Chiar nu vreau.

- Ştiu şi eu să citesc.
- După modul în care ai rezolvat exerciţiile alea, n-aş prea crede.

îmi vine să-l împing de pe marginea fotoliului, dar nu o fac.

- Malakai!

- îţi zic oricum. Scrie că... O! Asta-i bună! Tipul ăsta e îndrăgostit de tine, Hannah!

Vai, Doamne!

a . ® să mor- Din multe şi diverse motive. Renunţ

rprii aproape mă urc pe el, încercând să-i recuperez telefonul.

îţi place de el?' ^ tău- ° zice ca pe o constata

Malak
ai

~ Nu-i treaba ta!

- Atunci îţi fac o favoare. Elliot, mă simt flatată, 'nsă inima mea îi aparţine lui Malakai, zice în timp ce tastează.

- Să nu îndrăzneşti! ţip.

Malakai ridică telefonul cât de sus poate. Mă ridic în picioare, dar el nu pare agitat că o să-l recuperez. Probabil că deja a trimis mesajul şi mă stresez inutil. Mă întind şi, când mai am câţiva centimetri şi pun mâna pe el, Malakai mă prinde cu o mână de talie. Sunt atât de surprinsă de asta încât mă dezechilibrez şi doar el mă mai susţine. Şi mă trage mai aproape, lipindu-mă de el. Alunecă pe fotoliu şi mă trezesc că stau deasupra lui, cu mâinile pe umerii săi.

Apropierea asta e mai mult decât pot îndura. Simt cum mă arde pielea acolo unde e mâna lui, iar mintea mi s-a blocat. Toată furia pe care o simţeam se risipeşte acum şi rămân în urmă doar scântei a căror cauză nu o ştiu. îmi ridic privirea şi o întâlnesc pe a lui. Nu e încruntat, dar nici nu e... Sincer? Nu-mi dau seama ce simte Malakai acum. Nu ar avea motive să fie furios. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, dar cu Malakai nu se ştie niciodată. Ar putea în orice moment să mârâie să mă ridic de pe el.

— Eşti un idiot, îi spun printre dinţi.

Scoate un sunet jos, undeva între un mârâit şi un oftat de durere. Şi abia acum îmi amintesc de piciorul lui. Doamne, cât sunt de idioată!

— Te-ai lovit?

Vreau să mă ridic, dar Malakai întăreşte strânsoarea din jurul meu. Pieptul mi se ridică şi coboară din ce în ce mai repede şi mă rog să nu observe asta. Închid ochii pentru câteva clipe, încercând să mă liniştesc.

_ Poate, răspunde arogant.

— Poate? Da sau nu? Nu-i amuzant, Malakai.

Până şi eu pot să aud îngrijorarea din vocea mea.

- Ce-ţi pasă?

Eu nu sunt Malakai. Eu nu pot spune că nu îmi pasă. Dar nu pot să spun nici că îmi pasă. Mă gândesc să îi spun că e suficient că i-am salvat viaţa o dată, dar nu cred asta şi, chiar dacă aş crede, subiectul accidentului mi se pare a fi un teren destul de alunecos.

— Telefonul, Malakai.

— O secundă.

- Pe cine mai vrei să mai informezi că inima mea îţi aparţine? îl întreb ironică.

De data asta, chiar nu ştiu cum o s-o scot la capăt. Cum o să dau ochii cu Elliot mâine. Cum o să-i explic toată situaţia.

- Pe toată lumea, evident.

Malakai tastează ceva şi, câteva secunde mai iu, te efonul îi sună de undeva de sub mine, din

pr .. Dacă v°iai numărul meu, tot ce trebuia să fad era să îl ceri.

Nid nu Pot să fiu atât de nervoasă pe cât aş vrea-
aParţine? CUm ar mai fi ^ lumea că inima * ^

- O să am grijă să le spun mâine că ăsta e visul tău. Şi mulţumesc, apropo.

- Pentru?

- Pentru că îmi îngreunezi viaţa.

Ochii lui mă cercetează curioşi. Aşteaptă o explicaţie, dar nu vreau să i-o spun. O să creadă că îmi pasă de el.

- Fir-ar, Hannah! Ce-i în mintea ta?

îşi retrage braţul, iar eu mă ridic. De ce e atât de furios dintr-odată?

— Poate că ar fi bine să pleci.

Mă simt ca o idioată, stând aici, fără să înţeleg ce se întâmplă. îmi ridic palmele nedumerită, încercând să obţin un răspuns de la el la o întrebare pe care nu i-am adresat-o. în urmă cu un minut mă lipea de el, deşi nu-mi amintesc să fi cerut eu asta, iar acum îmi spune că ar fi bine să plec?

— Malakai?

— Pleacă!

— Ce naiba?

— Anna, ieşi!

Mă conformez. îmi strâng lucrurile şi plec, insă dacă are impresia că o să mă întorc mâine, se înşală.

IjdX <5o£<WL£ C*Xju*
<*

Am pregătit un întreg discurs. L-am repetat de cel puţin zece ori. Includea scuze şi tot ce am considerat eu necesar să îi spun lui Elliot ca să încerc să dreg ce a făcut Malakai. Apoi am hotărât că mai bine ar fi să îi spun adevărul. La urma urmei, nu e un secret întunecat, deşi, sincer, Malakai aşa se simte.

Malakai e secretul meu şi nu mă simt pregătită să îl împărtăşesc cu nimeni.

însă Elliot nu a venit astăzi la şcoală. Emily mi-a spus că a răcit, deşi aseară nu a dat niciun semn că s-ar îmbolnăvi. M-am simţit prost întreaga zi, iar asta doar din cauza lui Malakai. Dar nu am fost furioasă. Nu ştiu de ce, însă o parte din mine mai degrabă îl acuză pe Elliot decât pe Malakai. Ştiu că nu e corect, însă cine mai trimite genul ăla de mesaje?

Nu e vina lui Elliot.

Nu e nici vina lui Malakai.

E vina mea?

Ba nu. M-am răzgândit. E vina Iui Malakai^ sunt sigură că asta i-a făcut inima aia de gheaţă să tr ^ de bucurie. Să se mai topească puţin. Lui

IjdX <5o£<WL£ C*XJu*
<*

Malakai n să îşi bată joc de ceilalţi. Iar eu sunt acolo, la în [em] Doar că nu astăzi.

Nu am mers astăzi ca să îl văd şi nici nu am sunat ca să îi spun asta Martei.

E trecut cu mult de ora şapte, iar eu stau în camera mea, copiind exerciţiile pe care le-a rezolvat Malakai. Numi vine să cred că îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Cum poate să fíe atât de enervant, să mă scoată din minţi, dar totuşi să nu pot să fiu nervoasă pe el? pentru că oricât de furioasă am fost aseară, acum sunt calmă. Orice urmă de furie s-a risipit şi încep să mă întreb ce face.

Sunt o idioată.

Sunt, într-adevăr. Dacă nu aş fi, aş fi renunţat de mult să mai fiu bătaia Iui de joc.

Termin de copiat exerciţiile, apoi mă pregătesc să fac un duş şi să mă culc. E aproape zece, dar orele alea pe care le-am petrecut cu Malakai m-au epuizat mai mult decât orice altceva în întreaga mea existenţă. îmi dau tricoul jos şi mă îndrept spre baie. Dau drumul la apă, apoi mă întorc în cameră, să caut un tricou în care să dorm.

Şi fix în secunda asta primesc un mesaj.

îmi eşti datoare cu o favoare.

Măresc ochii la ecran, apoi îmi dau capul pe spate §1 puinesc pe nări. Nu-mi vine să cred că face asta.

 # m nevoie de ea. Acum.

t°ata 2iu Ar? ^ c^Pa asta? ce nu a spus nimic

Malak
ai

e ai *vrea să fac?* tastez nervoasă înapoi.

Ai zece minute.

Am zece minute ca să ce? Pufnesc, apoi arunc telefonul pe pat şi mă îndrept spre duş. Nu ar fi trebuit să îi răspund. Acum nu mă pot gândi decât la asta. La ce favoare vrea Malakai. Cunoscându-l, nu poate fi nimic care să-mi aducă nici cel mai mic strop de fericire. Probabil implică multă răbdare din partea mea, ca la sfârşit tot eu să fiu cea care se alege cu o mulţime de nervi. După ce ies de la duş, mă spăl pe dinţi şi îmi desprind părul, dar în loc să mă schimb şi să mă bag în pat, deschid dulapul şi scot nişte haine curate. Trag pe mine nişte blugi negri şi un pulover larg, iau setul meu de chei şi nişte bani din portofel.

Chiar fac asta?

Bunica probabil doarme la ora asta, dar o să îi explic mâine totul dacă mă va întreba. Acum, oricum nu aş şti ce să îi spun. Nu ştiu ce îi trece prin cap lui Malakai. îmi iau bocancii în picioare, trag paltonul pe mine şi ies.

E îngrozitor de frig şi deja îmi regret decizia. Ce-o fi în mintea mea de m-am îmbrăcat şi merg să văd ce vrea? Chiar nu am niciun pic de voinţă ca să lupt împotriva lui Malakai?

Când ajung, deja sunt suficient de prost dispusă din cauza frigului. E târziu şi nu bat la uşă. Nu vreau si *o* trezesc pe Marta, în cazul în care doarme.

Am ajuns. Ce vrei?

Malakai

îmi tremură mâna pe telefon. De parcă vrea bată joc şi mai mult de mine, Malakai îmi răspunde a după cinci minute.

E dcscliis.

Apăs pe clanţă, deşi nu mii simt confortabil făcând ^ta. Nu e nicio lumină aprinsă şi, după ce închid uşa tn urma mea, mă lupt cu o beznă completă. Nu mă pot obişnui, oricât aş încerca, şi nu ştiu pe unde ar trebui să o iau. Sunt multe obiecte de care m-aş putea împiedica.

- Ai cumva un picior în ghips şi eu nu ştiu? aud vocea lui Malakai. Ţi-a luat o veşnicie să ajungi.

Inspir. Expir. Nu îl pot lăsa să mă enerveze la nici cinci secunde după ce a deschis gura.

- Ţi-a mai spus cineva că eşti un ticălos?

- Mi s-a spus şi mai rău.

îi aud paşii, dar nu pot să disting unde se află. Scot telefonul din buzunar, decisă să fac puţină lumină. Simt una dintre mâinile sale pe umărul meu şi mă rotesc din instinct, încercând să ignor faptul că stomacul mi s-a strâns într-un ghem. Nu înţeleg cum a putut să se mişte atât de silenţios.

— Malakai?

— Da, Anna.

Mâna lui alunecă peste braţul meu, apoi se opreşte pe talie. Am un palton şi un pulover, dar tot simt cum mă furnică pielea în locul în care s-a oprit mâna lui. Şi fir-ar el să fie de parfum care îmi amestecă toate simţurile! Felul în care reacţionez când e în preajma mea nrâ derutează suficient încât să nu mai acord o aşa mare ■mportanţă faptului că mi-a spus din

Malakai

nou Anna.

- Ce vrei?

E atât de greu să nu mă las distrasă de el, mai ales când se apropie atât de mult de mine. Am impresia că îşi ţine capul înclinat şi se uită la mine, dar e prea întuneric ca să pot fi sigură. Disting doar conturul corpului său şi cam atât.

— Şi de ce e atât de întuneric? adaug.

— Pui prea multe întrebări.

De ce îi simt răsuflarea incredibil de aproape de faţa mea?

— Ştii să conduci?

Da. Am permis? Nu. Ce îi pasă lui dacă ştiu să conduc?

— Nu, mint.

— Nu-i nimic. învеţi acum.

Aş vrea să îmi poată vedea şi el nedumerirea care mi s-a întipărit pe chip.

— Malakai, despre ce vorbeşti?

— Hai, zice fără să se deranjeze să-mi răspundă.

— Nu.

îl aud oftând.

— M-am aşteptat la asta, pufneşte. Spune ce vrei.

Eu, în schimb, nu m-am aşteptat la asta. Nici ca el să fie dispus să îmi ofere ceva, nici să ştie că nu o să m urnesc de aici aşa, pur şi simplu. Cred că Malakai începe să mă cunoască şi mă simt în dezavantaj.

Ce vreau?

— Să-mi spui de ce te-ai enervat ieri.

— Nu. zice răspicat.

Evident că nu. Îi place să îl ia pe nu în braţe. Sâ-l îmbrăţişeze şi să fie prietenul său cel mai bun.

— Să îţi ceri scuze, atunci.

— Ai o slăbiciune pentru scuze.

— Nu, il contrazic. Am o slăbiciune pentru bunele maniere.

— Fir-ar să fie, Anna! mârâie nervos.

Să fie ce vrea el, dar eu de aici nu mă mişc până nu aud nişte scuze. Poate că nu vrea să îmi explice de ce s-a comportat atât de ciudat, însă e capabil să spună nişte scuze amărâte.

— îmi pare rău.

— Nu pari foarte sincer.

Pufneşte. Chiar dacă e întuneric şi nu pot să-i disting clar trăsăturile, îl simt încordat. Emană o tensiune ciudată, pe care o simt în fiecare nerv din corp şi mă indispune.

— îmi cer scuze, Hannah. Acum mergem?

— Nu, oftez dezamăgită. Tot nu m-ai convins.

— La naiba, Hannah! Vorbeşti serios?

— înjurăturile nu te ajută chiar deloc.

Zâmbesc şi mă bucur că el nu mă vede. înjuratul e o reacţie. Poate că nu una potrivită, dar tot e ceva. Şi prefer asta decât să devină din nou indiferent şi ignorant. Sunt

oarecum dezamăgită de mine. Că mă aflu aici, în prjmu(rând. Că prefer să îl aud înjurând decât să nu vorbească

Tresar, simţindu-i o mână pe obrazul meu şj răsuflarea din ce în ce mai aproape. Ce Dumnezeu se agită în stomacul meu? Nimic nu se poate agita acolo. N-are voie. Pentru că o să mă împotrivesc la orice sentiment pe care s-ar putea să-l dezvolt pentru Malakai.

Stăm aşa câteva secunde, în tăcere. închid ochii. Chiar şi aşa, tot îi simt privirea fixată asupra mea. îmi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor şi e suficient. Acum mă simt de parcă ceva a luat foc în interiorul meu.

— Hannah, îmi şopteşte numele pe un ton atât de jos, încât simt cum oasele mi se lichefiază. îmi cer scuze pentru comportamentul meu de ieri.

Sună convingător şi sunt atât, dar atât de aproape de a-l ierta, apoi el adaugă:

— Dar acum eşti din nou stresantă şi s-ar putea să mă enervez, şi nu o să-mi mai cer scuze de data asta.

Nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau. Eram dispusă să trec cu vederea şi să îl iert, însă acum îmi vine să-i trag una.

— Malakai, şoptesc încercând să maschez iritarea
pe care o simt. Eşti un ticălos şi jumătate. îţi urez mult succes în a-ţi găsi un prieten care să te suporte, pentru că mie mi-a ajuns.

şi bâ h-^'i[ereSC mâna de pe °b[razu]l meu, apoi [mă] rotesc
până aici [UPă UŞă' Nu'mi vine] să cred că m-am deplasat
lui Malakap'r™ ^ [Pentru înc]ă o doză din nesimţirea
[a] să fiu tratată ca ultimul om? Habar n-am

J ampni a avut Malakai de-a face, însă eu nu mă CUCe!Cl Îîn Picioare atât de uşor. Pentru asta ar trebui să las călcată^in P . me,e Poate că ăsta e singurul lucru ,nulţU"I trebuie să îi mulţumesc. Nimeresc clanţa şi P*ntr“ deschisă în urma mea. N-am de gând să fac vreo scenă. Malakai trebuie să îşi asume comportamentul ăsta

copilăros.

- Hannah! strigă în urma mea.

Îl ignor. O să încep să plâng în curând şi nu vreau ca el să vadă că poate să ajungă la mine. Că eu îi permit asta, la urma urmei.

- Hannah, te rog!

Picioarele mele refuză să se mai mişte, de parcă au fost fermecate de cuvintele lui. Mă ajunge din urmă şi se opreşte în faţa mea. Nici nu-mi ridic privirea. Sunt furioasă că m-am oprit din cauza a două cuvinte.

— Hannah?

Ce vrei? mârâi la el pe acelaşi ton pe care îl folosea el în primele zile.

- Te rog.

Clatin din cap.

- Haide, Hannah. Nu m-ai auzit? Am zis *te rog* am proprie iniţiativă.

- Felicitări!

e • NUŞtiU Ce Sıa întâmPlat cu Malakai. Nu ştiu de ce Şl nici ce sau cine l-a determinat să fíe aşa, însă...

îi m • M 3m 0pnt Iar asta înseamnă că sunt dispusă să [1] acord o şansă. Dacă are de gând să profite sau nu

de ea, îl priveşte. îmi ridic privirea şi o susţin pe a . . Se uită serios la mine, de parcă mă vede pentru dată. De parcă era convins că nu vorbesc serios, *iar acum* începe să îşi dea seama că am ajuns la limita răbdării.

încă de când am venit aici, nu ai făcut nimic altceva decât să mă tratezi ba cu indiferentă, ba cu ironie. Te-am lăsat să mârâi şi să ţipi şi chiar fi-am acceptat copilăriile. Nu am făcut nimic altceva decât să mă comport frumos cu tine. Dacă fi-am spus ceva aiurea, a fost pentru că tu m-ai determinat să o fac. Mi-am făcut timp pentru tine, chiar dacă nu eram obligată. Dar eşti dat peste cap, Malakai! Eşti atât de dat peste cap, încât alungi pe oricine vrea să fie în preajma ta. în câteva săptămâni, m-ai epuizat pur şi simplu! Dar am venit, totuşi. Din nou.

— Spune odată ce vrei sau lasâ-mă să plec.

Ştiu că dacă i-aş spune tot discursul ăla nu ar conta. Pentru că lui nu îi pasă. Cel mai probabil, doar şi- ar bate joc de mine, aşa că decid să nu spun niciun cuvânt din el.

— Noapte bună! pufneşte.

Tipic Malakai. Nici nu ştiu de ce, chiar şi pentru o secundă, m-am aşteptat la altceva din partea lui. înainte să plec, îi mai arunc o privire. Nu recunosc expresia de pe faţa lui. Arată de parcă nu se poate hotărî dacă să spună ceva sau nu.

Aşa că cedez.

Refuz.

Refuz să cred că e adevăratul el ce mi-a arătat Malakai până acum.

Şi decid să caut binele în tot răul din el.

N-ar trebui. O să mă sece de puteri şi de răbdare, însă mi-am făcut o promisiune în acea zi.

0 să-l găsesc pe Malakai.

- Kai?

îi prescurtez numele cu speranţa că asta va mai diminua din toată tensiunea care pluteşte între noi.

— Da, Hannah.

— Zi-mi un lucru sincer. Unul singur.

îl privesc cu ochi mari, în pragul plânsului. Mă aduce într-o stare din care nu ştiu cum să ies. într-o secundă e rece, în următoarea se apropie de mine, apoi ţipă la mine să plec, mă trage mai aproape, mă îndepărtează, înjură, îşi cere scuze. Şi toate astea, în mai puţin de un sfert de oră.

Puteam să fiu mult mai răutăcioasă. Puteam să îi cer nişte scuze din nou sau să mă roage să rămân.

Dar cuvintele lui sunt goale şi nu mă încălzesc cu
nimic.

Manipulează cuvintele şi le foloseşte mereu în interesul lui. Iar când e cazul, Malakai e capabil să le transforme în arme.

— Marta şi-a luat o zi liberă. Cred că s-a cam săturat de mine.

Ochii mei încă sunt înlăcrimaţi, dar el rânjeşte. Şi nu durează mult până când încep să râd şi eu. Cu siguranţă, nu m-am aşteptat la asta.

Dar e un răspuns adevărat la ceva ce am întrebat eu înainte. Mă mulţumesc cu atât pentru moment.

_ Deci? îl întreb. Ce pot să fac pentru tine, D'Andre?

Apare o sclipire de triumf în ochii lui. Ştie că tocmai am pierdut runda asta.

— O! rânjeşte. îmi spui pe numele de familie. Nu m-ai iertat încă.

— N-aveam ce să îţi iert, răspund oarecum indiferentă.

— Sau sunt prea irezistibil ca să te superi pe mine, continuă să rânjească.

— Ai vrea tu, pufnesc. Perioada ta de glorie a trecut, D'Andre.

— Hai să mergem, zice morocănos. Mi-e frig.

Malakai are un hanorac negru, larg chiar şi pentru el, însă tot în pantaloni scurţi e. Poate îi e frig. Poate vrea să mă facă să mă simt prost, pentru că am vrut să plec şi l-am forţat să iasă după mine, deşi, practic, eu nu am făcut nimic. Sau poate că nu vrea să vorbească despre trecut.

— îmi spui odată despre ce e vorba? Şi când îţi scoate ghipsul ăla? îl întreb irascibilă.

Am impresia că vorbesc singură. Malakai o ia pe lângă conac şi mă lasă în urmă.

— Văd că te descurci foarte bine şi singur, mormăi în barbă, chiar dacă nu mă aude.

O iau pe urmele lui şi aproape alerg. Pentru un om care are un picior in ghips *şi* se *sprijină* într-o *cârjă*, se mişcă repede.

Are doar picioare lungi, îmi zic apoi.

— Ai de gând să mă *aştepţi?*

Trec furioasă pe lângă *el, deşi* nu ştiu unde mergem. înconjurăm conacul şi o *luăm prin spatele lui*, *pe o* alee. Abia acum văd că mai *încolo se află încă o*

clădire.

— Unde mergi, Anna?

— Mai spune-mi o dată aşa şi *jur că te* lovesc.

— Ai vrea tu.

Poate. Uneori. Jumătate din timp. *Optzeci la* sută din timp. îl aştept şi îl las să *o ia* înaintea mea. Ne îndreptăm spre clădire. Malakai scoate nişte chei din buzunar şi le roteşte pe deget. Ne *apropiem şi* îmi dau seama că ceea ce credeam eu că ar fi vreo anexă a casei unde Malakai plănuieşte să îmi îngroape cadavrul e un garaj. înghit în sec şi încetinesc pasul.

— Nu-mi place asta, D'Andre.

— Ce nu-ţi convine acum?

- •••»aţinea 1

despre asta era vorba.

— Vrei să-mi cer scuze?

Imi dau ochii peste cap. Nu ştiu de ce, dar nici măcar nu mă mai enervez. Pot să îl tratez şi eu aşa, dacă asta e ceea ce vrea.

Vreau să taci.

Nu-i bun. Nu vreau să tacă. Vreau să vorbească . să îmi explice ce naiba e în mintea aia complicată a lui, dar cum să spun asta acum, după ce tocmai i-am spus să

tacă?

Nu pot să fiu ca Malakai.

Nu mă pricep la asta.

— Malakai... serios acum... ce naiba facem aici?

- Acum am voie să vorbesc?

Mă uit la maşina din faţa mea. Nu ştiu de ce aveam impresia că Malakai ar fi genul care ar conduce mai degrabă... orice altceva în afară de un Jeep. Apoi mă uit la el şi din nou la maşină. Apoi la piciorul lui şi încep să înţeleg de ce m-a întrebat dacă am permis.

Mă bate cu mâna pe umăr. Privesc modul în care i se arcuieşte o sprânceană, în acel mod arogant şi specific lui. îşi ridică mâinile în aer, aşteptând să spun ceva.

— Poţi să vorbeşti.

Mă simt ridicol când îi spun asta. Mă simt de parcă am de-a face cu un copil.

— N-am nimic de zis.

Zâmbeşte cu un colţ al buzelor şi mă întreb dacă nu cumva încep să simt lipsa acelor zile pe care le petreceam uitându-mă în linişte la peşti.

— Tu n-aveai şofer?

— Mătuşa mea are şofer. Dar el nu e deloc distractiv
.

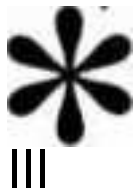

III

Şi ce? Eu sunt? Clatin din cap, încercând să îi dau de înţeles că nu mergem nicăieri.

- Haide, Hannah! Nu ai deloc spiritul aventurii.

- Ba da, am. Şi e direct proporţional cu buna ta dispoziţie.

- Dacă promit să fiu binedispus, plecăm de aici înainte de răsărit?

Arată de parcă încearcă să îşi reprime zâmbetul. Un Malakai binedispus? Asta e măcar posibil? Mă gândesc ce risc şi ce aş avea de câştigat.

Mă pot alege cu cazier. Asta se pune la câştiguri?

— Nu cred că merită, zic în cele din urmă.

Malakai mă ignoră şi îmi aruncă cheile. Le prind instinctiv, dar asta nu înseamnă că m-am hotărât să merg cu el. îşi freacă barba meditativ cu două degete, apoi îşi fixează privirea asupra mea.

- Nu doar că o să fiu binedispus, dar o să-ţi şi răspund la câteva întrebări.

— Câteva?

— Două, rânjeşte.

— Patru.

Rânjetul i se transformă într-un zâmbet.

— Trei.

Nu cred că o să obţin mai multe.

- Bine, cedez. Trei.

îmi face cu ochiul, apoi se îndreaptă spre maşină. Eu nu mă mişc. Gestul lui m-a luat prin surprindere. îşi sprijină cârja de perete, apoi urcă în maşină. M-aş oferi să îl ajut, însă nu vreau să ţipe din nou la mine.

— N-ai nevoie de aia? îl întreb când urc la volan.

— Nu cobor.

Mă încrunt. Unde Dumnezeu mergem?

— Nu-ţi pui centura?

— Mă incomodează, îmi răspunde în doi peri.
— Pe tine şi pe bunica.

Nu îi spun că tocmai din cauza ignoranţei ăsteia a avut accidentul. Din cauză că mergea pe linia dintre cele două benzi, cu o viteză mult prea mare. Nu a fost în totalitate vina lui, dar poate că ar fi reuşit să scape dacă... Nu contează. Oricum nu o să-i spun asta.

Durează puţin până îmi amintesc cum se conduce şi până mă acomodez cu maşina. El rânjeşte ca un idiot în tot timpul ăsta.

— Ce? Crezi că tu te descurci mai bine?

— Sunt sigur că m-aş descurca mai bine şi dacă aş avea ambele picioare în ghips.

îmi dau ochii peste cap şi încerc să nu mă las distrasă de el. îmi dă indicaţii din când în când, dar conversaţia noastră se limitează la asta.

E ciudat. De obicei, în preajma lui Malakai mă cuprinde un sentiment neliniştitor şi o stare de agitaţie, ambele provocate doar de prezenţa lui, însă acum nu

se întâmplă aşa. Sunt calmă. Pentru că el e calm. Cum e posibil aşa ceva? N-ar trebui să mă las influenţată de starea lui Malakai. Ar trebui să fiu speriată, pentru că eu sunt cea care se află la volan. Ar trebui să acord mai multă importanţă faptului că nu am carnet. Malakai are o influenţă proastă asupra mea, dar ştiu că asta e ceva ce aş fi de acord să fac oricum, chiar dacă nu ar fi el.

Ne îndreptăm spre ieşirea din oraş şi, tocmai când vreau să îi spun că mai bine ne întoarcem, mă pune să opresc.

— Şi acum?

Are un zâmbet răutăcios, care nu îmi place. Ne aflăm în faţa unei case mici, fără etaj.

— Acum, cobori şi baţi la uşă. De restul am avut eu grijă. Stai, zice de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva.

îşi scoate portofelul din buzunarul de la hanorac şi îmi întinde câteva bancnote.

— Ce-i cu ăştia?

— Să îi dai doamnei Katherine.

Răspunde de parcă îl deranjează să o facă.

— îmi dă aur la schimb? întreb în timp ce încerc să număr bancnotele din mâna mea.

— Coboară odată, Hannah.

Fac întocmai cum mi-a spus, pentru că ştiu că nu îmi va răspunde la întrebări. Nu ştiu la ce să mă aştept şi nu mă grăbesc să ajung la uşă. Nu ştiu cine e doamna Katherine şi nici ce trebuie să îmi dea, asta în cazul în care trebuie

Adina
Stephanie

să iau ceva de la ea. Sper doar să nu fie droguri

- Mai cu viaţă, Anna!

îi arunc o privire furioasă peste umăr. A deschis portiera şi s-a rotit cu picioarele afară. îşi bălăngăneşte piciorul fără ghips ca un copil răzgâiat, ceea ce şi e uneori.

— încearcă tu, dacă ai impresia că te mişti mai repede.

— Hai, mai cu viaţă!

Mă opresc în faţa uşii. Malakai e incapabil să se comporte frumos, chiar şi atunci când promite că o va face.

- Bate la uşă! strigă la mine.

Pentru ce fac asta? îi sunt datoare cu o favoare pentru că nu îşi lua pastilele care, de altfel, erau pentru binele lui?

Malakai se distrează pe seama mea. îmi suceşte minţile şi nu mai gândesc logic, altfel acum m-aş afla în pat. Departe de Malakai.

Inspir adânc şi bat la uşă. Nu durează mult şi îmi deschide o fată cam de vârsta mea. E şatenă şi are trăsături drăguţe. Mă scrutează cu ochii ei aproape negri, ªP°i priveşte pe lângă mine. îmi dau ochii peste cap pe măsură ce zâmbetul ei se lărgeşte. Şi devine din ce în ce mai larg, iar eu încep să mă simt în plus.

— Hei, Les! îi zice Malakai.

Ea îşi flutură mâna în direcţia lui. Când face asta, văd că are tatuat un fluture pe încheietură.

- Cum eşti? îl întreabă. Nu te-am mai văzut de mult.

Dacă eşti atât de dornică să-l vezi, încearcă să-l vizitezi. -

Minunat. Poţi s-o chemi puţin pe Katherine?

Les nu pare să se grăbească deloc. A şi uitat complet de prezenţa mea. Ignoră şi întrebarea lui Malakai.

- Când te întorci la şcoală?

Am zis eu că e drăguţă? E naivă. Are impresia că zâmbetul ei o să îi înmoaie sufletul lui Malakai şi că vor trăi o minunată poveste de dragoste. Nu vreau să o dezamăgesc, dar *1) Malakai nu are suflet* şi *2) chiar dacă ar avea*, *povestea aia s-ar sfârşi prost.* Pentru că e Malakai, la urma urmei.

Iar eu nu vreau să asist la toată scena asta. Sunt aici ca să o văd pe doamna Katherine, oricine ar fi, aşa că îmi fac loc pe lângă Les şi intru în casă.

— Hannah! îl aud strigând în urma mea. Să-i mulţumeşti!

De parcă nu aveam de gând să o fac. Are impresia că eu sunt el? Poate că în preajma lui nu dau mereu dovadă de bun-simţ şi bune maniere, însă ie am. Şi am fost nevoită să le folosesc întreaga mea viaţă până să mă mut aici. Dar nu ajung nicăieri dacă mă comport frumos în preajma lui Malakai, iar lui oricum nu îi pasă.

— Doamnă Katherine? întreb nesigură.

Nu mă pot baza pe ajutorul lui Les. E p^{rea} fermecată de prezenţa lui Malakai.

— Doamnă Katherine? repet, sperând să mă aud cineva.

— Sunt în bucătărie, îmi răspunde o voce joasă de femeie.

Nu ştiu unde e bucătăria, aşa că nimeresc mai întâi în sufragerie. Apoi, mă rotesc bezmetică până când reuşesc să dau de bucătărie. E o casă normală, cam ca a bunicii. Departe de a avea orice asemănare cu conacul.

— Bună seara, îi zâmbesc femeii din faţa mea.

Nu pare să aibă mai mult de cincizeci de ani. E atât de slabă, încât pare firavă şi simt o nevoie ciudată de a o îmbrăţişa. Peste rochia crem poartă un şorţ şi în aer se simte miros de prăjituri proaspăt făcute.

— Bună...

— Hannah, îi explic. Sunt... prietenă cu Malakai. M-a trimis ca să...

îmi daţi drogurile?

Sper că ea ştie despre ce vorbesc, că eu habar n-am.

— Sigur. Malakai a sunat ceva mai devreme, îmi scapă ceva din vedere.

— Uite, acolo, îmi face semn spre o cutie de carton care se află pe un colţ al mesei. Eu sunt murdară pe mâini.

Mă uit suspect la cutie.

— Mulţumesc.

— Malakai e bine?

Iau cutia cu grijă, neştiind ce se află înăuntrul ei. Clipesc nedumerită. Cine este această doamnă Katherine?

— Da. E... e ceva mai bine.

— Mi-a părut atât de rău când mi-a spus Marta despre accident. Aş fi trecut să il văd, dar cred că nu avea nevoie de musafiri. Eşti prietena lui?

Doamna Katherine e prea simpatică. Nu o pot uri, chiar dacă imi pune unele întrebări la care nu pot să răspund.

— Cred că se poate spune şi aşa, zâmbesc fad.

Prietena. Nu iubita. Un fel de prietenă. O relaţie foarte, foarte ciudată.

— Băiatul ăla e tare complicat.

Nid n-aceţi idee!

— Uneori, da.

Chiar îi iau apărarea lui Malakai? Trebuie să ies de aici înainte să mai fac sau să spun şi alte lucruri care reuşesc să mă înspăimânte. Pentru că, vorbind cu doamna Katherine, realizez că e adevărat. Malakai e complicat Uneori. Alteori e... Malakai. Nu-mi pot explica nici măcar mie ce simt, darămite altcuiva.

— Vă mulţumesc mult!

îmi amintesc de banii pe care i-am băgat in buzunar chiar înainte să cobor din maşină. Mă simt prost să ii dau bani unei femei pe care nu o cunosc, pentru un conţinut misterios al unei cutii.

— Vă las ăştia aici.

Nu ştiu cum să o zic altfel, aşa că îi las banii

pe masă, apoi dau să plec.

Noapte bună şi mulţumesc încă o dată!

Noapte bună, Hannah! Ai grijă de Malakai.

Prioritățile mele:

1) să îmi îmbunătăţesc notele;

2) să am grijă de Malakai;

3) să nu cumva să cedez într-o zi şi să-l omor pe Malakai.

De fapt, cred că prioritatea numărul 3 e prima.

N-ar trebui să mă surprindă că Les s-a apropiat între timp de Malakai. Acum stă sprijinită de portieră şi are o mână pe umărul lui. El are o expresie dezinteresată pe chip şi pare aproape plictisit.

— Ea cine e? întreabă Les în timp ce eu înconjur maşina.

— Iubita mea.

Aproape scap cutia din mână. Malakai nu cred că o să înceteze vreodată să mă ia prin surprindere.

— în visele tale, D'Andre.

Les priveşte când la mine, când la el,

nedumerită.

— Dacă vrei să mai stai aici, nu mă deranjează.

Urc la volan şi nu durează mai mult de o secundă până să îmi dispară toată buna-dispoziţie. M-ar deranja. Şi mă deranjează că m-ar deranja. Şi mă urăsc pe mine

câteva secunde, apoi îl urăsc pe Malakai pentru că ciuda faptului că e un mofturos şi jumătate, mă dă atât de tare peste cap.

- Glumeşte, zice el în timp ce revine în poziţia normală. E doar supărată pe mine.

- Bine. Atunci ne mai vedem, răspunde Les confuză.

Tipic Malakai, îi trânteşte portiera în nas, fără să îi mai spună altceva. îi dau cutia misterioasă, apoi îmi pun centura şi pornesc fără să îi adresez vreun cuvânt.

— Puteai să îmi dai o mână de ajutor, pufneşte, referindu-se la Les.

— Eşti mare. Te descurci şi singur.

Strâng volanul cu putere între degete, deşi simt nevoia să îmi înconjur stomacul cu un braţ şi să încerc să liniştesc orice se agită acolo.

— Ce-i cu tine? mă întreabă pe la jumătatea drumului.

— Nimic.

— Mhm. Sigur? Ce ai?

îmi concentrez atenţia asupra drumului. Partea proastă e că nici măcar nu sunt nervoasă pe el. Sunt nervoasă pe mine. Am petrecut prea mult timp cu Malakai. Se pun la socoteală chiar şi orele în care el nu a vorbit deloc. Acum mă gândesc la fiecare secundă.

Cât. Pot. Să. Fiu. De. Idioată.

— Hannah!

_ Ce vrei?

_ Ce ai?

_ Nimic.

Se roteşte puţin spre mine şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Ce-i în cutie? încerc să schimb subiectul.

— Spune-mi ce-i cu tine.

— Nu-i nimic cu mine, Malakai. Cine e Katherine?

Şi cine eLes?

— Serios? pufneşte. Chiar vrei să îţi iroseşti una dintre întrebări pe Katherine?

Aş putea să îl întreb despre accident. Sau despre părinţii lui. Asta ar face orice om normal dacă s-ar afla în locul meu, însă e evident că eu nu mă încadrez în acea categorie. Dacă ar fi aşa, atunci nu m-aş afla aici. Nu cu Malakai. Şi nu vreau să profit de întrebări ca să îl forţez să îmi spună nişte lucruri despre care nu vrea să vorbească.

Aşa că bănuiesc că nu o să aduc în discuţie nici accidentul şi nici familia lui.

— Tot îmi rămân două, aşa că... de ce nu?

îşi înclină capul spre dreapta şi mă priveşte. îi arunc o privire fugitivă, dar nu-mi dau seama la ce se gândeşte.

— Katherine e sora Martei. M-a rugat să trec pe la ea azi şi să văd dacă e bine, dar sunt sigur că nu a fost decât o metodă să mă scoată din casă.

Zâmbesc şi o felicit pe Marta în gând.

- Şi ce e în cutie?

- Asta ar fi a doua întrebare, mă avertizează

- Şi ce o să faci după ce o să mai pun o întrebare?

Nu o să mai vorbeşti cu mine?

- Cel mai probabil.

îmi dau ochii peste cap.

- Deci, vrei să îţi răspund la asta sau nu?

Nu vreau să pară că dau înapoi. încuviinţez.

- Trufe de ciocolată. Katherine avea o cofetărie în oraş acum mulţi ani. Şi doar ca să ştii, oricum ai fi aflat ce e în cutie.

- N-aveam de unde să ştiu, ridic din umeri. Sincer? Ai putea în orice moment să ţipi la mine şi să-mi spui să plec doar ca să mănânci trufele alea singur.

Râsul lui mă distrage destul de mult. Mai e ceva la mijloc. Ceva ce nu îmi spune. Oricât de bune ar fi trufele alea, nu cred că valorează cât a plătit pe ele. Insă mai am o singură întrebare şi nu vreau să mi-o irosesc. Poate că se simte vinovat faţă de Marta, dar nu ştie cum să îi arate asta, aşa că încearcă să o ajute pe sora ei.

Drumul la întoarcere se dovedeşte a fi mai scurt şi ajungem înapoi la conac mult mai repede decât mi-a$ dori.

Tot nu-mi vine să cred că m-a scos din casă pen ^ nişte trufe. Credeam că are o urgenţă. Că favoarea pe [c] i-o datoram m-ar fi costat scump.

Parchez în garaj, apoi cobor.

_ Mori dacă îmi dai o mână de ajutor?

Bine ai revenit, Malakai.

Ocolesc maşina şi îi iau cutia din mână.

— Mai ai o întrebare, îmi aminteşte, în timp ce ne îndreptăm spre casă.

— Pe care poate că nu vreau să o irosesc azi.

— Numai acum îţi răspund.

Sunt destul de sigură că nu asta a spus, dar nu are niciun rost să mă cert cu el acum.

— Poate nu mă mai interesează nimic, mint cu neruşinare. Noapte bună!

— Nu intri?

Doamne, arată de parcă tocmai i-am rănit sentimentele. încerc să nu râd şi mă dau un pas în spate.

— Nu.

— De ce?

Pare confuz.

— Pentru că, cel mai probabil, peste un sfert de oră o să ţipi la mine şi o să îmi spui să plec. Pentru că, cel mai probabil, o să redevii nesimţit şi o să te comporţi de parcă te deranjează prezenţa mea, deşi tu mă inviţi înăuntru. Pentru că nu, Malakai. Nu!

Am ridicat tonul pe parcurs, iar acum îmi trag răsuflarea. N-ar fi trebuit să las să se întâmple una ca

Malak
ai

asta' dar m-a indispus toată situaţia cu Les şi... sunt atât de penibilă în momentul ăsta.

— Ţine. Noapte bună!

îmi trânteşte cutia în braţe, apoi intră în casă cu mâna, şi închide uşa în urma lui. îmi acopăr gura întrebându-mă: ce naiba s-a întâmplat?

Mă aşez pe trepte. Nu ştiu dacă să merg acasă sau să intru după el şi să întreb care-i problema lui.

Până mă hotărăsc, deschid cutia şi iau o trufă. Mi se topeşte în gură şi închid ochii, renunţând să mă mai gândesc pentru câteva secunde la Malakai.

Am ciocolată. Nu am nevoie de Malakai.

Ciocolata nu e nesuferită.

Ciocolata nu-mi dă bătăi de cap.

-tULC
UAV

Ar trebui să plec.

în schimb, mai iau o trufă. Mă bosumflu şi, chiar dacă-mi spun că nu ştiu de ce, undeva, într-un col{ al sufletului în care nu vreau să trag cu ochiul, ştiu cauza.

Malakai.

Mă derutează atitudinea lui. Nu am spus nimic rău. I-am enumerat doar motivele pentru care nu am vrut să intru. Motive întemeiate, care ştie şi el că sunt adevărate.

Ce a făcut Malakai?

Mi-a trântit uşa în nas, ca de obicei.

Aproape că îmi vine să râd de prostia mea şi de faptul că încă mă aflu aici.

Isis şi Osiris îşi fac apariţia de undeva din spatele casei. Nu mi-am dat seama nici până acum cum ajung ei în casă, însă bănuiesc că există vreo uşă pentru ei pe undeva prin spatele casei. îmi dau ocol de câteva ori, adulmecă trufele, apoi se aşază lângă mine. îi privesc tristă, încercând să le explic din priviri că stăpânul lor e sărit de pe fix şi că nu ştiu ce să fac.

Vreau să plec.

Adina
Stephanie

Vreau să rămân.

Tresar speriată când aud uşa deschizându-se în spatele meu. închid ochii şi mă pregătesc pentru replicile acide ale lui Malakai.

— îţi aduc o pătură sau intri?

Deschid gura ca să spun ceva, dar habar n-am ce, aşa că tac. Malakai s-a lovit la cap în cele zece minute sau cât a trecut de când stau eu aici?

— Anna?

Malakai în niciun caz nu poate fi sută la sută politicos. Poate şaizeci-patruzeci, însă în niciun caz în totalitate. Asta, când nu e sută la sută răutăcios.

— O pătură, îi răspund.

M-am obişnuit să stau aici şi nu mai simt frigul chiar atât de rău. însă vreau să văd dacă e dispus să facă asta sau întrebarea lui politicoasă a fost doar o scăpare. Mă aştept în orice moment să îmi spună să-mi iau singură, că ştiu unde sunt, însă el doar dispare înapoi în casă şi se întoarce vreo două minute mai târziu cu o pătură în braţe.

— Ţine, mormăie pe un ton atât de nemulţumit, încât nici măcar nu sunt sigură dacă asta a zis.

— Mulţumesc.

îmi ridic sprâncenele şi, în loc să îl întreb pe Malakai ce-i cu el, îmi îndrept atenţia spre Isis şi Osiris, de parcă ei ar şti să îmi răspundă. îmi pun pătura pe spate. Malakai se aşază cu greu, apoi îşi întinde picioarele în faţă şi îşi bagă mâinile în

buzunar. Poate că Isis şi Osiris mi-au acceptat prezenţa, însă e clar că Malakai e stăpânul

r imediat ce se aşază, aproape că sar pe el. încearcă să ¡ningă, iar Isis îi dă târcoale şi îi sare în spate. Malakai râde, fără să pară deranjat.

Îl iubesc doar pentru că le dă mâncare?

Altfel nu-mi explic afecţiunea lor pentru Malakai.

— Ai de gând să împărţi?

îmi face semn spre cutia cu trufe care e în cealaltă parte a mea. O iau şi o întind spre el. îşi scoate mâinile din buzunar, apoi ia una.

— Sunt cele mai bune chestii pe care le-am mâncat vreodată, îmi spune cu gura plină.

îmi muşc buza de jos, încercând să nu râd.

- Nu credeam că-ţi place ciocolata aşa tare.

Gatină din cap, continuând să mestece. De ce am impresia că a luat mai mult de una?

- Nu-mi place, îmi răspunde după ce înghite îmi plac doar chestiile făcute de Katherine.

— Cum să nu-ţi placă ciocolata? pufnesc.

Ridică din umeri şi mai ia o trufă.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mă omor după ea.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că Malakai e o persoană ciudată, însă acum parcă devine şi mai ciudat.

— Bun, râd. Nu-ţi place ciocolata. Nu zic că înţeleg, pentru că nu înţeleg. Atunci, ce îţi place?

Mă priveşte pentru o fracţiune - suficient încât să văd că e încordat -, apoi îşi freacă palmele şi începe

să îl
mângâie pe Osiris. Pentru o secundă, nu cred că o să-mi răspundă. Uneori, nici nu ştiu de ce mă străduiesc să mai întreb lucruri, când e atât de clar că nu o să-mi răspundă, îşi fereşte părul din ochi şi aproape il aud oftând.

- Nu ştiu, zice pe un ton sec. Ţie ce iţi place?

— îmi place ciocolata, evident

Nu ştiu dacă vorbim despre mâncare sau despre ce imi place mie in general, dar o să risc şi o să-i răspund oricum.

— îmi place aglomeraţia, continui- De fapt, cred că mai mult imi place să stau intr-un loc aglomerat şi să mă uit la oameni. La feţele lor şi la emoţiile pe care le exprimă. Imi plac serile de vară. Imi plac momentele in care mă înţeleg cu cine'.'a din priviri, fără să fim nevoiţi să vorbim- Îmi place să citesc o carte de mai multe ori, doar ca să văd dacă nu am pierdut vreun detaliu important Nu prea contează, spun dintr-odată.

□ privesc cu ochi mari, aproape temându-mă de reacţia lui- Am început să vorbesc prea mult. M-am entuziasmat şi mi-am dat seama poate prea târziu că Malakai s-ar putea să nu fie interesat de toate prostiile pe care îmi place mie să le fac.

~ Şi iţi place ciocolata, zâmbeşte larg, iar privirea îmi cade pe gropiţa din obrazul lui drept.

— Da, concluzionez. Imi place ciocolata.

— Şi altceva?

Zâmbesc cu un colţ al buzelor, oarecum

stingheră. Nu-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau dacă glumeşte

• i /* • ^ # aia cu lucruri pe care vrei să le faci înainte să mori? râde, însă nu e râsul lui răutăcios.

- Ba da, recunosc. Nu îşi face toată lumea la un moment dat?

- Nu ştiu. Eu dacă vreau să fac ceva, fac atunci. Evident. E Malakai. Pentru ce ar avea nevoie de o listă?

Normal că toată lumea, mai puţin tu, mă corectez amuzată.

— Şi... ce aveai pe listă?

încerc să-mi amintesc. Am scris-o în primul an de liceu, iar acum nu prea-mi stă mintea la ea. Malakai beneficiază de toată atenţia mea. încerc să nu îl privesc nici curioasă, nici încruntată. Şi cu atât mai puţin surprinsă, însă ce Dumnezeu s-a întâmplat cu el în acele minute în care a intrat în casă? De când s-a întors, am impresia că vorbesc cu altcineva. îşi scoate pachetul de ţigări şi aprinde una. Nu-mi pot lua ochii de la gâtul lui şi mă fascinează modul în care i se mişcă mărul lui Adam de fiecare dată când înghite în sec. îşi fereşte din nou părul din ochi, apoi îşi trage mânecile peste mâini, lăsându-şi doar vârful degetelor afară.

— Mh... cred că voiam să plantez un copac, să mă uit la stele de pe un acoperiş, să fac ceva cadou unui om fără adăpost şi să donez sânge. Fac o pauză, încercând să îmi amintesc ce mai era trecut pe listă: să dansez în ploaie, să vorbesc în public, să ajut pe cineva să-şi îndeplinească un vis.

Cred că voiam şi să fac un maraton de filme horror, dar acum nu mi se mai pare o idee atât de bună.

Malakai mă priveşte ciudat. îşi reprimă un surâs amuzat, dar lipseşte acea sclipire de răutate din ochii lui cu care m-am obişnuit atât de bine.

— Cam tot ce mi-ai spus e simplu, Hannah. Mă gândeam că vrei să faci lucruri de genul... nu ştiu. Să vezi un răsărit In Paris.

Izbucnesc în râs. Eu nu am nicio şansă să plec din oraşul ăsta, dar el nu ştie asta.

— Pe una ai bifat-o deja.

Trage un fum din ţigară şi face câteva cerculeţe când îl suflă înapoi.

-Care?

— Mi-ai donat sânge.

Am spus asta? Da, să donez sânge era pe lista mea, însă nu am vrut să o spun cu voce tare. Nu am vrut să îl fac să se simtă prost sau... oricum se simte Malakai acum. Nu am făcut-o ca să aduc în discuţie accidentul lui. Trebuie să mă gândesc la cuvintele pe care le spun. Malakai iar îmi afectează starea de spirit în acel mod ciudat pe care nu îl înţeleg. Sunt relaxată, pentru că la fel e şi el. Iar asta înseamnă că nu mai sunt în gardă mereu.

— O să caut lista şi o să bifez asta, răspund.

încerc să nu mă obişnuiesc cu asta. Cu zâmbet^ Cu un Malakai binedispus. Vorbăreţ. Nu l-am cunoscut l* Malakai înaintea accidentului. Nu ştiu cum era el ^ şi am avut ocazia să-i cunosc

doar latura posomorât prost dispusă. Dar acum...

Nu. Nu mă pot obişnui cu asta.

Probabil, în următoarele cinci minute o să-mi cearăsă plec.

- Şi ceva ce urăşti? mă întreabă în timp ce stinge

ţigara.

îmi trag pătura pe umeri, ignorând fiorul rece pe care-l simt răspândindu-se prin corp.

- Degetele, râd.

Mă priveşte confuz. Nici nu se deranjează să nu mă privească atât de insistent pe cât o face. Mă pierd în ochii lui pentru câteva clipe şi zâmbesc fără să-mi dau seama.

- Nu le urăsc, reformulez. Doar că nu-mi plac. Am impresia că am degete prea mici.

Malakai începe să râdă şi, din nu ştiu ce motiv, îi dau o palmă peste umăr.

- Ce-i? zice amuzat. Chiar ai degete mici.

îmi încrucişez braţele la piept şi îmi întorc capul, refuzând să-l mai privesc.

- Haide, Hannah! Ce voiai să zic? Hannah?

Clatin din cap, încercând să îi dau de înţeles că nu am de gând să mai vorbesc cu el. Nu sunt complexată de modul în care arăt. Poate înainte credeam că am câteva kilograme în plus, însă au dispărut după accidentul lui Malakai. Am moştenit părul brunet, care acum îmi trece de jumătatea spatelui, de la mama. Ochii cenuşii i-am moştenit de la

tata. Nu ies cu nimic în evidenţă, dar nu

am considerat niciodată ştearsă. Doar că încrederea mi se datină dacă cineva îşi bate joc de orice aspect, iar degetele chiar sunt un subiect sensibil pentru mine.

Malakai îşi scoate mâna stângă din buzunarul de la hanorac şi, fără să stea prea mult pe gânduri, o strecoară pe sub pătură şi o caută pe a mea. încă stau cu braţele încrucişate la piept şi nu am de gând să mă răzgândesc. Nu-l întreb ce face. Mă tem de răspunsul lui. îşi strecoară mâna pe sub braţul meu şi o aşază peste a

mea.

Pufnesc, încercând să par îmbufnată, când, de fapt, încerc să ascund fiorul pe care mi-l provoacă atingerea sa. Degetele lui sunt lungi în comparaţie cu ale mele şi le acaparează cu totul. îmi trage mâna până când renunţ să mă mai împotrivesc şi o las moale. îşi strecoară degetele printre ale mele fără să zică nimic, dar nici nu vreau să o facă.

Mă derutează şi nu înţeleg, dar mă tem că va spune o prostie dacă îl întreb ce face. Mă relaxez treptat, obişnuindu-mă cu atingerea lui. Mă bucur că e frig şi numi transpiră mâinile. Ar fi de-a dreptul jenant.

Malakai, ce Dumnezeu faci?

— Hannah, relaxează-te, îmi zice uşor amuzat.

O, Doamne! încordarea mi se simte până şi în voce.

— Sunt relaxată.

— Nu, nu eşti.

îmi rotesc privirea spre el. Se dovedeşte a fi o •dee proastă, având în vedere faptul că faţa lui e la doar vreo zece centimetri de a mea. Caut acea încordare constantă/ dar nu o găsesc.

— Bine, nu sunt, recunosc. Dar asta e doar din cauză că până acum îmi tot închideai uşa în nas, iar acum mă ţii de mână. Ce ar trebui să înţeleg din asta?

Ce ar trebui să înţeleg din zâmbetul lui amuzat? îşi bate joc de mine?

— Nimic.

— Bun, oftez. Pentru că nu înţeleg nimic.

— Las-o baltă.

Mă aştept să îşi retragă mâna, dar nu o face. Cu cealaltă mână îşi scoate din nou pachetul de ţigări. Aproape îmi dau ochii peste cap.

— Nu vrei mai bine să iei o trufă?

Clatină din cap şi îşi aprinde ţigara.

— Te deranjează? mă întreabă în timp ce suflă fumul.

— De fapt, da. Chiar mă deranjează.

— Obişnuieşte-te, râde.

Asta fac. Şi e rău. Foarte rău. Mă obişnuiesc cu Malakai. Cu toanele lui. Cu dispoziţia schimbătoare. Oftez Şi încerc să ignor toate astea, dar se dovedeşte a fi cam dificil. Mai am o întrebare, dar vreau să aflu atât de multe Ucruri, încât nu mă pot decide ce să-l întreb.

— Kai?

îşi arcuieşte o sprânceană şi mi se pare că îşi roacj(, obrazul pe interior.

— Ştii că îmi spui aşa când urmează un moment în care vrei să fiu serios sau să fac ceva?

— Aşa fac?

Zâmbesc.

El încuviinţează. Nu-l contrazic. E posibil să aibă dreptate. De fapt, nu e posibil. Sigur are dreptate. Tocmai sunt pe cale să-mi folosesc ultima întrebare.

— Aşa că spune, mă îndeamnă.

îmi strânge degetele uşor, abia sesizabil.

— Mai am dreptul la o întrebare, îi amintesc.

— Mda. Ştiu.

Nu pare prea încântat de asta.

— Spune-mi un secret, îi cer.

— Mh...

Mormăie pe un ton meditativ. Isis se ridică din spatele lui şi pleacă. Osiris îi aruncă o privire dezinteresată, apoi se împinge cu botul în piciorul lui Malakai.

— Nu vrei pur şi simplu să întrebi tu ceva?

-Nu.

Ar fi prea simplu. I-aş pune o întrebare la care probabil mi-ar răspunde din obligaţie. Iar eu vreau... vreau ca Malakai să fie sincer pentru o secundă. Să împărtăşească cu mine ceva. Orice.

_ Am spus că îţi răspund la trei întrebări, nu că tp spun secretele mele.

— Mereu trebuie să fie cum zici tu?

Nu-mi răspunde. Are privirea pierdută în depărtare

şi pare că nu mai acordă importanţă la nimic din jurul lui.

— Te-am auzit.

Oftează. Nu înţeleg despre ce vorbeşte.

— Malakai?

— Nu contează. Uită ce-am spus.

Un fior rece îmi coboară de pe şira spinării şi se răspândeşte prin întreg corpul. Chiar şi cu pătura pe mine, începe să mi se facă frig. Malakai îşi retrage mâna, apoi se ridică.

Iar nu înţeleg ce s-a întâmplat şi mă zăpăceşte de
cap.

— Vrei să îţi chem un taxi?

Foloseşte acel ton sec şi extrem de enervant.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc.

Dă să plece în casă, dar ceva îl împiedică. Mă ridic Şi eu şi las pătura pe trepte. Ce altceva aş putea să fac?

— Hannah?

A
îmi muşc buza de jos până aproape îmi dă sângele. Cu S1^11 abţin să nu întreb ce s-a întâmplat de data asta. Pur şi simplu vorbeam, apoi, din senin, Malakai s-a schimbat. Şi nu am nicio explicaţie pentru asta. Alta, în ^ară de cea că ar fi bipolar.

— Da, Kai... ?

— Nimic. Lasă.

Deschide uşa, iar eu mă rotesc să plec. îl mângâi în treacăt pe Osiris şi oftez. Continui să merg fără să privesc înapoi. Aud uşa închizându-se,

iar Osiris vine în urma mea şi mă conduce până la poartă.

încep să mă întreb serios dacă Malakai nu are o problemă reală care să îi explice comportamentul. Cum ar fi una medicală.

Elliot mă ignoră. Pur şi simplu, mă ignoră. Asta a făcut toată ziua şi mi se pare că asta are de gând să facă în continuare. Dacă m-ar asculta, aş putea să îi explic. Măcar de mi-ar arunca o privire, dar nu o face.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă între voi doi? mă întreabă Emily în ultima pauză pe care o avem.

Stăm amândouă pe hol şi îl privim pe Elliot, care trece pe lângă noi, ignorându-ne. Se opreşte la dulapul său şi îşi scoate nişte cărţi. Nu înţeleg care e problema lui. Orice ar avea de împărţit cu mine, trebuie să îşi ignore sora?

—Dacă m-ar asculta, şi-ar da seama că atitudinea lui e nejustificată, mârâi.

Oarecum. E oarecum justificată.

O, *fir-ar!* De ce trebuie să fie toată lumea atât de încăpăţânată?

Deşi nimeni nu-l întrece pe Malakai.

Asta e adevărat.

O iau razna.

- Ne vedem la sfârşitul orelor, îi spun lui Emily, apoi trântesc uşa la dulap şi pornesc în direcţia lui Elliot.

Când mă zăreşte, îşi ridică sprâncenele, apoi se întoarce pe călcâie.

— Să nu îndrăzneşti, îi zic nervoasă.

M-a ignorat suficient. Ieri nu a venit la şcoală, iar astăzi nici măcar nu m-a salutat.

— Aşteaptă-mă! aproape că strig în urma lui.

Se opreşte în mijlocul holului. Grăbesc pasul, conştientă de faptul că am atras asupra mea câteva priviri, deşi poate că până acum ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu asta. La urma urmei, sunt fata care i-a salvat viaţa lui Malakai D'Andre. Elliot se comportă de parcă nu sunt aici, chiar dacă s-a oprit. Mă postez în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept. încă mă priveşte cu sprâncenele ridicate întrebător. Respir sacadat. Am uitat tot acel discurs pe care eram pregătită să îl spun ieri. Numi amintesc niciun cuvânt. Erau nişte scuze pe acolo şi o explicaţie, dar s-au şters toate din mintea mea.

— Chiar ai de gând să te comporţi aşa?

încerc să mă calmez şi să nu ţip la el. Nici mie nu mi-ar fi picat bine. Dacă aş fi fost în locul lui, cu siguranţă m-aş fi simţit umilită. Pentru că asta a făcut Malakai. El ar trebui să rezolve situaţia asta, dar evident că el nu e aici. Malakai doar încurcă toate lucrurile din viaţa mea, iar eu trebuie să le descurc aşa cum pot.

— Nu eu am răspuns la mesaj, zic când văd că Elliot nu are de gând să îmi răspundă.

Se încruntă şi îşi bagă mâinile în buzunarele de la blugi. Dă să treacă pe lângă mine. Probabil nu mă crede.

- Ascultă-mă o secundă, îl rog. Nu mint. Nu am trimis eu mesajul. Nici n-am putut să îl împiedic să-l trimită, dar n-am fost eu.

— Să împiedici pe cine?

înghit în sec, conştientă că nu mai pot ascunde adevărul pentru mult timp. Elliot merită să ştie adevărul, chiar dacă nu o să-i cadă bine. Adevăr pe care oricum cred că îl intuieşte deja.

- Malakai, recunosc.

Simt un nod în gât. Numele său sună străin pe buzele mele. Nu sunt obişnuită să-l rostesc, mai ales în faţa unei alte persoane în afară de bunica.

— Malakai? întreabă derutat

încuviinţez.

— E complicat.

— Am timp.

îl privesc ironic. Până acum cinci secunde, nici nu voia să se oprească şi să asculte ce am de zis, iar acum, că e vorba de Malakai, are timp să asculte toată povestea. Oscilez între a fi nervoasă pe el şi a-mi cere scuze pentru mesajul pe care l-a trimis Malakai.

- Deci, inspir adânc, apoi continui: nu eu am trimis mesajul. Malakai a făcut-o. Şi... eram cu Malakai, pentru că acum câteva săptămâni mătuşa lui a apărut la Şcoală şi... ţii minte ziua aia în care tu şi Emily mi-aţi spus că trebuie să merg la director?

- îmi amintesc.

— Aia, repet. Aia a fost ziua în care măt$_{Uşa}$. m-a

rugat să... Sincer? Nu prea ştiu ce aşteaptă ea de |" mine, însă i-am spus că voi merge pe la Malakai şi w încerca să-l ţin la zi cu materia şi lucruri din astea. ''

Povestea asta nu are nicio logică. Elliot mă priveşte fix, dar am impresia că se uită, de fapt, prin mine şi încearcă să pună lucrurile cap la cap.

— Deci, tu îl meditezi pe Malakai?

Clatin din cap.

Dumnezeule, nu! Până şi eu am nevoie de meditaţii.

— Nu chiar. I-am dus doar caietele şi i-am spus temele. Şi l-am luat ca partener la proiectele pe care le avem de făcut.

Elliot face o grimasă.

— Aşa că da... nu eu am trimis mesajul ăla. Şi chiar îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

îmi las braţele pe lângă corp, încetând să mai stau în poziţia aia defensivă. Adevărul e că dacă Elliot nu mă crede şi decide să mă evite în continuare, singurele prietene pe care le voi avea vor fi Emily şi... bunica. Iar Emily e posibil să nu mai vorbească nici ea cu mine şi mai bine i-aş spune despre toată povestea asta cu Malaka^ înainte să o afle de la altcineva. Mi-e dragă, chiar dac^ mai mică decât mine cu doi ani. în plus, s-ar p[utea]_ [cân(1] singura persoană care va mai rămâne în oraş atunc

toţi vor pleca la facultate.

— Atunci, presupun că e în regulă.

— Presupui?

Dă din cap, încuviinţând.

— Deci, nu o să mă mai eviţi?

- Nu te-am evitat, se apără Elliot.

Pufnesc ironic. Simt o mică fărâmă de vinovăţie faţă de el. Şi un sentiment de furie îndreptat spre Malakai. Nu-mi dau seama dacă urmează acel moment ciudat în care ar trebui să vorbim despre ce scria în acel mesaj. Am fost mult prea concentrată pe răspunsul pe care l-a trimis Malakai şi nu am citit decât o singură dată ce mi-a scris Elliot.

Ne îndreptăm spre clasă în tăcere. Mie mi-e frică să mai spun ceva, iar Elliot pare că e cu mintea în altă parte.

— Hannah?

Mă opresc la câţiva paşi de uşă, ca să nu o blochez.

- Da?

Cred că Elliot urmează să spună ceva ce nu o să- mi placă.

- Ai grijă cu Malakai, îmi spune pe un ton serios.

Şi, înainte să mai spun ceva, dispare în clasă. Sunt atât de confuză, încât rămân pe loc şi, până mă urnesc, îl văd pe profesorul de fizică venind pe hol. Intru dezamăgită în clasă. Nu am timp să îl întreb nimic pe Elliot şi, chiar dacă aş avea, e tocmai în celălalt capăt al clasei. Mă aşez undeva pe la mijloc şi încerc să îmi scot cuvintele lui Elliot din minte. Mi-a spus şi înainte să am

grijă, dar niciodată nu a folosit tonul ăla sec şi serios mă face să cred că ştie mai multe decât îmi spune s ^

Nu mă pot concentra la nimic altceva toată ora iar la final, Elliot iese înaintea mea din clasă şi nu apuc să vorbesc cu el.

Dar desigur că el nu mă evită. Doar fuge de mine.

O să îl mai las în pace o perioadă. Sau aş putea să adopt şi eu metoda lui şi să îi trimit un mesaj prin care să-mi cer scuze.

De ce trebuie să mi se întâmple toate astea? Ies din clasă, dar nu ştiu dacă să mă bucur că s-au terminat orele sau nu. Din experienţa mea, totul se poate schimba în doar câteva secunde.

— Hannah!

Mă rotesc şi o văd pe Emily alergând spre mine. Părul ei blond e prins într-o coadă şi se clatină dintr-o parte în alta. Emily e mai mică decât mine la înălţime, mai slabă şi mult mai drăguţă.

— Trebuie să rezolvaţi asta, îmi zice cu răsuflarea întretăiată.

O privesc confuză.

— Ce să rezolvăm?

— Tu şi Elliot. Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar nu mă puneţi să aleg între tine şi el. Eşti prietena me ,
el e fratele meu şi locuiesc în aceeaşi casă cu e .

Chicotesc, conştientă de situaţia m c^re Ellio t se însă nu e vina mea. Nu eu fac mare caz din as

Adina
Stephanie

comportă ciudat.

— Nu trebuie să alegi, o asigur.

- Bine.

Mă însoţeşte până la ieşire, apoi ea merge spre parcare, iar eu o iau în dreapta, spre casă.

- E şapte, mă atenţionează bunica, privindu-mă suspicioasă.

îmi ridic privirea din cartea de chimie.

— Ştiu, o asigur.

Sunt perfect conştientă de cât este ceasul. Ştiu unde ar fi trebuit să mă aflu acum, doar că... nu pot.

Mi s-a format un gol în stomac şi simt o stare de agitaţie, pe care tot încerc să o ignor de câteva ore bune, încă de când am luat decizia de a nu mă duce la conacul D'Andre.

- Şi?

— Şi nimic, răspund sec.

Nu îi pot explica bunicii de ce am hotărât să nu merg. Nu am reuşit să îmi răspund nici măcar mie. Am doar câteva frânturi de răspunsuri, dar niciunul mulţumitor. Unul dintre motive e că astăzi nu mă simt în stare să interacţionez cu Malakai şi să îi suport toanele. Un altul ar fi că seara trecută m-a lăsat cu un gust amar. Am petrecut toată noaptea întrebându-mă ce s-a întamp at. De ce Malakai şi-a

schimbat brusc atitudinea, apoi, la fe
de brusc, s-a îndepărtat din nou. De ce m-a luat de mână şi s-a prefăcut interesat de mine.

— Te-ai certat cu Malakai?

Trebuie să găsesc o explicaţie pe care să i-o ofer bunicii. Sigur şi-a dat seama că se petrece ceva ciudat încă din momentul în care am venit să învăţ în sufragerie. De obicei, prefer să fac asta în camera mea. Doar că nu voiam să fiu singură.

Nu mai vreau să mă gândesc la Malakai.

Nu mai pot.

Mă oboseşte şi mă frustrează în acelaşi timp.

— Nu, nu m-am certat cu el.

Nu e o minciună. Cu Malakai ori te cerţi, ori se întâmplă ce s-a întâmplat între noi, şi anume că... n-am nici cea mai mică idee.

— Bine, decide bunica să o lase baltă.

Pe moment, oricum. Ştiu că o să mă ia la întrebări ceva mai încolo.

— Crezi că e corect ce faci? mă întreabă ea, câteva minute mai târziu.

O privesc surprinsă. Nu mă aşteptam să mă ia la întrebări chiar atât de curând.

— Cum adică?

Bunica dă volumul televizorului mai încet, apoi îşi concentrează atenţia asupra mea.

— Pune-te în locul lui, îmi explică. A trecut

mai bine de o lună de când ai mers acolo în fiecare zi. Şi dacă nu v-aţi certat, nu înţeleg de ce ai decis brusc să nu mai mergi.

— Nu văd legătura, buni.

O iubesc, dar habar n-are cum e Malakai şi mi se pare că deja şi-a format o părere despre el care nu coincide deloc cu realitatea.

— Crezi că Malakai nu o să se întrebe ce s-a întâmplat?

Malakai probabil ştie ce s-a întâmplat. Eu sunt singura care e lăsată pe dinafară. Malakai ştie motivele datorită cărora se comportă aşa. Doar eu nu înţeleg.

— în orice caz, pare să concluzioneze, dacă nu mergi, cred că ar fi corect să îl anunţi.

— Uneori, am impresia că nu eşti de partea mea, încerc să zâmbesc, deşi simt că mă întristez.

Poate că bunica ştie despre ce vorbeşte. Iar o parte din mine e de acord cu ea, altfel nu aş simţi acum o tristeţe sufocantă.

— Mereu sunt de partea ta.

— Ştiu, recunosc. O să văd ce fac.

închid cartea şi mă ridic de pe canapea.

— Nu Ia telefon, Hannah. Ştiu că aşa rezolvaţi voi problemele în ziua de azi, dar oricare ar fi motivul pentru care nu mai mergi acolo, nu îl spune la telefon.

— Dar nu vreau să mai merg acolo, încerc să protestez.

— Hannah...

- Vezi? o întrerup. Nu eşti deloc de partea mea.

Bunica râde, apoi revine la activităţile sale Urc în camera mea şi mă trântesc pe pat. Nu ştiu cum să facast Cred că am trei variante.

îl sun.

îi dau un mesaj.

Merg până acolo.

Asta, dacă îi dau ascultare bunicii. Dacă ar fi după mine, pur şi simplu nu aş face nimic. Aş continua să stau în camera mea, încercând să memorez ceva la chimie. Iau telefonul, apoi, într-un impuls de moment, îl închid.

Fac un duş, după care mă schimb în pantalonii mei scurţi preferaţi, de un albastru decolorat şi un tricou larg, care trece cu mult de pantaloni. Sunt atât de tentată să deschid telefonul şi să văd dacă Malakai s-a deranjat să dea vreun semn, încât îl iau şi îl arunc sub pat, doar ca să nu cedez. Malakai trebuie să realizeze că nu poate să se comporte aşa cum vrea el, aşteptându-se de fiecare dată ca eu să mă întorc.

Deşi vreau să o fac.

Picioarele mele mai au puţin şi capătă o voinţă proprie.

în cele din urmă, adorm câteva ore mai târziu, cu
cartea de chimie în faţă. Mă trezeşte o
bătaie uşă. îmi ia ceva timp să mă
acomodez din nou *c*
slabă de la veiozăşi să mă dezmeticesc de cap.

cartea şi o aşez lângă mine, apoi mă ridic m ^

Bătăile se aud din nou, doar că din direcţi uşii.

în geam. Cineva bate în geamul meu, nu în uşă, aşa cum mi s-a părut la început.

Sunt pe jumătate înspăimântată şi pe jumătate curioasă.

Ignoră-le. Mergi înapoi în pat.

Nu doar că nu ascult sfaturile celor din jurul meu, însă nu îmi ascult nici măcar vocea conştiinţei. Mă îndrept cu paşi mici spre geam şi feresc perdelele.

Ce naiba?

îmi ridic palmele în semn de întrebare, fără să deschid geamul.

Cred că glumeşti!

Nu ştiu cum se face, dar se pare că aşteptările mele de la ultimul an de liceu s-au dus pe apa sâmbetei. Nici nu mai ştiu la ce să mă aştept, mai ales că acum, de partea cealaltă a geamului stă unul dintre prietenii lui Malakai pe care l-am văzut la spital. Nu-l cunosc, deşi avem câteva clase în comun. însă asta nu pare să conteze pentru el. Are gluga de la hanorac trasă şi îi acoperă jumătate din frunte. îşi lipeşte palmele una de alta şi mă roagă să deschid geamul. îmi dau ochii peste cap şi clatin din cap.

El continuă să se roage de mine cu o expresie amuzată. Nu-mi dau seama pe ce stă. Nu am niciun copac în faţa geamului şi nu ar fi avut

cum să se caţere până aici. Privirea mea o întâlneşte pe a lui şi, pentru o clipă, mă întreb cum ar fi să deschid geamul şi să-l împing. Nu mă interesează ce are de zis. E prieten cu Malakai. Nu poate fi o persoană prea plăcută.

Deschid geamul, alungând ideea. Am toată viaţa înainte şi nu vreau să mi-o petrec după gratii.

— în sfârşit, spune pe un ton amuzat imediat ce deschid geamul şi, fără să stea prea mult pe gânduri, se prinde cu mâinile de marginea ferestrei şi sare la mine în cameră.

îşi dă jos gluga de la hanoracul de un verde închis, apoi îşi trece mâna prin părul des şi brunet. întreaga cameră se umple de parfumul lui, care mă face să mă gândesc la aerul proaspăt din pădure.

— Salut, continuă el, întorcându-se spre mine şi afişând un zâmbet larg. Alek.

El stă cu mâna întinsă spre mine, iar eu mă uit ca o idioată la inelele de pe degetele sale, fără să mă deranjez să îl iau în seamă.

— Mai fă mult zgomot şi o să ai şansa să te prezinţi bunicii mele.

Alek râde scurt.

— Kai a spus că eşti... dificilă, continuă să râdă.

Eu? Eu sunt dificilă? Trebuia să-l împing.

— Ce vrei? îl întreb, crezând oricum că o să

mă
ignore.

Mă priveşte cu o sprânceană arcuită şi un zâmbet arogant, apoi se trânteşte pe pat. Mă uit la el derutată şi încerc să mă calmez înainte să deschid gura şi să SPU ceva.

Ar fi trebuit să ignor bătăile din geam.

p\-<S¥flC *!uL O S4XAA&1* pt, *CLwuc*

— Unde ţi-e telefonul?

îşi aşază mâinile sub cap şi îşi încrucişează picioarele unul peste celălalt.

— Vrei, te rog, să-ţi dai picioarele jos de pe patul meu?

Cred că o să ignore întrebarea mea, la fel cum am făcut şi eu. în schimb, Alek se ridică în şezut, se descalţă şi îşi aruncă bocancii pe covor.

— Vrei, te rog, să ieşi din camera mea?

Alek izbucneşte în râs, apoi revine în poziţia care pare să-i fie comodă.

— Nehotărâtă mai eşti.

Am rămas în picioare, lângă geam şi mă simt în plus în propria mea cameră. *Nu* ştiu ce să fac cu mâinile, aşa că le încrucişez Ia piept şi încep să bat nervoasă dintr-un picior. Poate dacă o să fiu răutăcioasă, o să plece.

Mă analizează din cap până în picioare, fără niciun pic de reţinere, apoi privirea lui se plimbă înapoi, de jos în sus. Mi se pare că stăruie cu privirea mai mult decât e necesar asupra picioarelor mele dezgolite. Trag de tricou, ceea ce

îl face să râdă. într-un final - după ceea ce mie mi s-a părut a fi câteva minute lungi şi agonizante

- privirea lui o întâlneşte pe a mea. Mi se pare că ochii lui sunt albaştri, dar nu sunt sigură. îmi mijesc privirea, dar tot nu reuşesc să desluşesc cu exactitate. Lumina de la veioză e slabă şi e îndreptată în jos.

— Fă o poză, râde. O să dureze mult mai mult.

Mă doare fruntea de cât de rău mă încrunt.

— Poftim?

— Fă o poză, repetă el. Aşa o să poţi să mă admiri şi când nu o să fiu prezent.

Ochii mi se îngustează. O, Doamne! De ce m-am aşteptat oare, chiar şi pentru o secundă, ca un prieten deal lui Malakai să fie... agreabil?

— Ar fi trebuit să te împing de la fereastră, pufnesc.

— Ai o slăbiciune pentru oameni accidentaţi?

închid ochii şi număr până la zece. Când îi deschid, Alek e pe cale să îşi aprindă o ţigară.

— Să nu îndrăzneşti! mârâi în timp ce mă îndrept spre el, să-l împiedic să o aprindă.

Se fereşte înainte să apuc să îi iau ţigara şi începe să râdă.

— Calmează-te, Hannah, îmi rosteşte numele pe un ton jos, aproape senzual. N-o aprind.

Răsuflu uşurată. I-aş putea explica multe lucruri bunicii, inclusiv prezenţa lui Alek în camera mea, însă nu cred că aş putea explica mirosul de ţigară.

— Ce vrei, Alek? îi accentuez numele.

— Să vii cu mine.

îi arunc o privire dezinteresată.

— Aş prefera să dorm, răspund cu greu.

E greu. Nu sunt ipocrită. Alek e atrăgător. Are, într-adevăr, o atitudine proastă, însă până acum nu a ţipat la mine şi nici nu mi-a trântit vreo uşă în nas. Nu-l cunosc. L-am văzut la şcoală de multe ori, dar n-am vorbit niciodată cu el. La naiba, până acum cinci minute nici măcar nu ştiam cum îl cheamă, dar asta nu înseamnă că sunt oarbă. Aşa că da, e greu să-l refuz. Ştiu că nu e înţelept să vorbeşti cu străinii sau, mai ales, să mergi undeva cu străinii, dar, teoretic, Alek nu e un străin. Merge la acelaşi liceu ca şi mine. Mă îndoiesc că e vreun criminal în serie.

— Haide, Hannah. O să fie amuzant.

Asta a spus şi Malakai înainte să mă determine să fac ceva ilegal.

— Nu, serios... mormăi ceva mai calmă. De ce eşti aici?

— Pentru că Malakai m-a rugat să vin, ridică din umeri.

— Şi tu faci ce-ţi spune Malakai?

îşi suflecă mânecile de Ia hanorac. Pe antebraţul drept se întinde un tatuaj care îi ocupă fiecare centimetru de piele. Porneşte din podul palmei şi nu ştiu cum de nu l-am observat până acum. în partea de jos e tatuată o rădăcină de copac, iar în mijloc se află un lup, înconjurat de alţi copaci. E un tatuaj ciudat şi complicat.

Alek îşi drege glasul, atrăgându-mi atenţia.

— Nu, dar oricum eram în trecere.

— Cum ai urcat?

— Pe o scară, rânjeşte cu un singur colţ al buzelor.

— Pe o scară?

— Am un prieten în vecini, îmi explică. Am împrumutat o scară.

îmi vine să-mi îngrop faţa în pernă.

— Te sfătuiesc să o iei de acolo înainte să o vadă
bunica.

— Haide, Hannah. Ştim amândoi că Victoria e înţelegătoare. Ce crezi că o să se întâmple?

Nimic. Vreau doar ca Alek să plece de aici. Victoria? Cine se crede ca să îi spună bunicii pe numele mic? Şi de unde o cunoaşte? îl privesc dezaprobator, apoi deschid geamul şi îl invit afară.

— Nu încă, flutură dintr-o mână. îmi place aici.

— Du-te acasă, Alek. Spune-i lui Malakai că nu am nevoie să trimită pe nimeni să mă verifice.

— Ai telefonul închis, o spune ca pe o explicaţie.

Malakai m-a sunat? Malakai l-a rugat pe Alek să treacă pe aici ca să vadă ce fac, doar pentru că am telefonul închis? Asta mă face să mă simt şi mai derutată decât până acum. Nu el

e cel care ieri, dintr-odată, Ş[1]'[3] schimbat atitudinea şi a dat să plece primul?

— Da, am telefonul închis, îi confirm. Dacă voiam să vorbesc cu cineva, aş fi făcut-o.

— Mereu eşti atât de arţăgoasă?

Nu sunt arţăgoasă. Sunt confuză. Malakai nici măcar nu e prezent şi tot reuşeşte să mă deruteze. Exact asta am vrut să evit. Nu m-am dus azi la el, tocmai ca să nu mă găsesc din nou în situaţia asta.

Dacă Malakai ar fi o piesă de şah, nu-mi dau seama dacă ar fi regele sau nebunul.

însă eu sigur sunt un pion în ochii lui.

Şi nu am ştiut niciodată să joc şah.

— Dacă asta e tot...

— Nu, mă întrerupe el. Malakai mi-a spus să nu plec de aici până nu vii cu mine.

Poate că Malakai e un rege nebun.

— Să vin cu tine... unde?

Conversaţia asta poate să devină mai ciudată de atât? Dacă am răbdare câteva minute, cu siguranţă.

— La Eric. E o petrecere. Nu-i nimic deosebit.

Cred că e un lucru bun că Malakai a ieşit din casă.

— Şi ce legătură am eu cu petrecerea de la Eric care nu e cu nimic deosebită?

încă puţin.

Atât mai trebuie să am răbdare. încă puţin. Alek nu e cu nimic vinovat. Doar... a făcut ce l-a rugat Malakai. Pentru că era în trecere - sau asta a spus el. însă nu am de gând să-mi vărs furia

asupra lui. La Malakai am nevoie să ţip, nu la Alek.

— Bine, zic dintr-odată.

— Bine?

îşi arcuieşte o sprânceană, vizibil mirat.

— Da, îi confirm. Stai să mă îmbrac.

Merg şi iau o pereche de blugi şi un tricou din dulap. Nu mă îmbrac ca pentru o petrecere. Nu am de gând să rămân pe acolo. Tot ce vreau în secunda asta e să îl văd pe Malakai şi să îi spun să înceteze. Orice are în minte trebuie să o lase baltă. începe să îşi revină. Foarte curând, probabil că va scăpa şi de ghips şi ar putea să se întoarcă la şcoală.

Nu mai are nevoie de mine.

Nu şi-a manifestat interesul pentru... absolut nimic. Am fost acolo zilnic, timp de aproape o lună şi nu am avut parte decât de un comportament schimbător, care mă face să mă simt prost. Iar acum m-am trezit cu un tip necunoscut în camera mea, care a urcat pe nu ştiu ce scară împrumutată de la un vecin. Nu am nevoie de asta.

Trebuie să mă concentrez pe ultimul an. Să mă hotărăsc dacă vreau să vorbesc cu mama despre facultate şi să o rog să mă susţină financiar pentru o perioadă, pană voi putea să mă descurc de una singură.

Nu am nevoie de nimic în plus, iar Malakai do îmi dă lumea peste cap.

Intru în baie şi mă schimb. Câteva minuj^ ^ târziu, când ies, Alek îşi trage bocancii înaP°‘m jeş(e deranjează să îşi lege şireturile, ci doar le mgr

înăuntru. Se ridică, îşi trage mânecile de la hanorac, apoi pare pregătit să iasă înapoi pe geam.

— Ce faci? mă întreabă. Nu vii?

Mimez un zâmbet.

— Ba da, dar o să ies pe uşă, ca oamenii normali.

El ridică indiferent din umeri, apoi dispare. Închid fereastra în urma lui şi ezit o secundă. Aş putea să nu cobor. Să îmi bag căştile în urechi şi să ignor bătăile din geam ale lui Alek. Probabil că ar reuşi să o trezească pe bunica la un moment dat, iar ea sigur va şti cum să scape de el.

însă nu o fac.

Eu şi Malakai chiar trebuie să avem o conversaţie.

Ies şi trag paltonul pe mine, în timp ce cobor scările. E a doua seară când ies din casă la ora asta şi, deşi bunica nu m-a întrebat nimic astăzi, nu cred că o să mai am acelaşi noroc şi mâine.

Fără minciuni, îmi zic.

Inspir adânc şi ies. Alek mă aşteaptă în faţa casei. Are mâinile băgate în buzunarele de la blugii gri şi împinge cu vârfurile papucilor în puţina zăpadă care a mai rămas. E atât de linişte, încât aud sunetul făcut de talpa papucilor mei pe zăpadă.

— Te-ai răzgândit?

Vocea lui Alek e prietenoasă şi îmi mai alungă puţin din nelinişte.

- Nu.

Alek aşteaptă să ajung la el, apoi o ia în stânga.

— E departe? încerc să vorbesc cu el, deşi situaţia asta e oarecum ciudată.

— Nu, dar mi-am lăsat motorul la...

îl întrerup, înainte să mai adauge ceva. E nebun?

— N-am de gând să mă urc pe aşa ceva, îl înştiinţez. Prefer să merg pe jos.

Vocea îmi sună panicată. E suficientă o simplă menţionare a unei motociclete ca mintea să mi se umple din nou cu imaginile accidentului. E iarnă, pentru numele lui Dumnezeu! Are o dorinţă sinucigaşă? Poate că şoseaua e curată, dar n-are nicio importanţă.

— Poate că nici tu n-ar trebui s-o mai faci, zic fără să-mi dau seama.

Alek îmi aruncă o privire serioasă, cercetătoare.

— Stai liniştită, Harrnah, îmi zâmbeşte cu un colţ al buzelor. Nu toată lumea e ca Malakai.

Ce vrea să însemne asta?

— Doar... ai grijă, îi spun puţin alarmată.

îşi ridică palmele, dar nu îmi dau seama dacă e un gest de retragere sau dacă e menit să-mi sugereze să mă calmez. Respiraţia mea e sacadată şi îngreunată- Mă opresc pentru o secundă şi mă aplec, aşezându m palmele pe genunchi.

— Hannah, eşti bine?

Alek se lasă pe vine în faţa mea şi zâmbeşte. Toţi băieţii drăguţi din oraşul ăsta trebuie să fie prieteni cu

Malakai?

Sau... Malakai.

— Da, doar...

Ridic un deget, făcându-i semn să mă lase o secundă. Alek îşi aşază o palmă peste mâna mea dreaptă şi mă strânge uşor. Degetele lui nu sunt nici calde, nici reci, dar mă calmează într-o oarecare măsură.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu. Sunt în regulă.

— Sigur?

încerc să îi răspund cu un zâmbet. Sunt în regulă. Sunt doar idioată şi mă panichez mult mai repede decât ar trebui.

— Hai să mergem, îi zic, îndreptându-mi poziţia.

Alek îşi reglează pasul după al meu şi la un moment dat îşi ascunde din nou jumătate de faţă sub glugă.

— Nu eşti din oraş, nu?

Sunt atât de obişnuită să petrec timpul cu Malakai, încât sunt luată prin surprindere de întrebarea lui. Cred că m"am obişnuit atât de mult cu Malakai, încât acum oamenii care se arată interesaţi chiar şi de cel mai mic aspect al vieţii mele mă cam sperie şi încep să fiu sceptică.

Nu, nu sunt de aici.

— Te simţi mai bine?

îmi aruncă o privire fugitivă. Mi se pare că se încruntă, însă nu insistă cu întrebările, iar eu apreciez asta. Nu simt nevoia să vorbesc, ceea ce e ciudat.

Am petrecut prea mult timp cu Malakai.

De obicei, nu mă pot opri din vorbit. Ne petrecem tot restul drumului în tăcere şi nu e necesar să-mi spună când ajungem. Nu ştiu ce înseamnă la Alek că *nu e nimic deosebit,* însă mie asta mi se pare a fi o petrecere... mare. Muzica se aude de la o distanţă mare, strada e plină de maşini şi, dintr-odată, vreau să mă întorc.

— Poate că ar fi mai bine să...

— Nu te întorci, râde el, prinzându-mă de mână înainte să mă întorc pe călcâie şi să plec.

Inelele de pe degetele sale sunt incredibil de reci.

— Dar...

— Bei ceva, îmi propune. Dacă nu te simţi bine, te duc înapoi.

— Mă descurc şi singură, mormăi.

— Da, mereu eşti aşa arţăgoasă, o zice mai mult pentru sine.

Mă trage după el spre intrare. Nu vreau să mă pierd în mulţimea de oameni şi în muzică, insă cu « încerc mai mult să îmi retrag mâna din a lui A atât mai mult întăreşte strânsoarea. îmi aruncă *o* p ^ dezaprobatoare peste umăr, sugerându-mi s ’ ^ cuminte

şi să nu încerc să-mi eliberez mâna. n sc^ ^ mă obişnuiesc cu atingerea lui şi îl urmez ăr s ^ ^ împotrivesc. Se salută din mers cu câţiva oam

se opreşte să vorbească. Eu nu ştiu dacă sunt privită din cauză că încă sunt văzută drept cea care i-a salvat viaţa lui Malakai sau din cauză că Alek mă ţine de mână şi mă trage după el.

— Alek!

Degeaba şoptesc. Muzica e atât de tare, încât trebuie să ţip. Până să fac asta, arunc o privire în jur. După acel an în care m-am răzvrătit împotriva alor mei, am evitat petrecerile de genul ăsta pe cât de mult posibil. E deja suficient de târziu încât lumea să fie ori beată, ori drogată. Sau ambele. Două fete dansează undeva pe o masă şi până şi aici lumea s-a împărţit în grupuri.

— Alek! ţip la el ca să mă fac auzită.

Se opreşte brusc şi nu-mi dau seama de asta la timp. Mă izbesc de el, apoi îmi ridic privirea ruşinată. Stăm mult prea aproape unul de celălalt.

Ochii lui Alek sunt undeva între verde şi gri. În niciun caz nu sunt albaştri.

O, Doamne!

— Scuze, reuşesc să zic fără să mă bâlbâi.

— Nicio problemă. Ce-ai spus?

— Trebuie să vorbesc cu Malakai. Pentru asta am venit.

“ Hannah, hai să-ţi luăm ceva de băut. Malakai [e]— P[e] aici pe undeva.

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să îi spun ceva, [a]Poi plec. Şi nu trebuie să vii cu mine. Mă descurc.

— Eşti sigură?

Abia când îşi scoate piercingul din limbă printre

dinţi şi se joacă cu el îmi dau seama că are aşa ceva. Atenţia mea la detalii e... inexistentă.

încuviinţez, iar el o ia din nou din loc şi fură un pahar din mâna unei fete blonde când trece pe lângă ea. Iar ea, în loc să fie revoltată, priveşte visătoare în urma lui. Alek îi aruncă o privire peste umăr şi îi face cu ochiul. Nu ştiu de ce, dar mă gândesc că asta o fi vreo promisiune pe care i-o face. încetineşte pasul şi aşteaptă să ajung lângă el. Ne-am oprit în uşa de la ceea ce pare a fi sufrageria şi blocăm intrarea.

— Uite, îmi şopteşte Alek mult prea aproape de ureche. Acolo.

îmi face semn cu bărbia spre stânga. Malakai stă întins pe o canapea şi o ocupă în totalitate. Jos, lângă canapea, e acea fată pe care am văzut-o la spital şi la el acasă în acea zi în care s-a enervat şi a început să spargă lucruri.

— Uite cine-i aici! ţipă imediat ce îşi ridică privirea spre uşă, în timp ce eu arunc o privire celorlalte persoane din încăpere. Aleeek!

Lungeşte e-ul mai mult decât e necesar şi cred că e beată. Malakai îşi întoarce şi el privirea şi se încruntă, când mă vede. De parcă nu se aştepta să vin. Ochii îi cad pe mâinile noastre împreunate şi încerc să mă retrag,
Alek nu mă lasă. Nu-mi explic încruntătura de pe u
Malakai.

— Aţi ajuns la fix! spune fata în continuare. Tocmai am început să jucăm adevăr sau provocare. Era rândul lui Kai.

Inspir încet, încercând să nu îi acord importanţă. Ea

e singura care vorbeşte, deşi mai sunt vreo trei fete în cameră şi cel puţin cinci băieţi. Părul ei brunet e prins într-un coc în vârful capului şi, în comparaţie cu cele pe care le-am văzut atunci când am intrat, ea e chiar decentă. Are nişte jeanşi şi un maiou negru, decoltat, dar nu indecent.

— Alek, şoptesc cu greu.

— Da? mă întreabă el cu o voce la fel de şoptită, de parcă am avea vreun pact, dându-şi gluga jos.

— Deci, Kai? Adevăr sau provocare?

— Provocare, zice el cu îndrăzneală.

Din nu ştiu ce motiv, Alek pufneşte. Eu mă aşteptam la asta.

Malakai nu ştie ce e ăla adevăr.

— Asta a fost o idee proastă, zic.

— Te provoc să o săruţi pe Anna.

Durează câteva secunde până să înţeleg, pentru că ea a vorbit cu Malakai în acelaşi timp în care eu am vorbit cu Alek.

Eu sunt Anna.

Malakai râde dispreţuitor. Sunetul îmi provoacă o neplăcere imensă şi vreau să merg şi să-i dau una. Mă simt ca una dintre acele adolescente naive şi stupide din filme.

în cameră se face linişte şi toată lumea aşteaptă răspunsul lui Malakai. Inclusiv eu, chiar dacă ştiu că e pe cale să spună o prostie. El şi gura lui spurcată!

Alek mă strânge uşor de mână, de parcă încearcă să-mi transmită să nu mă pierd cu firea, indiferent de răspunsul lui Malakai.

— Nici gând. Cred că aş prefera să mai am încă un accident.

Se aud câteva râsete. Nu vreau. Jur că nu vreau, dar ceva se frânge în interiorul meu şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să încep să plâng în faţa tuturor. Mă holbez la el, incapabilă să dau un răspuns inteligent. Are o sclipire în ochi pe care nu o înţeleg. Nu-mi vine să cred că a spus asta. Dintre toate lucrurile tâmpite pe care ar fi putut să le zică, Malakai a trebuit să-l spună pe cel care mă răneşte cel mai tare.

— Atunci nu te superi dacă o fac eu, îl aud pe Alek şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă cuprinde de talie şi se postează în faţa mea.

Nu că ar conta, dar poate m-aş supăra eu.

începe să îmi pară rău că am refuzat băutura aia. înainte să-şi încline capul şi să îşi lipească de ale mele, Alek îmi zâmbeşte. E o jumătate de zâm ^ arogant, în colţul drept al buzelor. Buzele lui sunt reci ^ la băutura pe care a furat-o în urmă cu câteva minute ş pot simţi gustul dulce. Căpşuni. Sau poate cireşe.

Mă sărută. Mă sărută de-adevăratelea.

impresia că e o glumă şi că urma să spună ceva doar ca să mă facă să mă simt şi mai prost, însă nu.

^Vtwiva c*t LWLl ţia^a.

Iui o caută pe a mea şi simt metalul rece al piercingului. Alek îmi eliberează, în sfârşit, mâna, însă doar ca să o mute pe obrazul meu. Ceva se agită în stomacul meu, apoi explodează cu totul. Mă lipeşte de el şi mă pierd în sărut şi în gustul lui dulce. Totul s-a întâmplat mult prea repede şi îmi dau seama că îi răspund la sărut.

Cineva îşi drege glasul şi nu trebuie să îl privesc ca să ştiu că acel cineva e chiar Malakai.

— E o cameră liberă sus dacă aveţi nevoie, mai mult mârâie decât vorbeşte.

Alek se retrage fără prea mult entuziasm. Are din nou acel zâmbet arogant şi se joacă pentru câteva clipe cu piercingul din limbă, apoi se roteşte spre Malakai.

— Eşti un idiot, îi spune calm.

Alek trece pe lângă mine, iar când privirea mea o întâlneşte pe a lui Malakai, îmi dau seama că e furios.

Al naibii de furios, deşi el a căutat-o cu lumânarea.

De ce arată de parcă s-a ars?

Eu ar trebui să mă simt rănită.

— Chiar eşti un idiot, îi confirm ca să audă toată lumea. Ştiam deja că adevărul nu e punctul tău forte, dar se pare că îţi place să te dai şi în spectacol.

Malakai arată de parcă vrea să se ridice şi

să-mi dea una.

— Vrei să joci, Anna? mă întreabă tipa brunetă.

— Nu, mulţumesc, reuşesc să rostesc calmă.

Apoi mă rotesc pe călcâie şi plec.

Dimineaţă, m-am trezit cu o durere îngrozitoare de cap, deşi n-am băut nimic. O fi doar durerea provocată de faptul că e luni şi că am fost obligată de bunica să mă întorc în lumea reală, după un weekend în care m-am închis în cameră şi nu am fost prea comunicativă. Nu mi-am deschis telefonul deloc, iar bunica nu a insistat să discute cu mine. Oftez din cinci în cinci secunde şi îmi forţez picioarele să se mişte.

Ajung în parcarea liceului şi imediat vreau să mă întorc şi să plec. Nu mă simt bine. Cred că o să răcesc. Am nevoie de câteva zile libere. Multe zile libere. Vreau să stau acasă. Parcarea e deja aglomerată şi nu ştiu de ce mă deranjez să-l caut din priviri pe Malakai, când deja ştiu că nu o să-l găsesc aici.

Idiotul.

Malakai e un idiot ^ aCOrc∗ cu vocea din mintea mea. că am crezut chiar ^ ^ 3m ^ ∘St mai Id,oatâ Pen∗ru *altfel* decât aJa 5 P0ntrU ∘ *aec ™'dă, că el* ar *putea fi*

Mă *m* *vede* *toată lumea.*

*întoarce din^dr^* *SUnt* *^ ∘arte* *aproape de a mă ultima* vreme în a! 5-311 schimbat *atât de* multe in

lumea. Trebuie să ^ *∘U mai vreau sâ dau CU B* *Povestesc câte*

^Vtwiva c*t LWLl ţia^a.

Te∗*o1* \ *Prob*/*ema cu Elliot. Trebuie să*
Parte şisăso *oeVa ,U*∗ *Emil Y' înainte să afl e din altă*
** supere pe mine.*

Mă rotesc, hotărâtă să mă întorc acasă. O motocicletă se îndreaptă spre mine, făcându-mi inima să gonească mai repede. Aproape mă lipesc dc gard, rugându-mă să treacă mai repede, însă opreşte incredibil de aproape de mine. Nu cunosc prea multă lume atât de sărită de pe fix, aşa că nu-mi rămâne decât un singur nume în minte.

Minunaţi

Alek îşi dă casca jos, apoi îşi întoarce capul spre mine. Părul lui brunet e complet răvăşit şi pare somnoros.

O, fir-ar!

Are un ochi vânăt. îşi întoarce ghiozdanul şi îl atârnă pe un singur umăr, apoi scoate nişte ochelari pătraţi de soare. Ştiu că nu şi-i pune ca să se ferească de soare, aşa că nu-i atrag atenţia asupra lipsei lui, dar chiar şi după ce îşi acoperă ochii, tot am impresia că mă uit la ochiul lui vânăt.

- 'Neaţa, ră de soare! îmi spune pe un ton mult mai vesel decât înfăţişarea lui.

Mormăi ceva indescifrabil, drept protest, şi mă dezlipesc de gard.

- Nu? râde el. Atunci doar 'neaţa. Mai bine? îmi

mijesc ochii, îmbufnată.
— 'Neaţa, răspund până la urmă.

— Şi uite că vorbeşte!

Râsul lui e contagios şi mă trezesc că zâmbesc.

— Mai bine, zice pe un ton entuziasmat.
îmi dau ochii peste cap.

— Ascultă, îi zic, putem să nu facem mare caz din

ce s-a întâmplat?

Alek coboară de pe motocicletă şi o lasă aici, deşi nu e loc de parcare.

— Şi doar ca să ştii, adaug, eşti sinucigaş pentru că mergi pe aia - flutur o mână spre motocicletă - pe o vreme ca asta.

lama, voiam să accentuez, însă Alek s-a oprit în faţa mea şi îmi oferă zâmbetul ăla care e un pericol public. E mereu atât de binedispus? E opusul lui Malakai şi habar n-am cum să mă comport cu el.

— Fetele, spune pe un ton dramatic. Le săruţi o dată şi numai la asta se gândesc.

Deschid gura ca să zic ceva, dar el îşi lipeşte un deget de buzele mele, luându-mă prin surprindere.

— Unu, ştiu că vrei să te sărut din nou. Doi, vremea nu e aşa de rea şi, trei, nu chiuleşti azi de la şcoală.

De unde ştie el ce e în mintea mea? Nu vreau să mă sărute din nou. Vremea e îngrozitoare, iar eu nu vreau să chiulesc doar azi, ci întreaga săptămână, dacă e posibil.

Oare vreau să mă sărute?

— Ce-ai păţit la ochi? încerc să schimb subiectul.

— Ă...

— Nu, nu te-ai împiedicat. Ştiu că asta t rtp voastră preferată, dar nimeni nu o crede.

Alek rânjeşte, apoi îşi trece o mână pe după umerii mei şi mă forţează să mă mişc.

— Trebuia să-l vezi pe celălalt tip.

— Da, asta e a doua replică preferată, zâmbesc.

Care celălalt tip?

— Nu contează, zice sec.

Simt nevoia să-l întreb dacă se simte bine, dar nu o fac. îmi vine să-mi ascund faţa, doar ca să evit privirile pe care le simt asupra mea. Sunt atât de conştientă de faptul că mâna lui e trecută pe după umerii mei, încât e aproape dureros. Nu ştiu de ce am impresia că simt din nou gustul dulce al buzelor sale. Ştiu că e doar în mintea mea. Nu sunt nebună, doar că pare atât de real.

— Nu te mai gândi la sărut, Hannah, îl aud ca prin vis.

— Nu mă gândeam la sărut, îl contrazic, deşi simt că obrajii îmi iau foc.

Alek e... ciudat.

Atrăgător.

Nu. Ciudat şi atât. Oftez de parcă am o greutate în piept.

— Vrei să-mi explici de ce lumea are impresia că am sărutat-o pe iubita lui Malakai? schimbă subiectul.

îl privesc dezorientată. Ce a făcut? Cine?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre tine şi Kai, zice Alek.

— Nu există eu şi Kai, aproape mă răţoiesc,

— Eşti sigură?

Dacă sunt sigură? Era şi el prezent când Malakai... a spus ce a spus. Nu vreau să mă gândesc din nou la asta.

— Da. Las-o baltă, îl rog. Eu o iau încolo, îi zic după ce intrăm, făcându-i semn cu bărbia spre dreapta.

— Te conduc.

Dau să protestez, dar el deja mă împinge în acea direcţie. Alek a făcut deja suficiente pentru mine. Simt că îi datorez o mare, mare favoare. Mă opresc la intrarea în clasă.

— Eu...

— Cred că şi eu. Stai aşa.

îşi retrage mâna şi îşi deschide ghiozdanul. Scoate o foaie şi se uită fugitiv pe ea. Nu-mi vine să cred că nu a reuşit să îşi memoreze orarul până acum.

— Mda. Aici.

De fapt, cred că l-am văzut de câteva ori în aceeaşi clasă cu mine, însă în afară de Elliot şi Emily, n-am P^{r}^ reţinut niciun chip sau nume. Pentru că mi-am impus nu o fac.

Şi de Malakai.

îmi dau seama că nu i-am văzut pe cei d ^ pe nicăieri astăzi. Alek mă lasă să intru P*^{inia}j $_{t}$,j urmează şi, după ce mă aşez pe undeva pe la *m*
aşază în laterala mea.

Ceea ce înseamnă că trebuie să fac eforturi mari ca să mă concentrez la oră pentru că, da, încă mă gândesc la acel sărut.

Pe drum îmi dau seama că, în loc să mă îndrept spre casă, mă îndrept spre conac. Mă opresc pentru o clipă şi inspir adânc. Nu mi-am dat seama când am luat-o în direcţia asta, însă poate că ar trebui să merg până la capăt cu gândul şi să...

Vorbesc cu Malakai.

Dacă asta ar fi posibil.

Ştiu că doar eu voi vorbi, iar el îmi va răspunde pe un ton sarcastic. Şi, oricât de mult încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat, acum, că sunt singură şi nu trebuie să mă concentrez la nimic, mi-e aproape imposibil. Malakai ar fi putut să spună multe lucruri. Unele care tot ar fi reuşit să mă rănească, însă a preferat să spună cel mai groaznic lucru posibil.

Ştim amândoi că nu ar putea să mai treacă niciodată printr-un alt accident.

Când am ajuns acasă, am plâns. Ca o fraieră ce sunt, am plâns, întrebându-mă dacă eu am greşit cu ceva sau dacă aşa e Malakai atunci când e înconjurat de alte persoane.

Merg până la capăt, însă când ajung, îmi dau seama că nu mi-e atât de uşor să bat la uşă şi să-l confrunt

pe Malakai. Nu ştiu ce o să îi spun, însă ştiu că nu o să-i cer nicio explicaţie. Vreau doar să nu mai am nimic de-a face cu el. Atâta tot.

Şi de ce sunt aici?

îmi strâng mâna în pumn, apoi bat atât de încet, încât nu sunt sigură că mă aude cineva. A doua oară, bat cu ceva mai multă viaţă şi aştept.

Un minut.

Două.

îmi pierd răbdarea.

Uşa se deschide şi Malakai mă priveşte surprins. Probabil, nu se aştepta să mă vadă aici. Nici eu nu credeam că sunt suficient de fraieră încât să mă întorc.

— Anna?

Evident. Cine altcineva ar încerca să treacă peste toate toanele lui Malakai? îmi încrucişez braţele la piept şi îl privesc. E ceva schimbat la el, dar nu-mi dau seama ce. îl analizez din cap până în picioare. Spre surprinderea mea, se fereşte din uşă şi îmi face semn să intru.

Ghipsul

Asta lipseşte.

Sunt ât d

*să îi spun că mă J**Ur ^rinsă încât îmi vine să zâmbesc P*er eche*

*de blugi ne C*3 ^P3*în sfârşit. Poartă o sil ™ ciudat să nu-J ^ Untricou Surprinzător. Mă cu un picior în . mai văc* îmbrăcat în pantaloni scurţi*

ia c<ujă, dar acum ^ r°habU că încă nu poate renunţa e Pe picioarele lui şi e... diferit

— Ce vrei, Anna?

Pufnesc dispreţuitor.

— În secunda asta? Să te duci naibii, dar nu cred că *o să* se întâmple.

Malakai zâmbeşte şi îşi arcuieşte o sprânceană. Nu pare deloc surprins de răspunsul meu. Poate că se aştepta să fiu supărată pe el.

— O dorinţă mai realizabilă?

— Să nu te mai văd niciodată în viaţa mea.

— Cred că asta se poate rezolva. Şi totuşi, ce cauţi aici?

Mereu mă contrazic singură. Ce caut aici dacă vreau să se ducă naibii şi să nu-l mai văd niciodată în viaţa mea? îşi bagă mâinile în buzunarele de la blugi şi continuă să mă privească.

— Vrei ceva de băut?

Mă balansez de pe un picior pe celălalt, nervoasă. Clatin din cap şi plescăi din buze, nevenindu-mi să cred cât e de calm. N-are nimic de zis? Poate nişte scuze pentru că e un idiot? O să îmbătrânesc aşteptând nişte scuze de la Malakai, iar eu trebuie să găsesc o scuză pentru faptul că am apărut din nou la uşa lui.

— Eşti insistentă, Anna. Credeam că m-am făcut

destul de înţeles.

— Că ai prefera să mai ai încă un accident decât să te săruţi cu mine? izbucnesc. Da. Am înţeles mesajul.

Poate că nu pot să fiu la fel de nesimţită ca Malakai, însă aş putea să îi spun să se roage să nu aibă

acel accident în preajma mea, pentru că de data a« o sâ-l mai ajut. E „ tâmpenie, evident ^ ^

din nou dacă ar fi nevoie. La naiba, cred că i-aş dona si „! organ dacă ar avea nevoie şi dacă am fi compatibili.

- Şi ce mai vrei?

Doamne, cât de enervant poate să fie! Nici măcar nu cred că se străduieşte. Pur şi simplu, cred că aşa e Malakai, iar eu se pare că nu sunt genul de persoană care face o greşeală o singură dată. O fac de vreo zece ori şi tot nu mă învăţ minte. Altfel, nu m-aş afla aici. Mă rotesc şi dau să ies pe uşa care încă e deschisă, dar Malakai îşi întinde braţul pe deasupra mea, îşi lipeşte palma de uşă şi o închide.

— De ce eşti aici, Hannah?

— Anna, Hannah, îl imit. Naiba să te ia!

N-ar fi trebuit să gândesc cu voce tare. Malakai mă prinde de braţ şi mă roteşte cu faţa spre el, apoi vine spre mine. Mă dau în spate până când mă lipesc de uşă, întrebându-mă ce-i în mintea lui.

— Anna...

Scrâşnesc iritată şi-mi ridic mâna. Plănuiam să o îndrept spre obrazul lui, însă Malakai e mai rapid dec mine şi îmi ghiceşte intenţiile. Mă prinde de înche^ e şi-mi roteşte mâna la spate. Acum mă ţine cu a mUtg mâini, iar cea cu care până acum mă ţinea de W ^ pe spatele meu. Sunt prinsă între el şi uşă,

decât
mă rotesc sau să fac vreo mişcare. Nu-iru r cât
să-mi implor inima să nu o ia razna. Îmi ţin de aer. pot

de mult, refuzând să inspir parfumu ui Trebuie să-mi ridic privirea ca să ma ui

— Vrei să-mi cer scuze? mă întreabă pe un ton mai puţin dispreţuitor.

Clatin din cap. Scuzele sale nu m-ar ajuta la nimic. L-aş ierta şi aş ajunge să mă pun din nou într-o situaţie asemănătoare.

— Scuzele tale sunt inutile, Malakai. Ştim amândoi că o să te comporţi ca până acum, aşa că de ce să te mai străduieşti?

îşi îngustează privirea, iar strânsoarea din jurul încheieturii mele devine mai slabă.

— Ce vrei de la mine, Hannah?

Simt lacrimi în colţurile ochilor. O, Dumnezeule! Asta îmi lipsea acum. îmi trag nasul şi încerc să nu cedez. Nici măcar nu ştiu de ce îmi vine să plâng.

— Am fost acolo, îi spun pe un ton calm şi în pragul plânsului. Habar n-am dacă tu îţi aminteşti, Malakai, dar am fost acolo. Te-am ţinut de mână, pentru numele lui Dumnezeu! M-am rugat să nu mori! Am intrat în panică, pentru că nu ştiam cum să-ţi opresc tot sângele să se mai scurgă pe asfalt!

— Hannah...

Vocea lui e răguşită şi pare îndurerată. îmi ridic sprâncenele, nevenindu-mi să cred că detectez o urmă de regret în tonul vocii sale.

— Nu, îl întrerup. Lasă-mă să termin. Apoi am tot continuat să vin la spital, deşi nu aveam niciun motiv să o fac! Şi după aia am venit aici şi... ca să vezi, Malakai! S-a dovedit că eşti o persoană irascibilă, insuportabilă şi
care nu ştie să facă nimic altceva decât să se plânsă
„ c5
îndepărteze pe cei din jur!

- De ce ai continuat să vii, Hannah?

Vocea i se frânge. Dacă nu mi-ar ţine ambele mâini, nu-aş ascunde faţa în palme. Nu ar fi trebuit să îi spun toate acele lucruri. încerc să formulez un răspuns.

— Pentru că îmi pasă de tine! Sau oricum... îmi păsa, încerc să mă corectez.

Irisurile lui albastre mă studiază cu atenţie, deşi e evident că nu am de gând să mai adaug nimic după prostia pe care tocmai am spus-o. Mă priveşte de parca îmi măsoară fiecare respiraţie şi fiecare mişcare pe care o fac. Trec rapid de la încordare la relaxare, apoi din nou la încordare, oscilând constant între cele două. Eu mă uit la buzele lui Malakai, iar el, la ale mele. Degetele i se încleştează în locul în care până acum doar îşi ţinea mâna pe spatele meu şi nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Dacă ar trebui să reacţionez. Îmi eliberează încheietura şi se apleacă, ducându-şi braţul pe deasupra mea, lipindu- şi palma de uşă. Distanţa dintre noi e aproape inexistentă şi nu mă îndepărtez deloc în secunda în care mă *¡¡pese* cu spatele de uşă. Malakai îşi coboară capul şi îşi ,iPeşte fruntea de a mea. închide ochii şi, pentru o secundă, m se pare că nu sunt singura care respiră sacadat.

Schimbarea lui s-a petrecut, din nou, *atât^* brusc, încât sunt dezorientată şi nu ştiu cum s ă (e Mâna îi urcă pe spatele meu, chinuitor de len • *o* clipă pe umăr, apoi urcă spre obraz. î m i j s M *e* degete zona din spatele urechii şi nu Ş[tlu].nainW Ce*[1] secunda în care mă pierd sau s-a întâmp [a]

ce face Malakai acum se numeşte tortură şi nici nu cred că îşi dă seama. Mi se face pielea ca de găină şi refuz să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă, în locul degetelor, m-ar atinge cu buzele.

E prea mult de îndurat.

încerc să expir încet, însă respiraţia mea e prea accelerată. Malakai îşi deschide ochii şi nu recunosc nimic din privirea lui. Sunt tulburi şi pare aproape la fel de confuz ca mine.

îi zâmbesc trist. Nu-l cunosc deloc pe Malakai, însă îl simt retrăgându-se încet. Orice avea de gând, acum s-a răzgândit.

—Kai, şoptesc printre buze. O să plec acum, înainte să spui o prostie şi să mă faci să te urăsc şi mai mult.

—Ar fi bine, îmi zâmbeşte într-un mod ciudat, aproape cu regret.

însă niciunul nu se mişcă.

—Dacă treci mâine pe aici, Marta o să fie acasă. O să îţi dea proiectele alea.

îmi întredeschid buzele ca să spun ceva, dar nu pot să rostesc niciun cuvânt. Sunt aproape dezamăgită. Aproape rănită. Prea aproape de Malakai. E atât de uşor să mă pierd în ochii lui.

— Proiectele?

— Mi-ai dat o listă, îmi reaminteşte el.

— Dar tu...

— Eu o să fiu plecat o perioadă, Anna.

Nici nu mă miră că ne întoarcem de unde am plecat. Poate că în urmă cu un minut era pe cale să mă sărute, dar Malakai tot Malakai rămâne.

— N-am vorbit serios când ţi-am spus să te duci la naiba, D'Andre.

— Oare?

Se dezlipeşte de mine şi rânjeşte cum numai el poate să o facă.

Nu, n-am vorbit serios, iar el ştie asta. La fel cum ştie că, dacă nu plec chiar acum, va spune altceva care mă va răni. Cine ştie cât de rău, de data asta.

De fapt, îmi pare rău pentru tot ce am spus.

— Unde...

— Pleacă, Anna.

îmi deschide uşa, dar e o expresie ciudată pe lui. Arată aproape dezamăgit.

Ies fără să încerc să-l întreb din nou unde Pleacă‘ Tot nu ştiu pentru ce am venit la el. Poate, pentru secundă, m-am îmbătat cu iluzia că îi pare râu PentrU. a a spus. Şi, poate, pentru acea secundă în care vocea
părut încărcată cu regret, aşa a şi fost.

Viaţa mea a revenit la normal. Eu şi Elliot suntem din nou prieteni, iar Emily nu trebuie să mai alerge de la unul la altul, sperând că niciunul nu e supărat pe ea. Lumea începe să uite de faptul că m-am aflat acolo în momentul accidentului şi a început să mă lase în pace. Fără Malakai, nu mai există nimeni care să-mi provoace dureri de cap.

Doar că...

Nu credeam că o să spun asta vreodată. Nu credeam că e posibil.

Doar că...

Mi-e dor de Malakai.

Sunt conştientă că nu are de ce să îmi fie dor. De toanele, de aroganţa sau de nesimţirea lui însă...

Nu. Nu mi-e dor de Malakai.

îmi scot căştile din urechi şi oftez. Arunc o privire la telefon şi exact când să face şase fix, se aude soneria. Alek s-a oferit să-mi explice câte ceva la chimie pentru testul de mâine, iar eu i-am promis că-l ajut la spaniolă. Nu ştiu cum se face, însă toată lumea se pricepe la chimie mult mai bine decât mine. Şi, dacă ştiam vreodată că viaţa

mea urma să se dea peste cap anul ăsta, cu siguranţă aş fi avut mai mare grijă atunci când m-am înscris la cursuri.

Ies din cameră, dar se pare că bunica mi-a luat-o înainte.

- Bună ziua, îl aud pe Alek şi îmi vine să chicotesc că se străduieşte să fie politicos.

- Bună, Alekzandre. Mă bucur să văd că ai nimerit uşa de data asta, îi răspunde bunica.

îmi duc mâna la gură şi încerc să nu râd. Mă opresc înainte să ajung la scări, curioasă de răspunsul lui Alek. Alekzandre? După ce a plecat Malakai, am stat destul de mult timp cu Alek, însă nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l întreb de la ce vine prescurtarea numelui.

Şi nimeni nu a sărutat pe nimeni. Nimeni nu a făcut nicio aluzie. Lucrurile chiar au revenit la normal.

- Mda, ă... Vecinul ăla al dumneavoastră şi-a luat scara înapoi.

îmi muşc buza de jos. Trebuie să-l întreb pe Alek de unde o cunoaşte pe bunica, dar momentan revin a mine în cameră, convinsă că se descurcă singur. Au vocea bunicii, dar nu mai disting clar ce spune, uşa şi mă trântesc pe pat.

Alek intră în cameră cinci minute mai

târziu, să se deranjeze să bată la uşă.

- Dacă eram dezbrăcată? încerc să par îmbufnat«

- Şi? Cum m-ar fi deranjat asta?

îmi dau ochii peste cap şi arunc cu o pernă în el. O prinde la timp, dar nu mi-o aruncă înapoi. Vine şi se trânteşte pe pat lângă mine, îmbrăţişând perna.

— Alekzandre? chicotesc. Serios?

Mârâie nemulţumit şi închide ochii.

— De unde o cunoşti pe bunica? întreb în continuare.

— Am locuit o perioadă pe strada asta. Mi-a îngrijit de multe ori genunchii juliţi.

Sună a ceva ce ar face bunica. îmi pare rău că nu mi-am petrecut copilăria aici. Că nu l-am cunoscut pe Alek atunci, când era un copil care avea nevoie de cineva să îi cureţe rănile din genunchi.

Sau pe Malakai, adaug cu o urmă de regret.

Alek cască. Pare că a uitat complet de ce se află aici.

— îmi pare rău pentru tine, dar mâine am test la chimie, îi reamintesc.

Nu arată de parcă are chef să facă mare lucru, însă eu am nevoie de o notă mare. La restul materiilor - şi încă nu-mi vine să cred asta proiectele lui Malakai s-au dovedit a fi perfecte. Nu ştiu dacă a plătit pe cineva ca să *le iacă Şi n»ci măcar nu cred că îmi mai pasă. Nici nu 1 am crezut până când nu m-a sunat Marta să îmi spună să merg să le iau.

Malakai e plecat deja de trei săptămâni. Marta a spus că ar trebui să se întoarcă peste o săptămână sau două. Depinde de cum decurg şedinţele de terapie. îmi doresc să decurgă totul bine pentru el. îmi doresc atât de mult să-I sun. Chiar dacă o să mârâie la mine şi o să mă întrebe ce vreau şi cine naiba mă cred

de îndrăznesc să îl sun, măcar aş şti că e bine.

- Hannah?

îl privesc pe Alek. S-a rotit spre mine şi îşi sprijină capul în palmă.

- Da?

- Kai? mă întreabă el.

Ridic din umeri. Alek e prietenul lui Malakai. Poate că el a vorbit cu el. Poate că...

- Nu, mint. Ne apucăm sau ce facem?

- Sau ce facem? mă întreabă.

- ^CerC Să nu zân>besc, dar e greu să mă abţin în jma ui. Alek e... Normal într-un mod distorsionat Ai norma^tatea e subiectivă, aşa că da, pentru mine, ^ . 6 norma^ Poate că nu e chiar genul de băiat pe care H ’r 1 repezi 85 n Prezinţi părinţilor şi să îl aduci la cină, facă UmCa l] cunoa$te şi nu s-a deranjat până acum să d 60 °ţ>servatîe. Mă bucur că nu am fost nevoită să i> explicaţii pe care oricum nu le am.

Am nevoie de o favoare, zice din senin.

Îl privesc curioasă. Nu-mi dau seama de ce favoare ar putea să aibă Alek nevoie. Sunt convinsă că dacă are nevoie de ceva, la fel ca Malakai, e suficient să pocnească din degete.

— Spune.

Deşi nu sunt sigură că vreau să aflu. Nu-mi place zâmbetul ştrengăresc pe care îl are.

— Crezi că ai putea să vii cu mine la o petrecere?

Mă înec cu salivă şi încep să tuşesc, dar e mai bine decât să fi băut apă şi să o scuip pe el. Mă priveşte îngrijorat şi amuzat în acelaşi timp.

— Hannah? Eşti bine?

Mă ridic de pe pat şi mă îndrept spre paharul cu apă care e pe birou. Iau două guri şi încerc să îmi revin.

— Lasă-mă două minute.

Mă întorc cu spatele la el şi aştept să îmi revin. Nu, nu sunt bine. Mi-am amintit ce s-a întâmplat ultima dată când am fost cu Alek la o petrecere. Lucrurile nu au decurs prea bine pentru mine şi nu cred că mai pot să trec o dată prin asta, chiar dacă Malakai probabil nu o să fie acolo.

— De ce? mormăi. Ce o să se întâmple, de data asta?

— Nimic, şopteşte mult prea aproape de urechea mea- Şi crede-mă că dacă aş fi ştiut ce avea de gând Malakai, nu aş fi venit atunci. îmi pare rău.

Nici nu l-am auzit când s-a ridicat, iar acum îşi sprijină mâinile de birou, de o parte şi de cealaltă a mea blocându-mă.

— Nu-i vina ta.

— Nu, dar tot mă simt prost.

Alek e... Alek, iar eu nu sunt ipocrită. E amuzant, prietenos şi nu m-a făcut niciodată să mă simt aiurea. Iar uneori spune exact ce am nevoie să aud.

Dar nu e Malakai, iar asta cred că e o problemă.

Mie mi-e dor de Malakai.

— De asta m-ai sărutat? întreb cu un nod în gât. Pentru că te-ai simţit prost?

— Nu, îmi răspunde simplu.

— Cred că o să te refuz, şoptesc, încercând să schimb subiectul pe care tot eu l-am deschis.

Cred că gândurile mele sunt puţin încurcate şi nu gândesc coerent.

Nu vreau să merg nicăieri cu el. Nu. Nu. Nu.

— Haide, Hannah. S-ar putea să fíe distractiv. ^ plus, ultima dată, Malakai a fost gelos, aşa că nu ere lucrurile au ieşit atât de prost pe cât ai tu impresia.

De ce aş vrea să îl fac gelos pe Malakal^,N^ s-a întâmplat nimic între noi, exceptând momen^ ^ care *aproape* m-a sărutat, dar apoi a redevenit Ma a plus, eu nu ştiu ce simt pentru Malakai, însă ştiu ce

simt în lipsa lui.

Un gol. Unul mare, pe care nici măcar nu-l pot localiza.

închid ochii şi mă gândesc la ce simt acum. O mulţime de sentimente contradictorii.

—Dacă iau o notă mare la chimie, promit că mă gândesc la asta.

— Şi de ce mai stăm aici?

îşi mută mâinile pe talia mea şi mă roteşte cu faţa spre el. Zâmbeşte arogant şi mă întreb dacă asta ar putea să meargă vreodată. Nu că aş vrea să îl fac gelos pe Malakai sau ceva, dar... uneori e greu să fii „doar prietenă" cu un tip atrăgător. Nu sunt sigură că aş putea să fac asta, fără să dezvolt eu sentimente pentru Alek. M-a sărutat o dată şi nici acum nu mi-am scos acel sărut din minte.

îmi dau ochii peste cap.

— Sâmbătă, adaugă.

— Dacă...

—Dacă iei notă mare la chimie, mă completează el. Haide, Hannah. Aparent, unele aspecte din viaţa mea depind de nota pe care o s-o iei la chimie.

T rec pe lângă el şi scot cartea şi caietul de chimie, [a]Poi nu-mi rămâne de făcut decât să mă concentrez pe ce

spune, şi nu pe modul în care se mişcă buzele sale atunci când vorbeşte.

E sâmbătă. Şi, pentru că am luat o notă mare la chimie, mă aflu în casa unei persoane necunoscute, privind-o pe Emily cum dansează la câţiva metri de mine.

Şi sunt ameţită.

Nu plănuiam asta, dar nu plănuiam nici să vin cu Alek la petrecere, aşa că deciziile proaste vin una după alta.

Tot am încercat să-mi dau seama de ce m-a ruga Alek să vin cu el. Şi probabil că l-aş întreba asta, dacă nu aş fi atât de ameţită. închid ochii, dar mai rău fac aşa c încerc să îi ţin deschişi. Emily îmi zâmbeşte şi uni tace mâna, însă eu reuşesc doar să-i întorc zâmbetul. ᵛ ^ Alek strecurându-se printre oameni şi venind spre rm Are o linguriţă în gură şi un boi cu îngheţată în m ^ Chicotesc, încercând să înţeleg ce e în mintea lui. ^ᵒᵃ lumea bea în jurul nostru, iar el mănâncă îngheţată.

- Vrei? mă întreabă când ajunge în faţa mea.

Clatin din cap. Ridică din umeri şi mă P[1]^* de parcă nu înţelege cum pot să refuz, apoi se tr n pe canapea. Eu stau pe o margine şi încerc să-rm me echilibrul. Acum am un singur ochi deschis. Şi ° ameţ ^ ^

îngrozitoare. Alek îşi strecoară mâna pe lângă mine $ aşază pe piciorul meu.

Nu, nu, nu.

Chestia asta e periculoasă.

Aleke sexy.

Eu sunt ameţită.

Şi, din proprie experienţă, ştiu sigur că fac unele lucruri atunci când sunt beată, lucruri pe care ajung să le regret a doua zi.

Dar Malakai nu e aici. Malakai e un nesimţit arogant, care nu s-a comportat niciodată cu adevărat frumos. Nu a fost în stare nici măcar să îmi spună unde pleacă. în tot acel timp, nu mi-a spus nici măcar un lucru despre el.

Arunc o privire cu coada ochiului la mâna lui Alek care e pe coapsa mea, apoi închid ochii şi încerc să mă conving că asta e o idee proastă. Am făcut multe lucruri idioate până acum, dar am impresia că asta o să întreacă multe dintre ele.

Asta e o idee atât de neinspirată, încerc să mă conving.

îmi aşez mâna peste a lui şi înghit în sec. Pentru *0* fracţiune de secundă, am impresia că o să îl îndepărtez cu gestul meu, dar el nu face decât să-şi întoarcă mâna şi s -şi strecoare degetele printre ale mele. E mâna cu care *1* ţimf bolul de îngheţată, iar degetele sale sunt reci şi

Malak
ai

Ce naiba faci, Hannah?

Alek nu mă întreabă asta. Stau cu spatele la el şi nu îndrăznesc să mă întorc şi să-l privesc. îi simt cealaltă mână în jurul taliei şi, fără nicio ezitare, mă trage în braţele lui. Mişcarea bruscă mă face să mă clatin. îi caut privirea, apoi simt nevoia să-mi ascund faţa. Are o sprânceană arcuită şi un zâmbet larg, de toată frumuseţea.

Alek e treaz.

Nu ştiu dacă din păcate sau din fericire, însă e treaz.

Eu am o scuză pentru faptul că l-am luat de mână. Sunt ameţită. Care e scuza lui că m-a tras în braţe?

îmi rotesc privirea prin încăpere - cu greu de parcă îmi caut raţiunea pe care am pierdut-o.

— Eşti bine?

Alek are o voce joasă şi calmă şi e exact ce-mi lipsea în momentul ăsta. Mormăi un răspuns neclar şi încerc să-mi iau privirea de la el.

De un cinci? Sau poate de un şapte?

încerc să îmi dau seama cam de cât ar fi greşeala care-mi trece prin minte. De la unu la zece... Mh... *Dc* un şapte. Opt? Parcă pornisem de la cinci.

c A* Mâna ,U1 Alek îmi susţine spatele şi am impresia sta e singurul motiv datorită căruia încă stau dreaptă

Ştiu că o să regret, dar o să pun decizia ast* pe seama alcoolului. Mă rotesc spre el şi ezit pentru *o*

secundă, dar el nu schiţează niciun gest care să-mi dea de înţeles că i se pare o idee la fel de îngrozitoare pe cât mi se pare mie. Şi, în secunda următoare, îmi aplec capul spre el şi-mi unesc buzele de ale sale.

Are gust de îngheţată de... tiramisu, cred.

La început, niciunul dintre noi nu se mişcă. Doar respirăm unul peste buzele celuilalt şi e o senzaţie ciudată. Oricât de greşit ar trebui să se simtă, lipseşte sentimentul ăla copleşitor de vinovăţie. Apoi, Alek îşi încleştează degetele în talia mea, iar pe cealaltă mână o aşază pe obrazul meu şi începe să mă sărute. La început, lent, de parcă îmi dă timp să mă retrag, apoi, când nu o fac, limba lui se strecoară în gura mea şi îi simt metalul rece din ea. Mâinile mele sunt încleştate în părul lui brunet şi mă rotesc de parcă încerc să mă lipesc şi mai mult de el.

Sunt realistă. Nu simt nimic pentru Alek. Poate că nimic nu e un cuvânt chiar potrivit, însă... Cu Alek e... diferit.

într-un sens bun.

Dar e o greşeală.

Una pe care o s-o pun pe seama alcoolului.

*

Fac tot posibilul să îl evit pe Alek. Şi prin *tot posibilul* chiar vreau să spun... ei bine, tot posibilul. *E* prânzul şi nu am de gând să merg în sala de mese. Sunt şanse mari să mă întâlnesc cu el acolo. Mă ascund ca o laşă după un perete şi îmi scot capul din când în când ca să supraveghez holul.

Nu_mi_ Vine- Să. Cred. Că. Fac. Asta.

Ieri, *pe* seară, după ce am încercat să ascund şi nea intr-un colţ în care să nu mai privesc *niciodată,* m.-arn desdus telefonul. Aveam trei mesaje vocale de la i am făcut curaj *să Ie* ascult abia după câteva ore. *Hannah, sună-mă.*

Hannah, vorbesc serios, sună-mă.

Hannah, putem să ignorăm încă un sărut. Nu e mari

Oare? Poate că el poate, însă eu nu sunt atat * sigură. N-ar fi trebuit să îl sărut. Niciodată. Deşi prima dată când s-a întâmplat există o oarecare justi ^ nu trebuia să... Sâmbătă eram prea ameţită ca să |τ& ^ pese, dar vinovăţia şi-a făcut simţită prezenţa mintea mi s-a limpezit din nou.

O, Doamne!

Holul e aproape pustiu, dar începe să-mi fie foame şi nu mi-am luat nimic la mine. Poate că nu ar trebui să refuz pachetul pe care bunica se tot oferă să mi-l facă. în situaţii de criză - precum aceasta - ar fi util. Mă sprijin cu fruntea de colţul peretelui şi oftez. Ce tot fac? Nu mă simt deloc bine făcând asta. Parcă sunt Elliot.

O mână se aşază pe umărul meu, făcându-mă să tresar. Arunc o privire cu coada ochiului şi... nu pot face asta. Pe degetul mare e un inel mare, pătrat, cu un simbol ciudat, iar pe cel mijlociu e unul cu un cap de mort. Şi le- am văzut de atât de multe ori, încât e imposibil să nu le recunosc.

Alek mă strânge uşor de umăr.

— Hannah, eşti bine?

Simt nevoia să mă dau cu capul de perete. Nu, nu sunt bine. Am nevoie de câteva secunde să-mi adun curajul necesar ca să îl privesc, apoi mă rotesc încet.

— Salut, spun pe un ton ridicol de timid. Da, n-am nimic.

îşi retrage mâna şi se sprijină lângă mine, de perete. îşi roteşte inelul de pe arătător cu indexul în timp
ce uni aruncă un zâmbet şiret. Ştie. Evident că ştie că mă ascund de el.

A— mda. Trebuie să plec, rostesc repede şi, 0 să mă rotesc, încerc să trec pe lângă el, nesigură mcotro s-o iau.

fsjj$_c$- întinde braţul în faţa mea cu o mişcare rapidă. 1 nu e nev°ie să mă atingă, că mă opresc oricum. îmi

rotesc capul şi-l privesc cu ochi mari, întrebându-mă ce-i în mintea lui.

A mea. Ce-i în mintea mea de am ajuns să-mi umplu viaţa cu drame inutile. Nu pot face asta. Chiar nu pot.

— Serios, Hannah. Chiar e necesar?

Nu pare furios. Nu pare în niciun fel, sincer. E doar Alek. Alek pe care l-am sărutat. De două ori. O dată avea gust de cireşe sau căpşuni de la băutura aia stupidă, iar a doua oară avea gust de îngheţată. Dacă l-aş săruta acum, oare ce gust ar avea buzele lui?

închid ochii pentru câteva secunde, timp în care mă insult în minte şi încerc să mă trezesc la realitate. Doar că, mai nou, asta e realitatea mea. Lipsa lui Malakai mi-a adus o oarecare linişte - dacă ignor faptul că mi-e dor de el -, dar tot am reuşit să o periclitez cumva.

— Scuze, îi spun sinceră.

Ar trebui să mă comport mai matur, dar e atât de greu. Tot ce vreau e să am din nou cinci ani, să stau pe jos în faţa televizorului şi să mă uit la desene, în timp *ce* mama e în bucătărie şi...

Nu.

să

Nu vorbesc serios. Nu vreau asta. Nu vreau mai am nimic de-a face cu mama. Văd buzele lui A mişcându-se, dar m-am pierdut în amintiri şi nu am au niciun cuvânt din ce a spus.

p.i Nu

— Scuze, repet ca o idioată, dar n-am- eram atentă. Scuze.

Alek zâmbeşte şi începe să se joace din nou cu piercingul din limbă.

- Nu-ţi mai cere scuze. N-am zis nimic important.

- Nu?

- Nu. Doar că ne-am sărutat. Nu e mare lucru. Adică... Nu-i cazul să îţi închizi telefonul din cauza asta şi să te înfometezi.

Are o voce atât de caldă, încât e greu să fiu tensionată în preajma lui.

— Eu... nu mă înfometez, mă fâstâcesc.

— Hai să mâncăm, îmi propune.

încuviinţez, deşi n-ar trebui să o fac atât de repede, îmi face semn să o iau înaintea lui, apoi mă urmează.

— Şi, Hannah... oricum te-aş fi sărutat, îmi spune pe un ton nonşalant, în timp ce-şi bagă mâinile în buzunarele de la hanorac şi continuă să meargă relaxat.

Privesc nedumerită şi mă opresc. Alek continuă să meargă şi, vreun minut mai târziu, trebuie să alerg după el.

- Alek... ?

- Da.

Mă opresc înainte să intrăm în cantină. La fel face
şi el.

— Cum funcţionează asta?

Se încruntă.

— Cum funcţionează ce?

— Noi, vine răspunsul meu stupid.

Noi. Cum funcţionăm noi? Cum funcţionează relaţia dintre noi? Poate că dacă nu ne-am fi sărutat - de două ori aş fi crezut că suntem prieteni. Şi, în plus, sunt lucrurile pe care le spune uneori, ca acea chestie de mai devreme. M-ar fi sărutat oricum?

Ce. Suntem. Noi?

Asta nu e singura întrebare la care nu găsesc răspuns. Mă mai întreb şi cine sunt eu. Nu pot să fac asta. Nu pot să continui să mă sărut cu Alek, când mi-e atât de dor de Malakai. Ce e în neregulă cu mine?

Nu chiar atât de dor. Doar dor şi atât. Ca atunci când îţi lipseşte un prieten pe care nu l-ai văzut şi cu care n-ai mai vorbit de ceva vreme. Cred.

- Nu ştiu, Hannah.

Alek pare sincer. îl privesc cu un zâmbet aiurit, dându-mi seama că nu am nevoie de un răspuns de la el.

Noi ar fi trebuit să fim prieteni.

Noi n-ar fi trebuit să ne sărutăm.

Noi...

- De ce faci asta, Alek? Are legătură cu Malakai?

Alek face o grimasă, lucru cam neobişnuit pentru el. Cred că are de-a face cu Malakai, dar nu o să-mi spun întregul adevăr.

- Nu vreau să te rănesc, Hannah. Dacă ^ impresia că urmăresc ceva, să ştii că nu-s un tip Pr complicat.

— Nu asta ar spune cineva care e complicat?

Fruntea i se descreţeşte puţin câte puţin. Am un sentiment ciudat când vine vorba de Alek. Unul care seamănă foarte tare cu încrederea şi e neobişnuit pentru mine.

— Poate.

Dramă, dramă şi iar dramă. îmi dau ochii peste cap, deşi mă simt moleşită şi agitată, în acelaşi timp. Poate că Alek şi Malakai s-au certat din cauza unei ţipe, iar eu nu vreau să mă gândesc la Malakai cu nimeni altcineva, pentru că mi se întoarce stomacul pe dos şi mi se face rău. Şi în niciun caz nu vreau să fiu prinsă la mijloc.

—îmi pare rău, e tot ce spun. Doar că să ştii că Malakai nu e interesat de mine, Alek. Nu o să obţii nicio reacţie de la el.

—Serios? pufneşte, fluturându-şi mâna spre faţa lui. Nu-ţi mai aminteşti?

îl privesc suspicioasă. Nu prea am cum să uit, având în vedere faptul că m-am uitat la vânătaia lui un timp îndelungat. Dar nu poate vorbi serios. Sau, oricum, în cazul în care o face, mă îndoiesc că a avut ceva de-a face cu mine.

— Ba da. Doar că sunt sigură că nu are nimic de-a face cu mine, Alek. între mine şi Malakai nu...

Cum să formulez asta? Nu s-a întâmplat nimic? Intre noi nu a existat nici măcar un moment de sinceritate din partea lui Malakai? Poate că nu e chiar aşa, dar sunt frustrată. Malakai e un nesimţit atrăgător, care m-a rănit, ªPoi a dispărut. Toate lucrurile alea groaznice pe care k*-a spus m-au rănit, chiar dacă nu vreau să recunosc.

— Cum zici tu, ridică din umeri. Doar că eu ştiu mai bine.

îmi dau ochii peste cap. Dacă zice el, atunci, aşa o fi. Probabil că toată lumea ştie mai bine decât mine ce e in mintea lui Malakai.

— Oricum, îi zic, dacă eu sunt motivul pentru care te-a lovit, îmi pare rău.

— Nu-i nimic. O meritam.

Poate. Poate că nu. Urăsc drama, iar acum am intrat fix în mijlocul ei şi nu văd nicio soluţie de scăpare, îmi place Alek. Nu în acel mod în care aş vrea acum să îl sărut, pentru că nu vreau. îmi place Alek pentru că poate fi un prieten bun. Atunci când nu ne sărutăm şi nu vorbim despre asta, evident.

— Hai să mergem, mă îndeamnă.

Oftez nemulţumită. Discuţia asta nu e nici pe departe terminată, dar ştiu că acum aş insista degeaba.
O iau din loc, cu Alek chiar în urma mea, când, de fapt, mi-aş dori să se formeze o gaură în podea şi să mă înghită.

°Pre^ e I de,ato «e înJebârVT' ^ 3 m<?a ş incerc *a mă* am *Z P Z erC* * « dau df? 6 'Uî Emi, y' *» -
îmi ma^adr'3 !*' înfi™ P ce *J nu,fe "P1**# P°'-
ad reseaza cinci răs Pund la o întrebare, ea

?1 nU Slniti ni mic penh^n Hne?i *A,ek?C,atindinCi ir*
e • vine următoarea întrebare

Neg puţin cam nesigură. Nu mai ştiu ce simt, dar nu ştiu dacă ar trebui să îi spun şi ei asta. A devenit o obişnuinţă să stau cu ea în ultimele săptămâni. Bunica s-a arătat mult mai

entuziasmată decât mine. Deşi am vorbit cu ea de câteva ori şi i-am explicat motivul pentru care nu vreau să îmi fac prieteni acum, nu cred că a înţeles în totalitate. în plus, Emily e mai mică decât mine. Mai rămâne prin preajmă o perioadă.

— Ăsta nu-i un răspuns, îmi atrage atenţia.

Se trânteşte pe pat, cu mâinile sub cap, şi îşi roteşte privirea spre mine. Eu îmi strâng picioarele sub mine şi încep să trasez forme imaginare pe blugi.

— Ba da, protestez. E un răspuns. Nu şi nu.

— Serios? pufneşte. Nu reuşeşti să mă convingi nici măcar pe mine.

— De ce insişti să mă chinui?

— încerc să te ajut, chicoteşte ea.

Poate că asta face, însă eu nu văd cum mă ajută asta. Nu vreau să vorbesc despre Alek şi despre sentimentele mele pentru el. Asta, în cazul în care există aşa ceva.

— Şi Malakai?

Îmi încleştez mâna pe picior.

— Mai bine vorbim despre Alek, râd sec.

Emily nu pare să se dea bătută prea uşor. Cel puţin, nu până când nu scoate de la mine toate informaţiile de care crede ea că are nevoie ca să încheie interogatoriul.

— Elliot şi Malakai au fost prieteni, îmi zice din senin.

Acum a reuşit să-mi atragă atenţia.

— Elliot şi Malakai au fost prieteni? repet.

— Da. Au fost prieteni buni.

— Şi ce s-a întâmplat?

Elliot nu s-a arătat deloc încântat de faptul că am tot continuat să merg pe la Malakai, dar după ce i-a trimis acel mesaj, am crezut pur şi simplu că era... gelos.

— Nu cred că ar trebui să vorbesc despre asta, îmi spune serioasă. Elliot o să îţi povestească, dacă vrea.

Nu insist. Nu vreau ca Elliot să nu mai vorbească din nou cu mine, însă o să îl întreb pe Alek data viitoare când îl văd dacă ştie ceva despre asta.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat între tine şi Elliot, Hannah? Nici acum nu mi-a spus.

— Poate că nici eu nu ar trebui să vorbesc despre asta, râd.

Emily se strâmbă ca un copil şi se preface bosumflată.

— Nu e nicio noutate că frate-miu e atras de *tine,* dar ce s-a întâmplat?

Malakai s-a întâmplat. Asta e cauza tutu«* încurcăturilor din viaţa mea din ultima perioadă. ª nu m-aş fi aflat acolo, nu m-aş fi apropiat niciodată ** de mult de el. Mătuşa lui nu m-ar fi trimis într-o misi ^ imposibilă. Elliot nu s-ar fi supărat pe mine. Nu ^

cunoscut pe Alek şi... nu m-aş fi sărutat cu el.

încep Să mă întreb serios cum am reuşit să mă ţin . 'de dramă un an întreg. Poate că aveam un înger păzitor care între timp a demisionat.

_ Malakai s-a întâmplat, îi

_ Şi-a revenit?

Ridic din umeri. Nu ştiu ce face Malakai. Nu am vorbit deloc cu el de când a plecat. Ori de câte ori am vrut să îl sun, am închis înainte de primul apel. Pentru că nu ştiu ce să îl întreb şi în niciun caz nu îi pot spune că mi-e dor de el. Sau că m-am sărutat cu Alek. Şi, cu siguranţă, nu ar fi prea fericit dacă ar şti că am întrebat-o pe Marta unde a plecat.

— Aproape, răspund, deşi nu ştiu sigur.

Mai exact, să îşi revină cum? După accident? Da. Mătuşa lui mi-a spus în acea zi că, fizic, Malakai nu era rănit chiar atât de grav. Dar eu n-am fost acolo când Marta a trecut prin tot ce a fost mai rău. Dar mă îndoiesc că atitudinea proastă i se trage de la accident.

- Hai să mergem, se ridică şi se întinde ca o pisică. Elliot o să ajungă îndată şi nu-i place să aştepte.

Am şi uitat că am promis că merg cu ei doi la film. Mă ridic fără prea mare tragere de inimă.

n-n*, 7 NU te ma‘gândi la Alek_Sau la Malakai. Măcar ᵘ ouă ore, mă roagă cu un zâmbet larg.

Ce n-aş da să pot face asta.

aceeaşi ^ t0t Ce îmi doresc acum e să mă aflu în m-ar Drîv, C* CU Malakai' chiar dacă nu ar vorbi sau PriVl încruntat

YRx ilu-,

Mă trezesc brusc. Strâng cu putere din ochi, fără să am curaj să îi deschid. Am avut un coşmar. Alek şi Malakai erau acolo şi o, Doamne, de ce mi se întâmpla mie toate astea?! Acum am impresia că parfumul lui Malakai pluteşte în aerul din camera mea. Mârâi nervoasă şi încerc să adorm la loc. Nici nu mă interesează cât e ceasul. E duminică şi tot ce vreau e să dorm, deşi nici aşa nu sunt sigură că sunt ferită de dramele din viaţa mea.

Simt ceva umed şi cald pe faţă. Luată prin surprindere, mă strâmb şi-mi deschid ochii cu greu. Apoi încep să ţip, îngrozită de ochii negri care privesc fix într-ai mei. Mă rostogolesc până când reuşesc să cad din pat. Impactul cu podeaua mă trezeşte imediat şi, pentru câteva clipe, am impresia că îmi zvâcneşte fiecare muşclu din corp.

— Ce naiba?! ţip nervoasă.

Dobermanul sare de pe pat pe mine şi începe mă lingă din nou.

— Ihh... Nu. Stai!

Încerc să-l îndepărtez de mine. Câinii lui Mul ^ nu au ce să caute la mine în cameră. Niciunul dintr^ încă visez, nu? Coşmarul se simte a fi real, dar nu

4

trebuie să mă trezesc, înainte să explodez de nervi în somn.

- Ştii că vorbeşti în somn?

îmi acopăr faţa cu palmele. Dobermanul îmi linge mâinile acum, dar nu mă mai deranjează atât de rău.

- Visez, nu-i aşa?

— Depinde. Mă visezi des, Anna?

Nu-i un vis şi nu o să mă trezească nimeni. Asta e realitatea.

Malakai.

îmi îndepărtez mâinile de pe faţă şi mă ridic înainte ca Isis - sau Osiris, nu sunt sigură - să îşi facă din nou de cap. îmi rotesc privirea cu groază spre pat, acolo unde mă aştept să îl găsesc pe Malakai.

A acaparat cu nonşalanţă patul şi pare să se simtă ca la el acasă. Timpul parcă trece în reluare şi simt toate sentimentele care năvălesc rând pe rând asupra mea. Nedumerirea. Fericirea. Şi, în cele din urmă, furia. Iau perna din apropierea mea şi o arunc fără milă spre el.

Mai bine de o lună. Nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic de el de mai bine de o lună, iar acum mă trezesc cu el în pat.

— Ce cauţi aici?

Nici măcar nu pot să fiu atât de furioasă pe cât îmi oresc. Malakai arată diferit. Nu sunt obişnuită să-

l văd [n a] ara casei sale, îmbrăcat ca un om normal şi, mai ales,

funcţional. Poartă nişte blugi de un gri închis, un hanorac negru şi o geacă de piele de aceeaşi culoare. Se ridică cu o uşurinţă care mă face să-l privesc cu ochi mari.

Mă ridic în genunchi. El stă în picioare de cealaltă parte a patului, iar faţa nu-i trădează nicio emoţie. Măcar asta nu s-a schimbat.

— Ce cauţi aici? repet ceva mai calmă de data asta.

— Chiar vrei să stai toată ziua în genunchi? Avem treabă.

îşi arcuieşte o sprânceană. Eu le ridic pe amândouă, dezorientată.

— Pleacă, Malakai. Te rog. Pleacă.

încă sper ca ăsta să fie doar un coşmar. Mă strecor înapoi în pat şi îmi trag pilota peste cap. Nu vreau să dau ochii cu el. Port pijamalele roz cu inimioare. Deja le-a văzut, însă nu vreau să îi dau şansa să facă şi vreo observaţie pe tema asta. îl simt aşezându-se înapoi. Scot un sunet provocat de nemulţumirea faptului că el se află la mine în pat, undeva între mârâit şi gemut. Dau *pilota* la o parte doar cât să pot să-l privesc, încă încercând să mă conving că nu visez.

— Simte-te ca la tine acasă.

Nu-i nevoie să răspundă. îşi roteşte [ca]Pj| spre mine şi, dintr-odată, totul devine atât, dar atât complicat.

Malakai e aici. Acum. Iar eu nu ştiu cum să mă descurc cu asta. E în casa mea, fir-ar să fie!

— Şi cum a fost? îl întreb, deşi nu mă aştept să îmi

răspundă.

— Unde?

Ezit.

— Nu ai făcut fizioterapie?

îmi mai înalţ capul puţin de sub pilotă şi îmi scot mâinile afară, ajungând să stau ca un om normal şi să nu mă mai ascund. Acum aştept ca Malakai să spună o prostie sau să ţipe. Mă aştept să îmi spună că nu ar fi trebuit să o întreb pe Marta despre el. Că nu am niciun drept.

Doar că am.

Sunt egoistă să cred că tot ce simt în secunda asta îmi oferă vreun drept asupra lui Malakai, însă nu pot îndepărta acest sentiment. Am pus dorul pe care l-am simţit în lipsa lui pe seama timpului îndelungat pe care l-am petrecut cu el. Am asociat dorul cu obişnuinţa. Dar acum îmi dau seama că nu e asta. Acum că e aici, privindu-mă oarecum îmbufnat, dar nicidecum nervos, cu braţele încrucişate peste piept într-o poziţie defensivă, oarecum relaxat în acelaşi timp, mă întreb ce am făcut cu timpul meu în lipsa lui.

Alek, îmi şopteşte vinovăţia.

E un clişeu incredibil de trist, dar dacă aş putea să îndrept ceva, aş face-o. Nu m-aş săruta cu Alek. Nu

de două ori, oricum. L-aş suna pe Malakai, chiar dacă nu şi-ar dori asta. Aş încerca să nu mai fiu atât de idioată şi pripită când vine vorba de luat decizii şi să fiu acolo pentru el.

Regretul e o chestie nasoală tare. După ce îşi face simţită prezenţa, continuă să crească şi prinde rădăcini.

— Ba da, îmi răspunde şi am impresia că toate acele gânduri au trecut prin mintea mea într-o fracţiune de secundă. A fost îngrozitor, evident. Am mai şi plătit ca să mă chinuie cineva.

— Nu e ca şi cum nu meriţi, zic mai mult pentru mine, însă mă aude.

— Ce merit?

îşi ridică sprâncenele într-un mod aproape provocator. Clatin din cap, înjur în gând şi încerc să mă ridic de aici cât mai repede, înainte să îi înşir nişte lucrun pe care nu o să le pot retrage.

— De ce eşti aici?

Rămân la marginea patului, cu spatele la el.

— Ţi-am spus că avem treabă.

Da, e posibil să fi spus ceva de genul ăsta. Mă ridic şi mă îndrept spre uşă, făcând abstracţie de pijamaua mea ridicolă. Malakai nu face acelaşi lucru. Rânjeşte, făcându mă să mă simt nelalocul meu. îi deschid uşa şi H afară.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu maşina.

îmi dau ochii peste cap. *Aici.* La mine în cameră. Imaginea bunicii mi se proiectează în minte şi simt cum nu mai pot să respir.

— Bunica e acasă, mă străduiesc să articulez. Trebuie să pleci.

— Ştiu, răspunde sec. Cine crezi că mi-a deschis uşa?

Dobermanul, care până acum a stat pe covor, se ridică şi iese pe hol. Poate că Malakai o să facă acelaşi lucru.

— Ţi-a deschis uşa şi te-a lăsat pur şi simplu să urci la mine în cameră?

— E ocupată cu Mary. Acum... dacă vrei să-ţi mişti fundul leneş...

— Cine e Mary? îl întrerup.

Mă gândesc la toate prietenele bunicii, însă nu pot să asociez numele cu niciun chip.

— Mary e cea care e tot mai dezamăgită de tine cu fiecare secundă pe care ai de gând să ţi-o petreci certându- te cu mine.

— Despre ce vorbeşti?

Se ridică cu o graţie pe care nu te-ai aştepta să o vezi la Malakai, având în vedere faptul că îi mai lipsesc
doar vreo zece centimetri până să ajungă la doi metri şi că nu e chiar deşirat. Nu se grăbeşte, deşi până acum a ţinut morţiş să îmi spună să mă mişc mai repede. Arată de parcă îşi calculează fiecare pas, iar când ajunge la doar câţiva centimetri de mine, se

opreşte. îmi dau capul pe spate ca să îl pot privi.

îmi aşază o şuviţă după ureche, apoi degetele lui alunecă uşor şi mi se opresc pe gât. încerc să nu reacţionez, însă corpul meu răspunde într-un mod pe care nu-l pot controla.

Fir-ar să fie!

— Te aştept jos.

Apoi pleacă.

Ce naiba a fost asta? îmi vine să izbesc uşa în urma lui, dar respectul pentru bunica mă împiedică să o fac. îmi strâng mâinile în pumni şi scrâşnesc din dinţi. Nu-mi dau seama dacă sunt furioasă pe el sau pe mine. Pe amândoi, presupun. Pe el, pentru că îşi permite să vină aici de parcă e la el acasă sau de parcă suntem cei mai buni prieteni, iar pe mine, pentru că nu pot să rămân neafectată de prezenţa lui.

Imaginea cu el şi bunica în aceeaşi cameră *se* transformă repede într-un dezastru în mintea mea şi cel mai rapid duş posibil. Iau primii blugi care îmi ca^ în mână şi un pulover, apoi îmi trec degetele prin P[ăr1] prind într-un coc şi mă împiedic spre ieşire.

O găsesc pe bunica în bucătărie. împreună Malakai, la picioarele căruia stă Isis sau Osiris, nu care dintre ei. Iar căţărată în braţele lui Malakai, e o fetiţă blondă, cu părul prins într-o coadă împletită. Nu pare să aibă mai mult de şapte ani. Poartă un pulover de un roz greu de privit şi se tot foieşte în braţele lui Malakai.

Privesc nedumerită toată scena.

— Pot să mai iau una? întreabă cea care bănuiesc că este Mary cu o voce abia audibilă.

— Sigur, îi zâmbeşte bunica din cealaltă parte a bucătăriei, întinzând farfuria cu clătite spre ea.

Fetiţa întinde mâna în acelaşi timp cu Malakai. El e mai rapid şi o îndepărtează.

— Mary, îi şopteşte numele pe un ton pe care nu l-am mai auzit niciodată la el. N-ai uitat nimic?

Mary îşi roteşte privirea spre el. Malakai încearcă să fie serios, dar am stat suficient prin preajma lui încât să îmi dau seama că se străduieşte să nu zâmbească.

— Nu.

Malakai îşi arcuieşte o sprânceană şi îşi înclină capul spre dreapta.

— Vă rog? îi reaminteşte el.

Acum e rândul meu să-mi reţin zâmbetul. E oarecum ironic ce îi cere Malakai acum, având în vedere că *te rog* şi *mulţumesc* sunt cuvinte care nu intră în vocabularul său. Până acum, oricum.

Şi, dintr-odată, înţeleg.

Slăbiciunile bunicii?

• • •

Copai.

Politeţea.

Animalele.
Evident că i s-a înmuiat inima.

O să ţip la Malakai mai târziu. Dacă aş spune ceva răutăcios acum, s-ar întoarce împotriva mea. Nu trebuie ecât să o privesc pe bunica o fracţiune de secundă, ca să îmi dau seama că are o slăbiciune pentru Malakai.

e care se preface a fi acum. Şi pentru Mary. Şi pentru doberman. Mă cam simt în plus.

. _ ~~ rostesc înainte ca Malakai să o mai chinuie spre Marv v.— m3Să Ş∗ ‘ntind farfuria cu clătite din cap până în°C • • mCredibil de verzi Şi mă analizează

surprindere^ "iT °a ^ clătitelor, îl privest; pe ¿ak Sa ă. Se ^Pustească asupra

El cedează şi îi face semn cu bărbia spre farfurie.

— Bună dimineaţa, intervine bunica.

Doamne, mi-e ruşine să o privesc. Mi-e ru∗ine să îi explic orice se petrece. Asta când o să-mi dau şi eU seama ce caută Malakai aici.

— Mulţumesc, şopteşte Mary.

Mă aşez pe un scaun cât mai departe de Malakai şi cât mai aproape de bunica. îi arunc o privire de genul *ce naiba crezi că faci,* însă el mă ignoră. Doar rânjeşte.

— Ţi-e foame?

Malakai răspunde în locul meu înainte ca măcar să-mi dau seama dacă mi-e foame sau nu.

— De fapt, sunt aici ca să o iau pe Hannah la micul dejun, dacă e în regulă.

Urmează cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut. Nu doar la Malakai. Cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut vreodată. O, Doamne! Mă forţez să rămân pe scaun şi să nu mă îndrept furioasă spre el, ţipând şi întrebându-l ce naiba e în mintea lui. Nu poate folosi asupra bunicii acel zâmbet pe care pot să jur că l-a folosit într-o mulţime de alte situaţii, una mai... nepotrivită decât cealaltă.

Nu! Nu. Şi iar nu.

— Avem treabă astăzi, îi răspund, dar am privirea îndreptată spre bunica.

Ştie că nu avem absolut nimic de făcut astăzi. O implor să mă salveze. Să inventeze orice, atâta timp cât rnă va ţine departe de Malakai.

- Putem să o lăsăm pe mâine, vine răspunsul ei
neaşteptat.

Bunica nu mă iubeşte? Deloc?

îmi rotesc privirea furioasă spre Malakai. îmi răspunde cu un zâmbet victorios în timp ce o saltă pe Mary pe picioare.

— Minunat!

Nu e minunat. E departe de a fi minunat. Doar pentru că am reuşit să fac un duş şi să mă schimb de pijamale, asta nu înseamnă că m-am trezit. Nu înţeleg ce se petrece. Pot să înţeleg de ce bunica se comportă de parcă e fermecată de Malakai. Pare politicos, ţine în braţe o fetiţă şi... La naiba! Ce face Malakai?

Simt cum obrajii îmi iau foc din cauza nervilor. Malakai ignoră privirile mele ucigătoare şi îi zâmbeşte fetiţei.

— De ce eşti atât de nepoliticoasă, Hannah?

Dacă nu îmi rostea numele, nu mi-aş fi dat seama că mi s-a adresat. Eu? Eu sunt nepoliticoasă? L-a cunoscut pe Malakai, nu?

— îmi pare rău, mormăi. N-am dormit prea bine.

îşi mută privirea de la mine la Malakai vreo câteva secunde, apoi se încruntă. Arată de parcă tocmai şi-a dat seama de ceva. Poate mă lămureşte şi pe mine ce se întâmplă, pentru că se pare că nu sunt capabilă să mi dau singură seama.

— Oricând eşti gata, îmi spune Malakai.

Mary îmi zâmbeşte strâmb şi nu sunt chiar atât de lipsită de suflet încât să nu mă afecteze. îi zâmbesc la rândul meu, apoi îmi ridic privirea spre Malakai şi nu ştiu de ce, dar zâmbetul ăsta tâmpit, larg cât casa, nu vrea să se risipească. Spre surprinderea mea, Malakai îmi zâmbeşte la rândul său. Nu un zâmbet precum cel pe care i l-a oferit bunicii, care s-a vrut a fi fermecător. Nu. E mai degrabă un zâmbet dulce, sincer.

Sunt pierdută.

Nici dacă aş vrea, n-aş putea să îl dau afară în şuturi.

Nu când îmi zâmbeşte aşa.

Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Respiraţia mi se accelerează şi, dacă nu aş sta deja jos, aş avea probleme să-mi menţin echilibrul. Trebuie să mă îndepărtez de Malakai înainte să mă răscolească şi să încep să simt ceva ce n-ar trebui.

însă până să găsesc eu o modalitate să fac asta, bunica deja îl atrage într-o conversaţie în care nu sunt inclusă.

Iau o clătită şi îmi îndrept toată atenţia asupra ei, altfel nu mi-aş dezlipi ochii de pe buzele lui Malakai.

încă sper că ăsta e un coşmar şi că mă voi trezi în curând.

Bunica m-a trădat. Din nou.

I-a spus lui Malakai că îl mai aşteaptă pe la noi - cu Mary sau fără ea -, apoi m-a împins afară şi a închis uşa în urma mea. Privesc surprinsă la uşa închisă şi nu ştiu cum să reacţionez. Malakai i-a spus celei mici să meargă înainte în maşină şi abia acum văd că a venit până aici cu şoferul pe care nu-l consideră deloc distractiv.

— Dacă ai impresia că merg undeva cu tine, eşti mai nebun decât credeam.

Surprinzător, reuşesc să rămân calmă şi nu-mi doresc să-l omor. Poate e din cauză că mi-a fost dor *de* el şi mă tem că ar putea să dispară în orice moment sau poate e doar prea dimineaţă ca să mă cert cu el.

Malakai pare tulburat şi nu ştiu dacă e din cauza a ceva ce am spus.

- Kai?

- Faci cum vrei, zice absent. La urma urme/ poate că asta nu a fost o idee atât de bună.

Nu pare să glumească şi sunt convinsă că bu^ ^ nu ar ezita să mă împingă încă o dată pe uşă în ca care mă întorc acum.

— La urma urmei, reiau, poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta de la bun început, înainte să îţi faci apariţia în camera mea şi să mă dai jos din pat.

- Nici nu te-am atins, Anna.

Dumnezeule, e complet absent! Nu ştiu ce am zis de l-am trimis pe altă planetă. Se preface? E chiar atât de...

— Ce-i cu tine? aproape mă răstesc la el.

— De ce crezi că e ceva cu mine?

Ochii lui albaştri mă privesc lipsiţi de viaţă.

— Pentru că te comporţi mai ciudat decât de obicei. Am spus ceva?

Clatină din cap şi îşi bagă mâinile în buzunarele de la geacă.

— Vii sau nu, Anna?

— Nu.

Mă priveşte de parcă nu se aştepta la răspunsul âsta. Încă mai cred că îmi datorează nişte scuze. Nu doar pentru dimineaţa asta, ci pentru toate acele zile în care ˢ~ª comportat ca un idiot. Pentru ce a spus atunci la petrecere. Şi o parte din mine ar vrea să îl audă cerându- Şi scuze pentru că nu m-a sărutat atunci.

îmi vreau vechea viaţă înapoi.

- Nu?

Tonul lui e surprins.

— Nu, repet clar. Nu până nu îmi spui de ce eşti aici şi ce e cu tine.

— Asta clar a fost o idee proastă, mormăie mai mult pentru sine.

— Da, Malakai. Pentru că eşti incapabil să vorbeşti, chiar şi atunci când vrei să o faci. Chiar şi atunci când întrebările sunt de-a dreptul banale.

Clipeşte încet şi îşi scoate o ţigară. Aştept răbdătoare. Poate că asta o să îl ajute să îşi facă ordine în gânduri.

— Nu e asta, clatină din cap. Vreau să vorbesc cu tine, dar nu înţeleg de ce vreau asta. Şi mă scoate din minţi, adaugă după ceva timp.

Ăsta a fost un răspuns? Presupun. Unul sincer şi atât de necaracteristic lui. Mă gândesc că poate nu am auzit bine. Aerul proaspăt pare să îi facă bine la caracter.

îmi trec o mulţime de replici tăioase prin minte, însă nu le dau glas. Pentru că îl înţeleg. îl înţeleg atât de bine, încât am impresia că simţim aceleaşi lucrun, m acelaşi timp.

— Nu-i nimic, oftez. Şi pe mine mă scoate din minţi faptul că încă vorbesc cu tine, deşi e evident că nu ar trebui să o fac.

Mă priveşte întrebător, aşa că o să îi spun

adev^e O să îi spun toate acele lucruri pe care ar fi trebuit s

spun de mult timp, dar nu am făcut-o din cauză că nu credeam că ar fi contat. însă Malakai e aici, acum. Aşa că presupun că trebuie să îi pese câtuşi de puţin, chiar dacă nu o arată. Ori asta, ori se plictisea îngrozitor şi nu a găsit ceva care să îl distreze.

— Am petrecut mai mult timp cu tine decât cu oricare altă persoană de când m-am mutat aici, oftez şi îmi încrucişez braţele la piept. Iar tu te-ai comportat mai îngrozitor decât oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Dar am continuat să vin. Şi chiar după tot ce ai spus atunci, încă vorbesc cu tine. Deşi nu am auzit nicio scuză şi nu sunt convinsă că ştii ce e ăla regret. Presupun că sunt doar o mare idioată.

Zâmbesc trist.

— întocmai, îmi spune. De ce ai continuat să vii... şi de ce mai vorbeşti cu mine?

— Când o să aflu, promit că o să te anunţ.

Urmăresc cu privirea fumul de ţigară care se risipeşte cu greu. E frig şi nu mai vreau să mă aflu aici. Nu pot, iar expresia lui rece şi oarecum dezamăgită dintr- un motiv pe care nu îl înţeleg mă răneşte mai tare decât absenţa lui.

— Malakai... Mă bucur pentru tine. Serios, îi zic zâmbind. Chiar mă bucur că ţi-ai revenit şi ai ieşit din c asâ şi că nu mai pari atât de morocănos, însă eu nu pot face asta. Pentru că ştiu că dispoziţia ta se

schimbă mai ceva ca vântul. îmi pare rău. Pur şi simplu nu pot.

— înţeleg, îmi zâmbeşte la rândul lui, însă e un zâmbet frânt, care îmi rupe şi mie sufletul.

E prea mult. De ce nu spune ceva? E chiar atât de idiot, încât să nu îşi dea seama că, dacă mi-ar oferi acum o explicaţie, aş fi dispusă să trec peste tot? Nu sunt mândră de asta. Chiar nu sunt.

Spune ceva, Malakai. Fir-ar să fie! Vorbeşte.

— Am trecut pe la Katherine. Vrei trufe?

Râd scurt. Nu m-am aşteptat la asta.

— De ce eşti aici, Malakai? îl întreb din nou.

— Marta pregăteşte micul dejun. După aia m-am gândit că am putea să ne uităm la orice filme de groază vrei tu să vezi.

încep să tremur, dar nu sunt sigură că e din cauza frigului. Asta era pe lista cu lucrurile pe care voiam să le fac înainte să mor. Sunt uimită de faptul că îşi aminteşte.
Şi îngrozită, în acelaşi timp.

— Presupun că ne mai vedem, zice după ce mai trage un fum din ţigară, apoi pleacă.

Sau asta vrea să facă. Mă mişc în acelaşi timp cu el şi îl prind de mână.

— Stai, mârâi printre dinţi.

îşi întoarce capul spre mine. Are o sprânceană arcuită şi îmi dau seama că se abţine să

Adina
Stephanie

nu zâmbească, a câştigat.

Ori sunt eu prea slabă, ori nu joacă el corect.

— Ştiam că nu o să poţi refuza să petreci o zi cu mine, Anna.

Abia acum începe să semene cu Malakai pe care îl cunosc eu.

— Vin să o văd pe Marta, afişez o expresie inocentă.

— Şi ai de gând să te uiţi cu ea la filme?

îi dau un pumn în umăr. îşi freacă dramatic locul în care l-am atins şi mă face să îmi dau ochii peste cap.

— Kai?

-Da.

— Unde e Osiris? Sau era Isis?

— Osiris, îmi explică.

Malakai închide ochii şi îşi trece o mână prin păr. Da tuns, faţă de ultima dată de când l-am văzut, şi acum nu ^ *mai* ∗n oc bi- Mârâie nemulţumit şi frustrat, în a celaşi timp.

— Poate a rămas în casă, sugerez după ce-mi rotesc privirea în jur.

.. Malakai nu mai e lângă mine. E lângă şofer şi spune ceva, apoi acesta intră în maşină şi pleacă. Mă torc în casă şi îl caut pe Osiris peste tot. Bunica nu l-a zărit şi e destul de sigură că a ieşit odată cu noi, însă eu nu îmi amintesc dacă l-am văzut ieşind pe uşă. Dacă Malakai nu mi-ar distrage atenţia atât de mult, probabil că aş reuşi

să dau atenţie la mai multe lucruri în jurul meu.

înghit în sec. Nu vreau să mă panichez, dar nici nu pot să fiu fericită. Poate că eu nu m-am ataşat atât de mult de câinii lui Malakai, dar sunt convinsă că el îi iubeşte. Sau are o responsabilitate faţă de ei. Nu sunt sigură. Malakai simte pentru dobermani orice e posibil să simtă Malakai în acel trup de aproape doi metri, rece, lipsit de inimă şi...

Trebuie să îl găsim pe Osiris. încep să mă panichez.

Uşa se deschide în timp ce eu cobor scările.

E unul dintre acele momente în care Malakai pare să simtă ceva. E îngrijorat şi nervos. Cu puţin noroc, nu pe mine. Ce vină am eu că a dispărut Osiris?

— Nu-i aici, şoptesc cu teamă.

— Nici prin preajmă. Merg să îl caut...

— Vin cu tine.

O fac pentru Osiris, nu pentru că vreau să mă afl[u] în preajma lui Malakai.

— Vreţi să vin cu voi? ne întreabă bunica, veni din bucătărie. Şi unde e Mary?

[Nu], mulţumim, ii răspunde Malakai. Am

- Era somnoroasă şi o aşteaptă Marta.

trinus-o acas<i-

_ şper să il găsiţi ne zice bunica.

Afişează o expresie mai îngrijorată decât a mea 5au chiar decât a lui Malakai.

Apoi ieşim din nou. îmi încreţesc nasul din cauza

frigului şi îmi frec palmele. Malakai scoate o pereche de mănuşi din buzunarul de la geacă şi îl invidiez pentru o secundă Apoi, le întinde spre mine şi, nu ştiu de ce, simt că mă îmbujorez dintr-odată.

— Mersi, răspund fără alt comentariu. Eu o iau încolo, îi fac semn spre dreapta.

încuviinţează, apoi o ia în cealaltă direcţie. îmi simt inima bătând repede, în timp ce îmi pun mănuşile sale. A fost o idee bună să ne despărţim. Nu îmi imaginez cum aş fi putut trece alături de Malakai pe lângă locul în care a avut loc accidentul său. Uneori, mi-e greu să trec pe acolo chiar şi atunci când sunt singură şi mă întreb dacă acea imagine îmi va dispărea vreodată din minte.

Mă întreb ce simte el când trece pe acolo.

Vreau să vorbesc cu tine, dar nu înţeleg de ce vreau asia ^ mă scoate din minţi.

*

In timp ce îl caut pe Osiris, mă gândesc la ce a ˢPus şi la ce a vrut, de fapt, să spună. Şi îmi petrec ^^ătoarea oră învârtindu-mă bezmetică prin cartier, Cercând să găsesc câinele. Trebuia să-mi dau seama ˡⁿᶜ^ de dunin$_{ea}$ţa că Malakai aduce numai probleme cu

el. Mi-a amorţit faţa din cauza frigului şi abia mai pot să mă mişc. Nu m-am îmbrăcat corespunzător pentru o expediţie.

Şi chiar atunci când mă gândesc să îl sun pe Malakai şi să îl anunţ că nu cred că există vreo şansă să-I găsim pe Osiris, îl văd. Dobermanul e mult mai fericit decât mine. Aleargă pe stradă şi nu pare deranjat de frig. Mă opresc şi-mi umflu obrajii cu aer, de-a dreptul frustrată.

Ar fi putut să sune şi să-mi spună că l-a găsit, ca să mă întorc acasă, dar Alek nu avea de unde să ştie că şi eu mă aflam în căutarea dobermanului.

E prea târziu să mă rotesc şi să fug.

Osiris îi retumează lui Alek o jucărie pe care habar n-am de unde a scos-o, apoi el i-o aruncă din nou şi se îndreaptă spre mine.

— Salut, îmi zâmbeşte. Osiris ne-a scos pe toţi din
casă?

— Aşa se pare.

De ce e atât de greu să îi rezist şi mă trezesc că îi returnez un zâmbet? Şi de ce toată acea vinovăţie pe care am simţit-o dimineaţă, atunci când am dat ochii cu Malakai, acum pare să fi dispărut ca prin minune?

Pentru că nu am greşit cu nimic, încerc să m conving.*

Osiris începe să se rotească agitat în jurul lui Alek si lasă jucăria la picioarele sale. Alek nu se deranjează să

o ridice.

- Aveam de gând să te sun şi să te întreb dacă nu vrei să facem ceva, dar presupun că cineva mi-a luat-o deja înainte.

Şi iat-o. Vinovăţia îşi face simţită prezenţa din nou, însă de data asta se îndreaptă în cealaltă direcţie. Alek a petrecut o grămadă de timp cu mine cât Malakai a fost cine ştie unde. L-am sunat de câteva ori când eram plictisită şi am ieşit de alte câteva ori, fără ca lucrurile să se complice. Exceptând acel sărut. Am luat note mai mari datorită lui.

Iar acum o să îi spun că mi-ar plăcea să ies cu el, dar am deja planuri cu Malakai? Sau că Malakai are planuri cu mine?

- Nu e chiar aşa, oftez şi încerc să îi explic. Malakai pur şi simplu şi-a făcut apariţia. Cred că îmi plăcea mai mult când nu voia să iasă din casă.

- Nu mă bucur că a venit la tine, dar mă bucur că a ieşit. Că s-a întors, de fapt. Ultima dată când Malakai a P ecat undeva s-a întors abia după un an.

- Ce s-a întâmplat?

Alek îşi ridică bărbia.

~~ Ce-ar fi să-l întrebi?

Ar fi inutil să îl întreb pe Malakai. Iar Alek e Prietenul său şi nu ştiu de ce am uitat asta. Nu o să-mi dea nicio informaţie importantă. Arunc o privire în spate şi îl văd pe Malakai venind spre noi. Se mişcă mult mai încet şi mă întreb dacă nu cumva a obosit. Dacă nu îl doare piciorul. Dacă... Trebuie să încetez să îmi mai fac griji pentru Malakai.

— L-ai sunat?

— Oricât de mult îmi doresc să-l omor uneori, să-l fur pe Osiris e prea crud, chiar şi pentru mine, Hannah.

— Cum l-ai găsit?

— Nu l-am găsit eu. M-a sunat mama să-mi spună că prin faţa cabinetului ei e un doberman care pare rătăcit.

— Doamne, ce oraş mic, râd.

— Cam aşa ceva.

Osiris o zbugheşte spre Malakai, iar eu mă rog să se formeze o gaură în mijlocul drumului şi să mă refugiez acolo. Nu vreau să fiu prinsă între Alek şi Malakai.

Alek îşi arcuieşte o sprânceană şi îşi privirea de la mine la Malakai.

— Nu te uita aşa la mine, mârâi la el.

La noi. Asta voiam să spun.

— Nu mă uit în niciun fel, Hannah.

— Cum să nu, îmi dau ochii peste cap.

Maiakai se apleacă şi îl mângâie pe Osiris între uxechi, oferind u-i o expresie dezamăgită, dar îmi dau seama că se bucură să îl vadă.

— Ea patra sau a cincea oară în ultimul timp. încă o dată şi te dau chiar eu afară.

Am nevoie de câteva secunde ca să înţeleg că vorbeşte cu Osiris.

— Serios? pufnesc. Şi nu te-ai deranjat să îmi spui şi mie că are un obicei să plece aiurea?

— Aveam nevoie să te concentrezi să îl găseşti, Anna. Ţi-ar mai fi păsat la fel de mult dacă ştiai că ăsta e un obicei?

Alek îşi ridică palmele defensiv când mă uit la el, semn că nu are de gând să intervină.

— Lasă-mă să ghicesc. Şi tu ştiai.

Mă priveşte inocent.

— Mă bucur să văd cât de bine aţi început să vă înţelegeţi în lipsa mea, zice Maiakai pe un ton rece. Dar mi-e fag Şi vreau să merg acasă.

— Ii anunţ pe Cameron şi Chloe, spune Alek, în

timp ce îşi scoate telefonul din buzunar, iar eu nu înţeleg ce se întâmplă.

— Ţi-am spus deja că n-am chef de ei. Sau de oricine altcineva, răspunde Maiakai.

Treaba lor. Nici eu nu am chef pentru toată povestea asta şi am stat destul pe afară.

- Uitaţi de existenţa mea, aproape îi implor. Vorbesc serios. Nu mă căutaţi decât dacă unul dintre voi e pe moarte.

îmi scot mănuşile şi i le dau lui Malakai, îl mângâi pe Osiris, apoi mă rotesc şi dau să plec.

— Unde ai impresia că mergi, Anna?

Malakai m-a prins de mână. Are degetele îngheţate şi mă trec fiori. Nu e chiar stilul lui Malakai să mă atingă mai mult decât e necesar, iar acum sigur nu era.

- Ce ai impresia că faci?

— Unde ai impresia că mergi? repetă întrebarea.

— Acasă.

- Iar eu o să rămân singur cu... - îşi flutură o mană pnn aer spre Alek - şi restul? Nu, mulţumesc.

. ^ mţeleg de ce are impresia că l-am întrebat ce îşi
°reş e. şi Alek sunt prieteni. în orice încurcătură m-am
nJnnf't 6 v°3r tfeaba mea- Slj nt singura vinovată că
P s mă aflu în prezenţa lor. Nu în acelaşi timp.

~ Te rog, Anna. Fă-mi o favoare.

niglp ^ Smu,S mâ"a din strânsoarea lui. Mă furnică 51 nu ma’
suP°rt să mă atingă. Pentru că face

Adina Stephanie

222

ceva cu mine. Stârneşte nişte sentimente pe care mă tot străduiesc să le îngrop şi nu sunt sigură pentru cât timp mai pot face asta.

Iar nişte sentimente pentru Malakai nu ar putea să îmi aducă nimic bun. O inimă frântă? Sigur. Altceva? Mă îndoiesc.

- Te rog, Malakai. Fă-mi o favoare şi lasă-mă în pace.

Dispoziţia mi s-a schimbat brusc şi e doar vina lor. Sunt amândoi aici, iar eu sunt prea confuză şi nu mai ştiu ce vreau.

— Şi tu la fel, aproape ţip la Alek.

— Eu ştiu ce am făcut, dar tu, Alek?

— Am sărutat-o, răspunde Alek pe un ton normal.

— Ştiu, vine răspunsul sec al lui Malakai.

Mi se pare că au uitat de prezenţa mea.

— Nu, clatină Alek din cap. Doar crezi că ştii, rânjeşte, iar eu mă întreb ce naiba face.

Trăsăturile lui Malakai se împietresc şi mă tem de ceea ce o să urmeze.

nu -4CC *CiLVX,*

Mă aşteptam la ceva. Nu ştiu exact la ce, însă nu se întâmplă nimic. Presupun că aşteptam o reacţie. Orice reacţie. Dar având în vedere că în faţa mea îl am pe Malakai, nimic nu este normal. Nimic nu este ceea ce pare. încruntătura pe care a afişat-o acum câteva secunde a dispărut şi nu înţeleg de ce naiba rânjeşte.

Şi nu înţeleg nici ce este în mintea Iui Alek. De ce nu a tăcut? Ce încearcă să facă?

- Mă bucur, zice Malakai zâmbind. Dar nu mă interesează viaţa voastră amoroasă.

, . InSpir i adânc E bine- Cred că e bine, chiar dacă lslrea lui se simte ca un pumn în stomac. Nu ştiu ce AM™ C7Ut Că Urma să reactioneze... diferit. După că i I a twu • f CU Un vânăt la şcoală, îmi amintesc £ £ C a r e ∗ıa P“ ∗ mıa

Lui Malakai pur şi simplu nu îi pasă.

T am *ammi>* as,a_spun F un ecat mi-aş don. Acum pot să plec?

Alek’ TrehnL ^“"1nezeu cer permisiunea lui sau Iui • reouia să fm acasă deja.

nu -4CC *CiLVX,*

~ Nu, Anna. Nu poţi să pleci.

Mă îmi îmi ridic sprâncenele şi îl privesc miratăpufneşte râsul. Alek zâmbeşte larg, mulţumit de sine. dau ochii peste cap, apoi îl privesc furioasă.

- Mi-e frig şi m-am săturat de voi, mârâi.

- Hai să mergem.

îl urmez. Pentru că sunt o idioată. Pentru că nici măcar nu îmi pasă unde mergem.

Nu mă interesează. Nu mă interesează. Nu mă interesează.

Doar asta aud. La nesfârşit. Alek şi Malakai încep să vorbească, dar îi ignor şi rămân în urma lor, sperând că voi putea fugi la un moment dat. Osiris se pare că preferă compania mea. îi zâmbesc de parcă ar putea să înţeleagă dintr-o singură privire tot ce simt eu acum. Confuzia. Furia. Frustrarea.

Alek priveşte peste umăr din când în când, asigurându-se că încă sunt aici. De fiecare dată când face asta, îl privesc furioasă, dându-i de înţeles că urmează s avem o discuţie. Zâmbeşte nevinovat, de parcă nu tocmai i-a mărturisit lui Malakai că ne-am sărutat. Că m-a sărutat. Nu că eu l-am sărutat pe el. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât devin mai confuză. De ce Alek nu a spus că, de fapt, eu sunt cea care l-a sărutat? Pentru că sunt o mare, mare...

- ruina'

îmi ridic privirea. Malakai s-a oprit în faţa sc uită la mine inexpresiv.

nit

— Ce vrei?

- Să ştiu la ce te gândeşti.

— Credeam că nu te interesează.

N-ar fi trebuit să spun asta. îmi strâng mâinile în pumni, bucuroasă că le ţin în buzunarul de la geacă şi nu poate să vadă şi el asta. De fiecare dată când mă priveşte, simt ca şi cum vede în interiorul meu şi citeşte tot ce nu vreau eu să fie lizibil. Iar eu nu mă pot mândri cu acelaşi lucru.

Alek e cu mult înaintea noastră şi dispare din raza mea vizuală, intrând pe porţile conacului.

— Nu vin, îi spun cât de hotărâtă pot.

— Nu asta am vrut.

Mă încrunt.

— Despre ce vorbeşti?

Nu asta a vrut să spună? Nu asta a vrut să facă astăzi? Nu, ce? Frustrarea o să mă aducă în pragul disperării într-o bună zi.

— Vrei să intri? Nu trebuie să rămâi, dacă nu vrei. Măcar stai să bei un ceai şi să te încălzeşti. Te rog.

Mă... ce?

Malakai a suferit un accident... recent? Unul ^ cap? Altfel nu îmi explic de când a început el să mă[roa*?'] să fac lucruri. Să mă roage, nu să mi le comande. încă ^ dimineaţă m-a derutat, însă e din ce în ce mai rău. ceva, apoi zece minute mai târziu spune altceva. nu pot să plec de aici şi să îl las singur. Pentru. Că- Pot.

Nu am niciun pic de voinţă.

Pentru. Că. Sunt. Idioată.

_ Nu rămân, îl asigur.

Bine ridică indiferent din umeri şi, dacă nu i-aş cunoaşte mai bine, aş spune că deja se gândeşte cum mă va convinge să rămân.

- Vorbesc serios, Malakai.

- Ştiu. Şi nu-mi place când îmi spui Malakai.

- Atunci schimbă-ţi numele cu unul pe care îţi place să-l auzi.

Trec pe lângă el şi mă îndrept spre conac.

Presupun că Chloe şi Cameron sunt cei pe care i-am văzut şi la spital. Cei pe care Malakai i-a scos atunci din casă.

Mă gândesc din nou la acea zi care acum mi se pare atât de îndepărtată şi mă întreb dacă nu cumva m-am băgat singură în asta. Am venit când nu aveam nicio obligaţie.

Am încercat să îl scot pe Malakai din casă. Să îl fac să vorbească.

Nu asta e ceea ce mi-am propus de la bun început? Şi dacă asta am vrut, de ce mă simt atât de pustiită?

mea îl and a Un8 n faţa uşii arunc ° Privire în urma zăresc pe Malakai îndreptându-se spre grădină şi «Prese. Ezit. Inspir adânc.

E ° greşeală.

G^şelile sunt specialitatea mea.

Adina
Stephanie

deşi, dac!f ^răz^ândesc ° iau pe urmele lui Malakai, ª$ intra acum, probabil aş reuşi să vorbesc cu

Alek. îl găsesc stând pe leagăn. Tocmai îşi aprinde o ţi$_{garâ}$ şi împinge cu un picior în pământ. îşi ridică privirea spre mine şi o susţine pe a mea, fără nicio ezitare. Nu îmi dau seama la ce se gândeşte sau ce simte. Mă îndrept cu paşi mici spre el.

— Credeam că nu vrei să rămâi, Anna.

Nu o să obţină nicio reacţie din partea mea. Poate să îmi spună pe numele mamei mele până când o să înceapă să îl doară gâtul.

— Chiar te urăsc, să ştii.

îşi ridică sprâncenele. Mă aşez lângă el pe leagăn, încercând totuşi să nu mă aflu prea aproape. Chiar dacă mă atrage ca un nenorocit de magnet.

— De ce? Că am spus că nu îmi pasă de ce se întâmplă între tine şi Alek?

înghit în sec. Nu îndrăznesc să îl privesc. Dacă faţa lui e la fel de inexpresivă ca întotdeauna, o s-o iau razna.

— Nu.

Sper să nu îşi dea seama că asta e o minciună. îmi scot mâinile din buzunare şi încep să îmi decojesc oja de pe unghii. Am nevoie de ceva care să mă ţină ocupată, altfel voi începe să ţip la el.

— Nu vreau să-i văd, expiră uşor. Nu vreau să-i văd pe niciunul. Şi nu mă refer doar la ei. Nu vreau să văd pe nimeni de la şcoală. Nu vreau să mă întorc acolo şi să amuţească atunci când mă aflu în preajma lor. Să mă întrebe la nesfârşit cum mă simt şi ce s-a întâmpl$^{3*'}$ făcându-mă să retrăiesc la infinit momentele alea. Al^{e}

mă priveşte cu milă, de parca acum sunt defect. Uneori ani impresia că vin să mă vadă doar ca să-şi dea seama dacă sunt acelaşi.

Defect? Nu aş merge chiar până acolo. Malakai e, intr-adevăr, destul de ciudat, însă nu e defect. Aş vrea să pot să îi spun că nu e aşa. Că lumea nu îl va privi cu milă. Că nu-l va întreba despre accident. Că nimeni nu va şuşoti în preajma lui. Dar nu pot. Nu vreau să îl mint doar de dragul de a spune ceva.

îmi întorc privirea spre el.

_ Aş vrea să pot spune ceva inteligent acum, zâmbesc.

- îmi place asta la tine, râde. Niciodată nu mi-ai spus ce credeai că vreau să aud doar aşa, de dragul de a spune ceva.

- Pentru că nu mai ai cinci ani, îi răspund. Deşi uneori jur că aşa te comporţi. Dar n-ai nevoie de mine să îţi menajez sentimentele. Aş putea să îţi spun că nu ai dreptate şi că lucrurile nu sunt aşa, dar ăsta e un oraş al naibii de mic şi chiar dacă nu-mi place să spun asta, probabil accidentul tău a fost cel mai interesant lucru care s-a întâmplat aici anul ăsta. Şi, de parcă nu era suficient,

“n D'Andre.

lui re r^e- Nu e un râs forţat sau sec. E râsul fiecare Care imi stârne Şte fiori în tot corpul şi-mi face mu*hi * se încordeze.

vrea să însemne asta?

nu vâri*0*03 Că dacă nu vrei să ma i vii deloc la Problemă. Că poţi oricum să mergi la

Malak
ai vei fi niciodată blocat în facultate, dacă asta vrei. Că nu oraşul ăsta.

— Hannah?

Am privirea înceţoşată. îl privesc printre lacrimi îşi mută ţigara în cealaltă mână şi cu cea stângă îmi desprinde mâinile pe care le frământ fără încetare Să te ţină de mână când mai ai puţin şi izbucneşti în plâns nu e chiar un lucru pe care te-ai aştepta să îl facă Malakai, dar îl las să îşi strecoare degetele printre ale mele şi să vină mai aproape. Tot aerul mi s-a blocat în piept şi nu pot respira.

— Nu o să rămâi blocată aici, îmi spune.

Pufnesc.

— Vezi? Tu nu îmi retumezi favoarea. Spui exact ce vreau eu să aud.

— Spun doar ceea ce cred, Hannah.

Nu-mi vine să cred că prefer să îmi spună Anna.

— Eu n-aş fi aşa sigură. Notele mele sunt ceva mai bune, dar nu strălucite. Şi prefer să mor decât să îi cer mamei să mă susţină financiar. Aşa că da... presupun că o să mai rămân aici o perioadă.

— Hannah?

— Da.

îmi ridic privirea spre el. Îmi şterge lacrimile cu degetul mare. Suspin şi el. Aruncă ţigara, apoi îi insnir inspir mirosul de tutun al degetelor sale.

- Ştiu că m-am comportat ca un idiot. Chiar ştiu asta şi nici măcar n-am o explicaţie suficient de bună. Şi Inii pare rău, bine?

Unde sunt cuvintele, când ai nevoie de ele?

- Te-ai drogat, Kai?

Inima îmi bubuie în piept. Nu credeam că o să aud vreodată scuze şi păreri de rău. Nu de la Malakai şi, cu siguranţă, nu în aceeaşi zi.

- Mi-ai cam lipsit. Doar... rămâi.

De parcă picioarele mele mi-ar susţine greutatea în cazul în care m-aş ridica acum. Nu e corect ca din câteva cuvinte să mă facă să mă scurg în preajma lui. Nu ar trebui să aibă atât de multă putere asupra mea.

îl privesc şocată. Toate sentimentele mi s-au dat peste cap şi nu ştiu cum să reacţionez, lucru care se întâmplă foarte rar. Chiar dacă uneori nu fac ceea ce ar trebui, măcar sunt conştientă de ceea ce ar trebui să fac. Acum nu mai ştiu. Ar trebui să mă ridic şi să plec? Să rămân şi să îl privesc şocată în continuare?

- Dacă e o glumă, să ştii că ai un simţ al umorului extrem de ciudat.

încerc să îmi retrag mâna, dar îmi strânge degetele şi e imposibil să mă eliberez din strânsoarea lui.

- Malakai, ce faci?

Glasul îmi tremură. Aştept în orice moment să înceapă să râdă şi să îmi spună că glumea. Simt de

parcă mă abuzează emoţional. Simt că ar trebui să plec, dar e unul dintre acele momente în care fac exact contrariul.

Inspir încet. Secundele se scurg atât de greu.

- Nu-mi bat joc de tine, Hannah. Ştiu că la asta te gândeşti, dar nu e o glumă. îmi pare rău, accentuează fiecare cuvânt în parte.

- Bine, îi zâmbesc.

Scuzele astea nu vor rezolva nimic dacă are de gând să se comporte ca până acum. încă aştept acea schimbare bruscă de atitudine.

îmi înclin capul şi aştept.

- Nu te mai uita aşa la mine, zâmbeşte. Nu o să se întâmple.

- Ce nu o să se întâmple? mă încrunt.

- Nu urmează să îţi cer să pleci. Ajută dacă îmi cer scuze din nou?

- Ajută dacă nu te mai comporţi... ştii tu... ca tine.

~~^ înţeles.

împreunate arun ^ă 0priv-
Iş ‘ Vuieşte o cn P e ,a mâinile noastre
-0 *:** „ PT>nCMIniHattnah . eşti o in-
^ ^ercZel^tiliPSil *deVOin *-
nd,c sprâ Pn 'ncrunt Un Sun et care seamănă
la naiba. Că^' d °ri ndu.n ?V ‘n ? măini,e noastre. îmi
nu merits DoaJ,^ " P ofS Pune să se ducă
e ' a $ putea să ii spun o

mulţime de lucruri şi să mă îndepărtez de el, dar

dacă nu am făcut-o până acum, când Malakai s-a comportat de-a dreptul îngrozitor, nu cred că o voi face acum.

— Eşti puţin... nebun, oftez.

— Mi s-a spus şi mai rău.

— Sunt sigură.

Rânjetul cu un singur colţ al buzelor nu mă ajută, îmi înmoaie picioarele. De ce sunt atât, dar atât, atât de idioată? Nici nu ştiu cum am reuşit să trec prin viaţă atât de mulţi ani, dacă tot ce e nevoie să mă facă să îmi pierd minţile e un zâmbet.

Din partea lui Malakai.

— Nu ştiu ce să spun, clatin din cap.

— Nu trebuie să spui nimic, Anna.

*

încerc să îmi retrag mâna din strânsoarea lui, dar nu mă lasă.

— Malakai...

— Anna...

Fir-ar să fie. Presupun că nu mor dacă mai rămân câteva minute.

uita. t ĂaCu, |MM. jMxtx

*

Marta are ochii îngustaţi. Mă priveşte de parcă nu se aştepta să mă vadă aici. Sinceră să fiu, nici eu nu credeam că mă voi întoarce. La un moment dat, am crezut că nici Malakai nu plănuia să se întoarcă, dar, Dumnezeule, e aici şi e...

Aproape de mine.

Mult, mult prea aproape de mine.

—Vă aduc ceva? ne întreabă cu un zâmbet care pare să ascundă ceva.

Eu ridic din umeri. Nu cred că vreau ceva. Nu ştiu dacă vreau ceva. Malakai îi răspunde, însă cuvintele sale nu ajung la mine. îi disting vocea joasă, calmă şi aproape răguşită, dar nu înţeleg care este răspunsul său.

Poate că să rămân nu a fost o idee prea bună.

— Mă bucur să te văd, Hannah. Dacă aveţi nevoi de ceva, o să fiu cu Mary la etaj.

— E nepoata ei, îmi explică Malakai. Nu o ved atât de des pe cât i-ar plăcea.

încuviinţez, semn că înţeleg, deşi gestul cam lipsit de rost. Marta iese din bucătărie şi

doar no, do,. Nu şt,u de ce mă aştept în orice secundă ca Malaka, să o .a razna. Trebuie să îl găsesc pe Alek şi să îl întreb ce na,ba e m nuntea lui, dar nu prea vreau să dau ochii cu el acum. Mi-e teamă că o să vărs asupra lui toată furia pe care ar trebui să o direcţionez spre Malakai.

- Chiar n-am chef de ei, îl aud pe Malakai.

Mă rotesc spre el. E chiar aici, în spatele meu. Are o expresie nefericită şi îi zâmbesc cu un colţ al buzelor, neştiind ce să spun. Poate că ar trebui să îi amintesc că vorbim despre prietenii săi, dar nu o fac.

— De ce?

Malakai face un pas spre mine, de parcă asta chiar era necesar. închide ochii. Nu durează mai mult de o fracţiune, dar nu pot face nimic altceva decât să îl privesc fascinată. Trebuie să revin cu picioarele pe pământ şi să îmi amintesc că Malakai e... Malakai, dar dacă îl privesc 0 secundă, nu o să se întâmple nimic. îmi permit să fac asta. Să mă pierd pentru câteva secunde.

Şi Îmi permit să mă întreb si ce s-ar ¡„tâmpla dacă

l-aş săruta acum, chiar dacă nu ar trebui să o ac. u e nevoie decât să fac un pas în faţă şi m-aş afla aproap el- Atât de aproape de el, încât l-aş putea sărute*..Dar* ar greşit. Atât de greşit. Pentru că l-am sărutat pe e .

- N-ar trebui să fiu aici, oftez.

Malakai

Malakai îşi deschide ochii şi clipeşte ne[ne]dumerit.

Apoi îmi zâmbeşte, dar e zâmbetul său misterios, care îmi dă bătăi de cap. Oamenii nu se schimbă Ia o sută optzeci de grade. E imposibil. Aşa că schimbarea asta a lui Malakai... Ei bine, e puţin imposibilă, nu-i aşa?

Mă aşez pe un scaun şi îmi acopăr faţa cu palmele, întrebându-mă ce se întâmplă. Scuzele? Părerile de rău? Nu, nu îi sunt caracteristice.

— Ce urmăreşti? îl întreb, îndepărtându-mi mâinile de pe faţă.

îşi ridică sprâncenele, gândindu-se la un răspuns.

— Plănuieşti să mă faci de râs iar în faţa prietenilor tăi? Vrei să mă testezi şi să vezi cât pot să mai îndur înainte să nu mai vorbesc cu tine?

— Poftim?

Fir-ar să fie, de ce pare atât de surprins?

— Ai auzit ce am spus, îi răspund ceva mai arţăgoasă. Ce urmăreşti, Malakai?

— De ce crezi că urmăresc ceva?

— Pentru că nimeni nu se schimbă aşa, dintr-odată. Aşa că... sigur urmăreşti ceva, doar că nu îmi dau seama ce.

Sau poate că doar am luat-o razna. Malakai nu părea să mintă. Nici acum nu pare să îşi bată [l,t* mine, dar nu pot spune că îl cunosc sau *că* îi înţeleg. An» încercat. Chiar am încercat

să o fac, am fost alături dt ‘I
în acele momente proaste şi am încercat să nu îl las să stea singur şi deprimat însă m-am ars o dată. Şi chiar dacă iau decizii iraţionale - cum a fost cea să rămân, când ar fi trebuit să îi dau naibii şi pe el, şi pe Alek -, uneori am momentele mele de luciditate.

— Nu înţeleg, Hannah.

Pufnesc dispreţuitor.

—Cam ironic, nu-i aşa? Credeam că eu nu te înţeleg pe tine.

— Chiar nu...

— Nu înţelegi. Ştiu.

Oftez. Malakai nu face nimic altceva decât să mă privească nedumerit. Atât de nedumerit, încât încep să cred că uimirea sa nu e deloc prefăcută, ceea ce doar mă derutează şi mai rău.

— Cred că trebuie să vorbim, îi spun, ridicându-mă în picioare.

— Da, Hannah. Trebuie să vorbim. Orice se întâmplă între tine şi Alek trebuie să înceteze.

Po-Poftim? De unde a venit asta? Ochii mi se B'ăresc din cauza surprinderii şi mai că îmi vine să-l lovesc.

- Credeam că nu îţi pasă ce se întâmplă între mine şi Alek, îi reamintesc.

— Nu-mi...
Face o pauză şi îşi trece nervos o mână prin păr.

— Nu-ţi pasă, repet. Ştiu asta. Te-ai făcut înţeles. Aşa că nu înţeleg care e problema ta.

— Nu poţi să fii împreună cu Alek. Asta e tot.

— Asta e tot?! izbucnesc. Mă bucur că am aflat şi eu.

— Hannah...

— Nicio Hannah! ţip la el.

Malakai face un pas spre mine. încerc să trec pe lângă el şi, din senin, mă trezesc cu el mult prea aproape de mine, blocându-mi calea. înghit în sec şi-mi caut curajul să îl privesc în ochi.

— Care e problema ta?

Strânge din dinţi atât de tare, încât îi aud scrâşnind.

— Hannah...

îmi şopteşte numele de parcă îi provoacă suferinţă.

— Ce naiba vrei de la mine?

— Ieşi cu mine.

Deschid gura, apoi o închid. Ca o idioată ce sunt Şi încep să râd. Aproape isteric.

Malakai mă prinde de umeri şi mă tem să ^ înceapă să mă scuture ca să îmi revin. Expresia ciudată şi nu pot ghici ce îi trece prin minte.

, De ce?

_ Cum adică, *de ce?*

îmi arcuiesc o sprânceană. Doamne, aş da absolut totul ca să înţeleg măcar şi cinci la sută din tot misterul
ăsta care îl înconjoară.

- Adică... de ce vrei să ies cu tine?

Nu asta am făcut şi astăzi? Am ieşit cu el şi unde ne-a adus asta? în bucătărie, certându-ne. Sau, oricum, aproape de o ceartă. Una pe care chiar nu vreau să o port cu Malakai. Nu pot. Ceva din mine se împotriveşte gândului şi... nu pot.

- Pentru că, e tot ce îmi răspunde.

Mă încrunt şi îi zâmbesc. *Pentru că.* Pentru că Malakai, de aia.

Eu... presupun că putem ieşi la o cafea sau ceva de genul ăsta.

îşi flutură genele lungi prin faţa mea. Nu cred ca a$_{re\ mci0}$
intenţle să mă zăpăcească şi e vina mea că
P vesc atat de pierdută.

Bine, pare să răsufle uşurat.

- Bine, repet. Acum o să plec.

asta.î$_{n}$ *sch^u^ ^* ferească din calea mea, dar nu face astfel încât^{lm} ’ ^{S}~ ^{a}P$^{leacă\ î}$?^{i} lipeşte fruntea de a mea, acum îi pot simţi răsuflarea fierbinte. încerc să nu mă încrunt şi nici să nu îl chestionez. încă nu ştiu ce Dumnezeu s-a întâmplat în urmă cu doar câteva minute Nu ştiu unde ne aflăm acum şi nici de ce am acceptat să ies cu

el. Sau ştiu, dar nu vreau să recunosc.

în cele din urmă, se îndepărtează şi iese din bucătărie, lăsându-mă mai derutată decât îmi amintesc să fi fost întreaga viaţă.

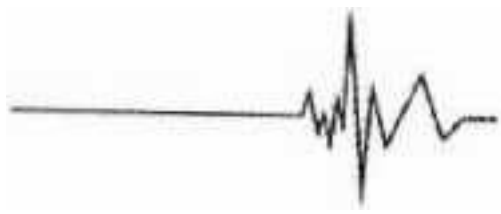

Idioată. Idioată. Idioată.

Chiar fac asta. Chiar îl aştept pe Malakai în faţa cinematografului. Nu vreau să intru şi să iau bilete pentru că habar nu am ce ar vrea el să vadă şi, în plus, nici măcar nu sunt sigură că îşi va face apariţia. Mă fâţâi de pe un picior pe celălalt, aproape nerăbdătoare. Nu am vorbit deloc cu Malakai de când am plecat de la conac. Dar am primit un mesaj cu ora şi locul, iar eu, ca o tâmpită ce sunt, mi-am făcut apariţia.

— Hannah?

Privesc peste umăr şi dau ochii cu un tip care îmi pare cunoscut, dar nu chiar atât de cunoscut, încât să am cea mai mică idee cine e sau cum îl cheamă. Ştiu sigur că l-am văzut totuşi pe la şcoală.

— Da, răspund nesigură.

_ îmi pare rău că am întârziat, îmi zâmbeşte aproape fermecător.

- Ă... despre ce vorbeşti?

Nu se deosebeşte prin nimic. E un adolescent normal şt relaxat care mi-ar putea fi prieten ” altă via{ă. îşi freacă palmele

frenetic, încercând să le încălzească şi mă priveşte de parcă trebuia să ne întâlnim.

- Despre întâlnire, începe să pară şi el puţin derutat. Alek a spus că...

Alek a spus că...

Evident că Alek a spus că...

Cel puţin nu e o glumă proastă din partea lui Malakai.

- Cred că ai înţeles greşit.

- Nu cred, zice sigur pe el. Mi-a spus că prietenul tău te-a lăsat baltă în ultima clipă şi nu voiai să vii singură

şi-

Despre ce naiba tot vorbeşte? Scot telefonul din buzunarul de la blugi ca să îl sun pe Alek şi să îi cer o explicaţie, dar se pare că, la urma urmei, nu o să am nevoie de una. Lucrurile încep să fie din ce în ce mai clare

atonei când Malakai îşi face apariţia.

Ţinându-se de mână cu o fată.

Expir printre dinţi, în timp ce inima-mi bubuie °tic. încerc să nu stărui cu privirea asupra roşcatei care

[3] toe de mână.

_ Mulţumesc, îi spun tipului de lângă nune. pe care nici măcar nu m-am deranjat să U întreb cum 9 cheamă.

_ Nicio problemă, îmi zice pe un ton plin de subînţeles, de parcă ştie ce se întâmplă.

Sau de parcă ştie mai multe decât mine, oricum. Până la urmă, tot îi trimit un mesaj lui Alele la care sper să îmi răspundă până când ajunge Malakai aici.

Explică-mi ce naiba se întâmplă.

Dar Alek nu îmi răspunde, iar Malakai şi prietena lui ajung în faţa noastră şi se pare că voi fi nevoită să improvizez.

— Bună, ne salută prietena lui Eu simt Chariotte.

— Hannah, încerc să îi răspund cât rr prietenoasă.

Nu îl privesc pe Malakai decât după ce aflu că re partenerul meu din seara asta îl cheamă Jake, dar se rare că el şi Charlotte deja se cunosc.

Ţi-am salvat fundul ăla nerecunoscător, vine răspunsul lui Alek. Oricât aş încerca, nu pot să nu îi cau dreptate.

Situaţia asta e dată rău peste cap, ii răspund.

— Mergem? întreabă Charlotte.

Ridic indiferentă din umeri. Malakai nu a niciun cuvânt de când a ajuns, dar nu mă scapă nici nvKa-'

o clipă din privire şi mă simt de parcă mă hărţuieşte. îi returnez privirea şi sper să mi se reflecte ura în ea. Şi toată furia pe care o simt acum. Malakai a avut un plan de la bun început şi a fost să mă facă să mă simt prost. Nesemnificativă. Dar nu am de gând să îi ofer satisfacţia asta, chiar dacă voi fi nevoită să trec prin chinurile iadului în seara asta. Stomacul mi se agită ori de câte ori privesc la mâna sa împreunată cu a ei şi mai că îmi vine să îi despart.

Următoarele două ore se dovedesc a fi un coşmar, între mine şi Malakai stă Charlotte, care îşi îndreaptă întreaga atenţie asupra lui. Eu încerc să mă concentrez la film, chiar dacă simt privirea lui îndreptată asupra mea. Jake mă întreabă ceva de două ori şi îi răspund de parcă sunt căzută de pe altă planetă. Cam aşa mă şi simt.

De ce am rămas, când puteam să plec?

Pentru că nu o să îi ofer lui Malakai satisfacţia de a mă vedea rănită. Nu e prima dată când încearcă să facă asta, dar jur că e ultima dată când îl mai las să încerce.

îl privesc o singură dată, dar e suficient ca să îmi îngheţe sângele în vene. Malakai mă priveşte de parcă aşteaptă să răbufnesc în orice secundă. Ceea ce nu se va întâmpla.

Aşa că atunci când filmul se termină şi Charlotte ne propune să mergem să mâncăm ceva, îmi spun că de ce nu? Dacă tot m-am torturat până acum,

Adina
Stephanie

ce mai contează câteva ore?

Aşa că mergem să mâncăm ceva. Mă simt ciudat. Charlotte face conversaţie cu Jake şi e de parcă ei au venit împreună, iar eu cu Malakai.

Iar durerea constantă din piept îmi aminteşte că nu aşa stau lucrurile. Sunt decisă să nu îi adresez niciun cuvânt lui Malakai, iar situaţia devine de-a dreptul stânjenitoare în timp ce aşteptăm comanda. Scot telefonul ca să verific cât e ceasul şi văd că am un mesaj de la Alek.

Malakai e dat peste cap, dar ti pasă de tine, Hannah.

Ii răspund: încep să cred că eşti la fel de nebun ca el.

Nu durează mult până când primesc răspuns: *Răbdare.*

Nu asta am avut? Răbdare peste răbdare. Cantităţi industriale de răbdare. Răbdare şi iar răbdare.

Şi idioţenie peste idioţenie.

Aşa că atunci când simt că nu mai pot respira, mă ridic şi mă îndrept spre toaletă. Am nevoie de câteva minute ca să respir în voie, altfel nu voi putea continua să stau la aceeaşi masă cu Malakai fără să îi arunc mâncarea în faţă.

îmi repet că eu sunt singura vinovată pentru această situaţie în care am ajuns. Şi îmi tot

repet asta, chiar şi atunci când ies din toaletă.

Fac câţiva paşi, apoi rămân blocată în nrijlocui restaurantului. Masa noastră este goală, toată lumea este agitată şi îmi ia ceva timp ca să îmi dau seama ce se întâmplă pentru că trebuie să mă strecor printre oameni.

Malakai e deasupra lui Jake şi îl loveşte cu o furie pe care nu am văzut-o niciodată la el. Cineva încearcă să îl îndepărteze, dar nu se alege decât cu un pumn.

Şi pentru că seara asta nu se putea sfârşi decât într-un adevărat fiasco, cineva a chemat poliţia.

\\ǰJL5Ui\\Ul¿Lí

Realitatea e că mă cam urăsc în momentul ăsta. Şi în multe altele, doar că acum sentimentul pare să fíe mult mai intens şi nu ştiu cum să îi fac faţă. Nici măcar nu plâng. Tot ce fac e să stau înţepenită de mai bine de două ore, privind în gol.

Tot înghit în sec şi suspin, dar nu plâng. Nici măcar asta nu pot să fac. Sunt prea şocată. Am ajuns acasă acum două ore şi de atunci stau aşa... fără să fac nimic.

Malakai a refuzat să spună ce l-a determinat să sară la Jake, iar acesta nu a vrut să depună plângere. Iar eu şi Charlotte ne-am privit nedumerite una pe cealaltă, apoi eu am plecat. Dar nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat. Nu l-am mai văzut niciodată pe Malakai aşa.

îmi sună telefonul şi mă întind cu greu după el.

— Mi-a ajuns pe seara asta, îi spun lui Alek înainte să aibă timp să spună altceva.

— Am auzit ce s-a întâmplat. îmi pare rău.

— Sigur, mormăi, fără nici un chef să îmi vărs furia asupra lui Alek.

— Presupun că nu vrei să vorbeşti cu mine în secunda asta, mai ales despre Malakai.

— Presupui bine, încerc să îi tai replica.

— Dar...

— Niciun dar, te rog.

— Dar, insistă el, trebuie să mergi să vorbeşti cu Malakai. Chiar să vorbiţi de data asta, Hannah. Ştii tu... folosind cuvinte.

— Unde vrei să ajungi, Alek?

îl aud oftând.

—Serios? E atât, dar atât de clar că eşti îndrăgostită de el. Şi e atât, dar atât de clar că el e un dobitoc.

— Aici ai nimerit-o, dar eu nu sunt îndrăgostită de Malakai, aproape mârâi la el.

— Siiiigur, lungeşte cuvântul. Cum spui tu. Du-te şi vorbeşte cu el.

— Chiar mi-a ajuns pe seara asta.

— Hannah, te rog.

Mă încrunt, încercând să înţeleg ceva din discuţia asta, dar nu are niciun sens. Alek ştie mai multe despre Malakai decât o să aflu eu vreodată şi a ştiut despre planul său de la bun început. Mai mult, a încercat să mă ajute, trimiţându-l pe Jake - care cred că acum regretă amarnic că a venit - doar ca să nu par o fraieră care a

înţeles lucrurile pe dos. Deşi nu a fost aşa. Malakai

mi-a cerut să ieşim. El a vrut asta. Şi tot el e cel care a apărut însoţit de altcineva.

Iar acum Alek îmi cere să merg să vorbesc cu Malakai?

— Nu vreau să vorbesc cu Malakai. Nu vreau să îl mai văd în viaţa mea pe Malakai.

Râde scurt.

— Nu fi copil. Te rog.

— Ce naiba e în mintea ta?

— Malakai e prietenul meu. Aşa dificil şi idiot cum e, e prietenul meu. Şi ştiu că are nevoie de tine.

— Da, mi-a dovedit asta în nenumărate rânduri.

— Nu e aşa cum crezi tu.

— E târziu şi sunt obosită, Alek. Sunt sigură că Malakai îţi apreciază loialitatea.

— Să nu cumva să-mi închizi în nas. Cum te pot convinge să mergi şi să vorbeşti cu el?

— Nu poţi, răspund sec.

M-a convins deja pe jumătate. Mă detest.

— E dificil pentru tine, ştiu. Dar dacă vrei să nu «I mai vezi pe Malakai niciodată, te rog să pui dorinţa asta în practică de mâine.

Pufnesc dispreţuitor.

- Noapte bună, Alek.

— Te rog, spune înainte să-mi închidă.

Mă gândesc la conversaţia asta atât de mult, încât mi se derulează în minte fără oprire. Nu sunt copilăroasă. Nu acţionez dintr-un capriciu acum. Sunt rănită şi îl urăsc pe Malakai pentru că şi-a bătut joc de mine de atât de multe ori. însă Alek pare să aibă şi el un plan al său, pe care nu îl înţeleg. Unul de care nu ştiu dacă îmi pasă în momentul ăsta, dar, chiar şi aşa, tot mă ridic din pat şi mă îmbrac.

Mă mint, spunându-mi că nu fac nimic altceva decât să ies şi să iau o gură de aer, când o parte din mine e convinsă că o să sfârşesc căutându-l pe Malakai.

Sunt atât, dar atât de iraţională.

Nu îndrăgostită.

Doar iraţională.

O găsesc pe bunica în sufragerie şi după ce îi spun că ies să mă plimb, mă priveşte neîncrezătoare, aşa că sfârşesc prin a-i spune că merg să mă întâlnesc cu Malakai, dar că nu stau mult. Apoi ies şi decid să nu rătăcesc aiurea pe străzi, mai ales că e frig.

Deja ştiu care mi-e direcţia.

S-a înnoptat şi, când ajung în faţa conacului D'Andre, mai am puţin şi intru în panică. Simt ceva ciudat ori de câte ori privesc această casă. Un sentiment de singurătate pune stăpânire pe mine şi mă îngrozeşte. Bat la uşă cu degetele tremurânde,

dar nu-mi răspunde nimeni. Şi în afară de becurile cu senzori care s-au aprins atunci când am trecut pe lângă ele, nu zăresc nirio altă lumină, dar asta nu mă împiedică să fac ceva nesăbuit Verific uşa care, spre surprinderea mea, e descuiată.

Apoi le aud. Ţipetele care provin din camera lui Malakai. Cu fiecare pas pe care îl fac, devin din ce în ce mai clare.

— întâi te iei la bătaie într-un restaurant şi mă faci de râs în faţa tuturor, iar acum vii acasă beat!

E vocea unei femei. Nu e Marta.

— Nu sunt beat, disting vocea lui Malakai, calmă, dar indiferentă. Ce o să faci? O să mă scoţi afară din casă? Stai. Nu poţi.

— Eşti un ratat, Malakai! Dacă ai fi murit...

Mi se opreşte inima.

— Ai fi fost fericită. Spune-mi ceva ce n-am mai auzit, îi răspunde, ridicându-şi acum tonul.

— Nu am de gând să mai irosesc niciun cu tine, Malakai. I-o datoram soră-mii, dar eşti o ca pierdută.

— Mereu m-ai urât, Amelia. De ce *dracu* urăşti atât de mult?

- Eşti o dezamăgire, Malakai. Tu şi fratele tău...

- Taci dracului din gură!

- Viaţa ar fi fost mult mai simplă fără voi.

Ăsta e momentul în care decid că e prea mult. Presupun că vocea furioasă îi aparţine mătuşii lui Malakai, însă orice s-ar întâmpla în familia asta, Malakai n-ar trebui să audă aşa ceva din partea altei persoane. Nici acum, nici altădată.

Aproape o iau la fugă pe scări, spre camera lui Malakai. O deschid fără să mă deranjez să bat la uşă, iar bănuielile îmi sunt confirmate. Femeia furioasă şi deloc fericită e mătuşa lui Malakai.

- Cred că ar trebui să plecaţi, îi spun înainte să mă scoată ea afară.

A
îşi arcuieşte o sprânceană perfect pensată şi pare rănită.

— Nu înţelegi! Şi oricum nu te priveşte!

- Nu prea, dar cred că aţi spus suficiente. Şi mai cred că e cazul să-l lăsaţi pe Malakai în pace.

Locul meu nu e aici. Nu am niciun drept să vorbesc aşa cu mătuşa lui Malakai, însă, indiferent de se întâmplă între ei, ar trebui să îşi ţină gândurile
mgrozitoare doar pentru ea. îşi aşază geanta pe umăr,
aP°i dă să plece. Când ajunge în dreptul meu, se opreşte Pentru o secundă, apoi îmi spune:

- Stai la distanţă de el, draga mea. Nu face nimic altceva decât să distrugă totul în jurul lui.

— Mă întreb de ce, mârâi furioasă la ea, când are parte de atât de multă iubire.

Cu asta, mătuşa lui Malakai pleacă, lăsându-

mă singură cu el. Nu ştiu cum o să reacţioneze. Nu a mai scos niciun cuvânt de când am intrat în cameră, dar ultima lui replică a sunat îngrozitor de furioasă şi habar n-am la ce să mă aştept.

Se pare că alege să mă ignore. Totuşi, nu cred că e pe deplin conştient de prezenţa mea. Are privirea pierdută în gol şi încep să mă întreb dacă nu cumva mătuşa lui avea dreptate şi dacă nu o fi beat. Poate, drogat. încă e îmbrăcat cu blugii negri pe care i-a avut când am ieşit în oraş şi hanoracul vişiniu - poate că nici nu a ajuns de mult timp acasă.

Probabil e deranjat de faptul că am auzit discuţia - privată, de altfel - dintre el şi doamna Walters. Eu, una, ştiu că aş intra în pământ de ruşine dacă altcineva ar auzi aşa ceva. Dar eu nu mă aflu aici ca să îl judec pe Malakai. Nici nu ştiu de ce mă aflu aici. Datorită lui Alek, dar mă îndoiesc că el ştie ce se petrece.

Şi pentru că fac doar lucruri nesăbuite în seara asta, după ce Malakai se aşază pe pat şi îşi cuprinde faţa în palme, îmi dau papucii jos, mă urc în pat şi mă apropii încet.

Apoi îl îmbrăţişez cât pot de strâns. Nu ştiu ce să fac altceva.

Indiferent ce am gândit mai devreme în seara asta, nu contează.

îmi vine să plâng pentru el, dar încerc să nu o fac.

Malakai rămâne nemişcat câteva minute bune şi e atât de linişte, încât îi aud respiraţia acum sacadată. E încordat şi oricât aş căuta o soluţie, nu găsesc niciuna. Ce aş putea să îi spun după discuţia pe care am auzit-o?

Se relaxează, în cele din urmă, puţin câte puţin şi îşi îndepărtează mâinile de pe faţă. Pe una dintre ele o răsuceşte şi pare să mă îmbrăţişeze la rândul său, chiar dacă într-o poziţie ciudată. Mă agăţ de gâtul său şi mai tare decât o făceam până acum.

— Nu are dreptate, Kai. Orice ţi-a spus, să ştii că nu are dreptate. Tu... Nu... Ştii, oamenii spun o mulţime de lucruri atunci când sunt nervoşi, dar asta nu înseamnă neapărat că vorbesc serios. Nu o lăsa să îţi facă asta, Malakai. Te rog.

Mi se frânge vocea, dar oricum mi s-au terminat cuvintele şi nu aş şti ce să adaug, chiar dacă aş putea să
vorbesc. îmi pare rău pentru toate lucrurile răutăcioase pe
care i le-am spus la rândul meu. Dacă aş fi fost conştientă
de modul în care îi vorbeşte mătuşa lui, aş fi fost mai
ater,tâ. Aş fi gândit fiecare cuvânt pe care i l-am adresat. Oricât de... Malakai e Malakai, nu am vrut niciodată să îl rănesc.

Se roteşte încet şi expiră scurt. îmi zâm un colţ al

buzelor, dar e un zâmbet trist, care îmi ace stomacul să se strângă dureros de tare.

îşi aşază o mână pe obrazul meu şi se apropie de mine. Sunt conştientă că sunt puţin ridicolă, înfofolită ca un pinguin, îmbujorată şi cu lacrimi în ochi. Trăsăturile lui Malakai sunt umbrite şi nu mă concentrez decât pe linia maxilarului său şi, când îmi ridic privirea, ochii săi albaştri mă studiază intens, de parcă îmi analizează fiecare reacţie. E atât de concentrat, încât sigur mă aude respirând printre buzele întredeschise. îmi mângâie obrazul cu arătătorul, apoi îmi trasează linia maxilarului, chinuindu-mă. Mâinile îmi cad pe lângă corp şi nu ştiu ce să fac cu ele. Nu m-am simţit în viaţa mea atât de dezorientată. Asta pentru că nu am fost niciodată pusă faţă în faţă cu o persoană căreia să nu îi pot ghici gândurile şi intenţiile chiar deloc, aşa cum mi se întâmplă cu Malakai.

îşi închide ochii o fracţiune de secundă, iar când îi deschide, albastrul pare mai limpede, însă sunt sigură că e doar în imaginaţia mea. Aş vrea să îl întreb ce face, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Se uită nesigur la buzele mele, apoi îmi caută privirea. Clipesc încet, intimidată. Cu cât ne privim mai mult, cu atât se adună mai multă tensiune între noi.

Mă încordez şi mă relaxez, apoi o iau de la capăt.

— La naiba, Anna...

Am impresia că o să mă transform în lichid ce se va scurge la picioarele sale. Malakai nu face mare lucru, dar modul în care priveşte e suficient

ca să mă facă să par oarecum nebună. Nu e momentul potrivit să îmi doresc

să îl sărut. Ştiu asta. Şi, după frustrarea din tonul său, ştie şi el.

Dar asta nu îl împiedică să îşi unească buzele cu ale mele în următoarea secundă. Ochii mi se închid mai mult din instinct decât din dorinţa mea. Mi se închid datorită buzelor sale moi şi fierbinţi şi căldurii care mă învăluie atunci când limba sa se strecoară printre buzele mele şi se împleteşte cu a mea.

Am senzaţia că fac ceva ilegal. Aşa se simte. De parcă m-aş droga şi nici dacă viaţa mea ar depinde de asta, nu aş putea să mă îndepărtez acum de Malakai. Din contră. îmi cuprinde obrajii în palme şi adânceşte sărutul. Mă ridic în genunchi, ajungând să stau puţin mai sus decât el, forţându-şi să-şi ridice capul, apoi cobor dintr- odată, copleşită de valul de senzaţii care pune stăpânire pe mine.

Malakai îşi încleştează o mână în părul meu, prinzându-l în pumn şi îmi trage capul pe spate, suficient cât să mă facă să îi eliberez buzele, pentru că el nu se mişcă. îmi deschid ochii şi îl privesc nedumerită printre gene, parţial adormită şi parţial drogată. Mă sărută de-a lungul maxilarului, în timp ce începe să îmi descheie nasturii de la geacă, rând pe rând, şi mi-o împinge în jos pe umeri. Acum are faţa îngropată în gâtul meu şi mă tachinează, doar respirând deasupra pielii mele. frustrată, las să îmi scape un geamăt. Mă retrag uşor şi îi ridic bărbia cu un deget. Când eu sunt cea care se apropie el pare surprins, dar asta nu se resimte în sărutul care urmează.

Dar realitatea mă loveşte din plin atunci când Malakai se îndepărtează de mine şi mă priveşte de parcă nu ar trebui să fiu aici.

De parcă urmează să îmi ceară să plec.

Ce am făcut?

Adina
Stephanie